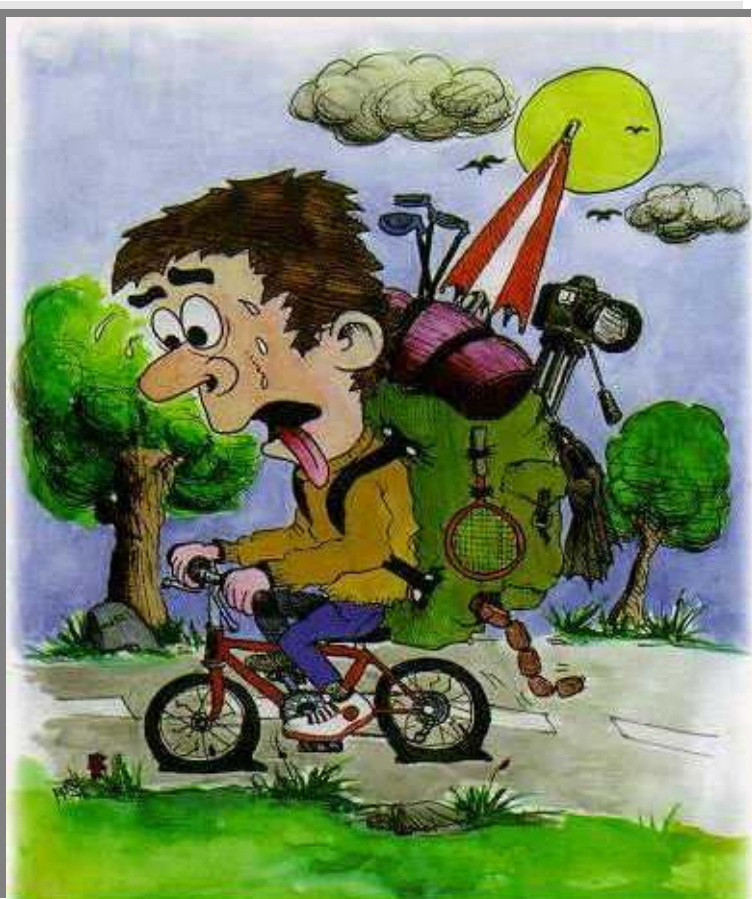

EXPEDICE

2000

aneb

Hell s jede na Riviéru

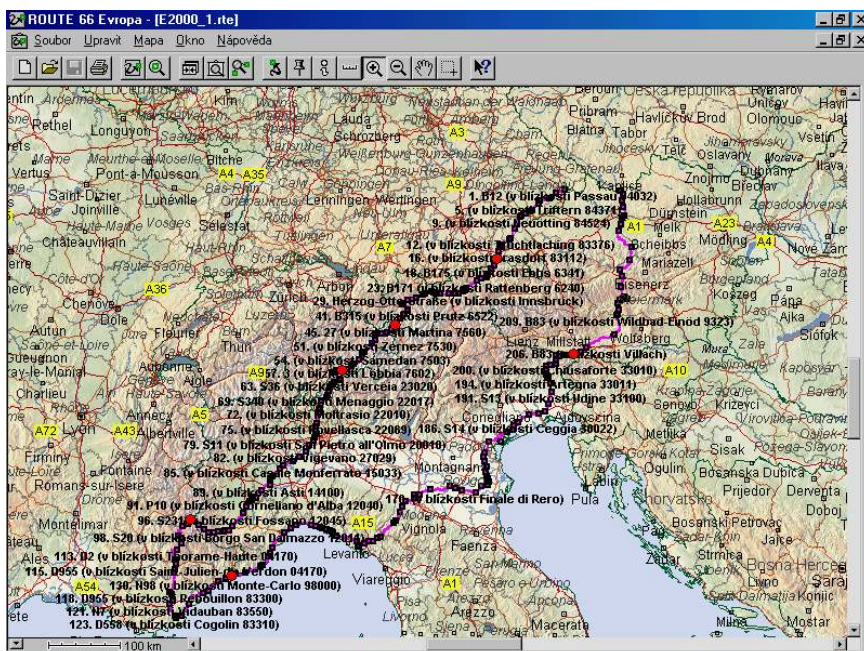
Předmluva

aneb jak to všechno začalo.

Nejdříve byla tma. I Pán prikázal: „Budiž světlo.“ A bylo světlo. Pak to pokračovalo od udělání zvířátek, přes vznik Adama, sestavení Evy (po nezdařeném naklonování Adama), narození Abela a Kaina, ku starověku, potopě, kulturám a demokraciím městských států, středověku a novověku, po vznik a pád socialismu. A to už se dostáváme k založení Hell's Tour. To samozřejmě byla událost, která hnula dějinami kupředu, ale teď je pro nás nepříliš zajímavá. Další významný mezník lidstva bylo oslavení desátého výročí založení Hell's a tím se dostáváme ke čtrnácté sezóně a třinácté Expedici. Trochu ten překotný úprk dějin přibrzdíme a začneme se věnovat roku 1999. Jsme v období, kdy končí jízdní sezóna. Všechny zprávy jsou napsány a vydány, kola zakonzervována a tím vzniká velký prostor na vymýšlení mnoha neuvěřitelných blbin. Jedna taková nás napadla, když jsme takhle jednou seděli nad plány nové elektrovýzbroje našich železných (v Martinově případě hliníkového) miláčků. Analyzovali jsme totiž chování našich přídatných zařízení během Expedice a dalších výprav a dospěli jsme k závěru, že vydrží mnohem víc. Třeba cestu do Alp. Bezva nápad, ale nikdy nebude možnost to vyzkoušet. Čímž vyvstala otázka, kam na Expedici 2000. Už jsme sjezdili Evropy střed a chtělo by to někam na jih, do tepla, k moři. Pardon. K moři. No jo, jenomže nejbližší je Itálie a ta leží za Alpami. Ale zase na druhou stranu přece nemůže být takový problém přejet je. Na InFernetu jsme objevili cvoky, kteří se bavili tím, že v Alpách vyjížděli pokud možno nejvyšší průsmyky a sedla. A pořád ještě žijou. A kdyby se postavila nějaká rozumná trasa... A co takhle Benátky... Benátky? Jo, Benátky. Dobře. Prozkoumáme nějaké materiály a uvidíme. Předběžný výpočet ukázal, že to máme. A úplně v klidu. Porovnáním různých map (samozřejmě zobrazujících totéž) jsme si to jen potvrdili. Takže je rozhodnuto. Benátky. Teď máme prosinec, je tedy dost času na kvalitní přípravu celého podniku. Je pravda, že nějakou dobu trvalo, než se s tím smířili naši příznivci a rodiče. Ale už neodporují. Nakoupili jsme mapy a začali se zabývat podrobnostmi. Mezitím se nám změnil letopočet, ukázalo se, že problém Y2K (přechod počítačových systémů na

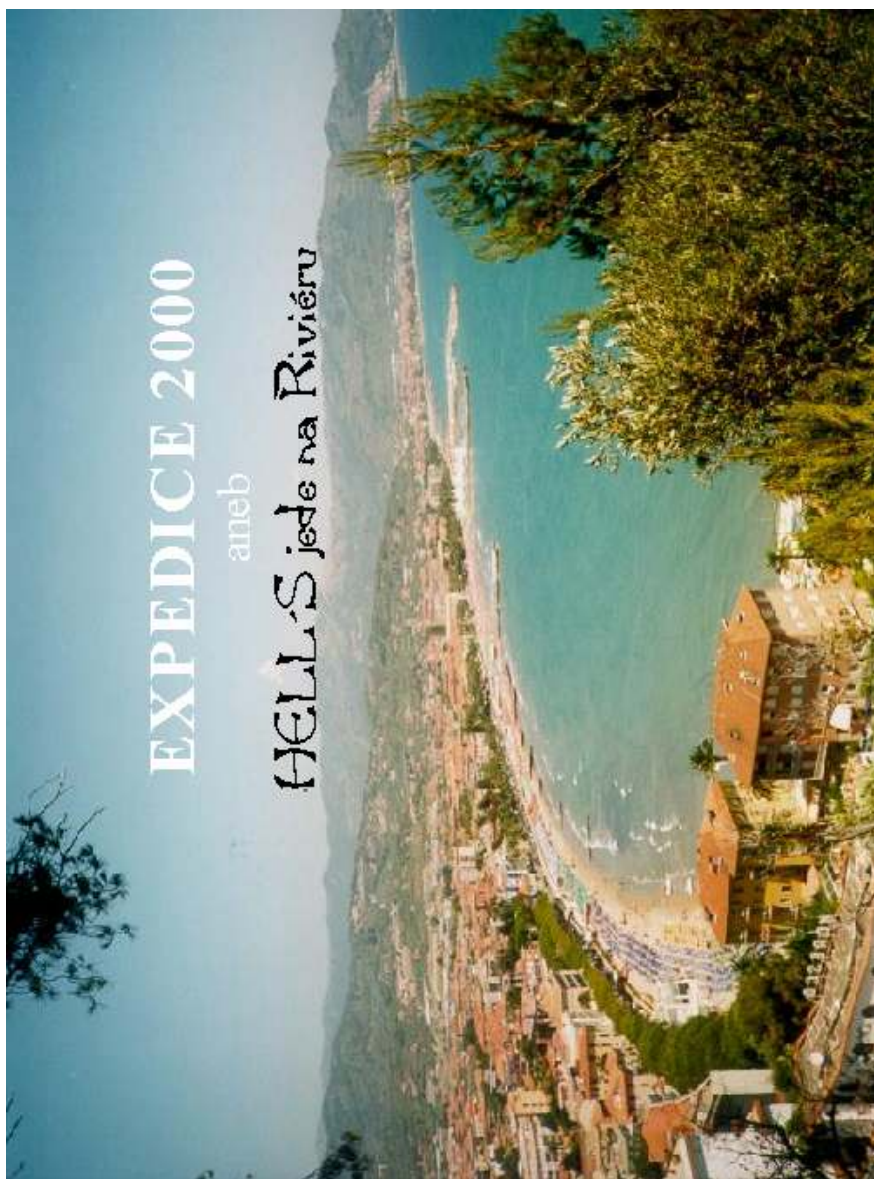
Když už jste se doslabikovali až sem na konec 1. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 196 - 2 stránek rok2000) nebyl tak žhavý, jak se předpokládalo, ani nedošlo ke konci světa, jak to předpovídala některá náboženství a nevyšly ani jiné katastrofické předpovědi. Zkrátka, všechno je při starém. Musíme se životem pachtit dál. Koncem ledna máme hotové dvě verze trasy. Všechno vypadá dobře, až na celkovou kilometráž. Pořád vychází něco přes 1000 km. To je na měsíc putování málo. S tímto stanoviskem souhlasí všichni, kdo s námi aktivně jezdí. Takže změna. Maličko ten okruh natáhnem a roztáhnem. Opět jsme se ponořili do studia map a když jsme se na konci února vynořili, bylo před náma na stole něco neuvěřitelného. **Pojedeme na Riviéru.**

Teď jenom jak to naservírovat všem okolo. Jestliže se jim nezdála cesta do Benátek, co asi řeknou teď? Všem, kdo se chtějí akce účastnit, doporučuji servírovat cestu sponzorům a rodičům tuto změnu po malých dávkách. Hlavně nevyplašit. V půlce března jsou hotové opět dvě verze trasy. Na konci března jsme dokončili časový rozvrh. Zbývá rozpočet. Ten to chce upřesnit co nejpozději kvůli aktualizaci cen v zemích, kam jedeme a kurzu měn. Koncem května je i to hotovo a teď pozvánka:

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 2. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 196 - 4 stránek

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 4. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Cykloturistický klub Hell's Tour+ Praha Tě zve na

EXPEDICI 2000

uskutečněnou ve dnech **8.7. – 13.8. 2000.**

Všem členům i nečlenům Hell's Tour+ se tímto dává na vědomí, že se letos koná jedinečná a velkolepá akce. Po velkém úspěchu Expedice '99 se vedení HT+ rozhodlo směřovat letošní Expedici poněkud odvážněji, do jižních

kraji, konkrétně na

Francouzsko - italské pobřeží.

Pojed'te tedy s námi objevovat krásy slunné Itálie, zdolávat vysoké alpské průsmyky a kriticky hodnotit evropská přímořská letoviska.

Na této velmi náročné cestě zažijeme určité spoustu legrace a zajímavých zážitků.
Zároveň si vyzkoušíme, co obnáší cestování na kolech evropskými zeměmi
a jaké to je postarat se o sebe v cizině.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 196 - 6 stránek

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 6. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Kdy, kde, jak, proč, za kolik a co s sebou?

Kdy?

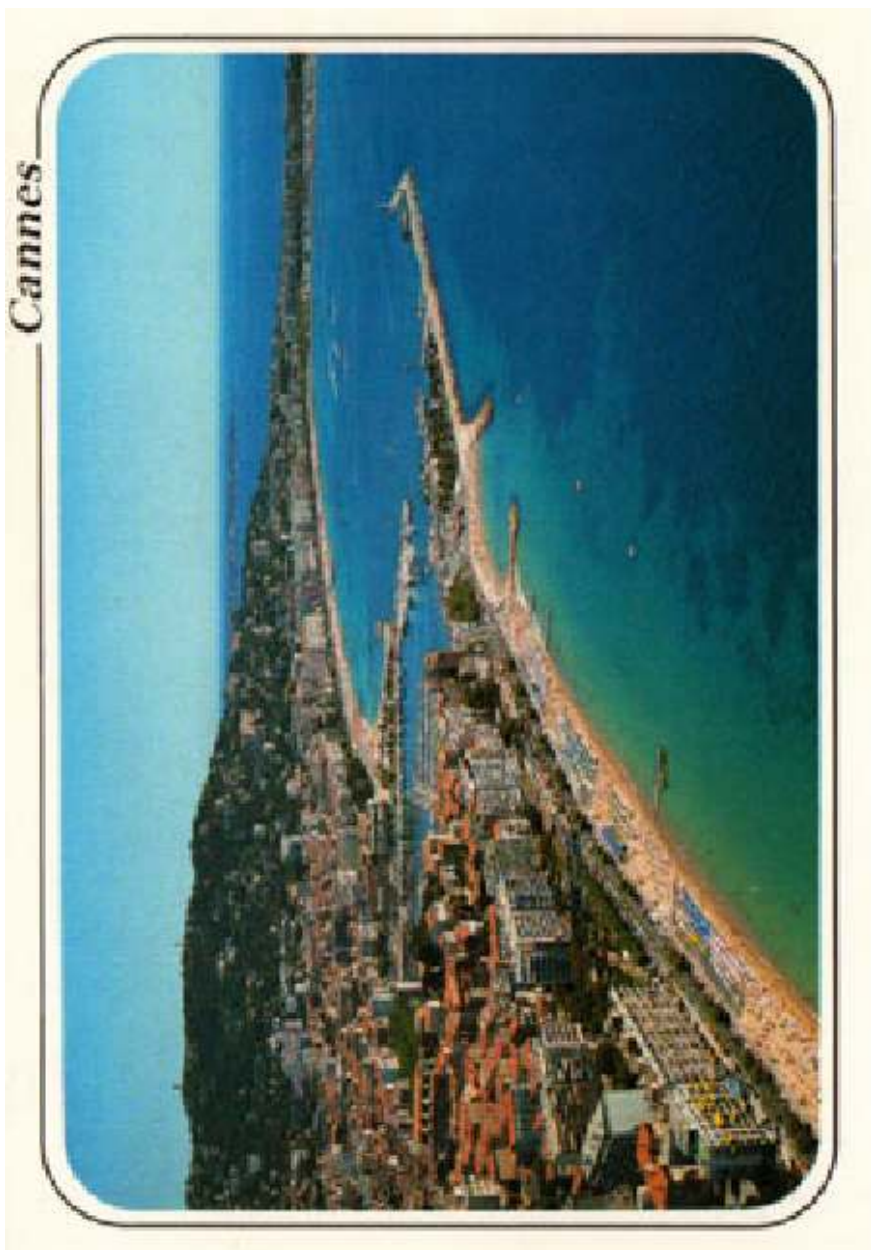
Expedice je naplánovaná od 8. července do 13. srpna (bude tedy trvat pět kalendářních týdnů). **Sraz je stanoven na sobotu 8. července** + na osmou hodinu ranní na stadionu Pražanka. Návrat je předpokládán nejpozději v neděli 13. srpna tamtéž.

Kde?

V sobotu v místě srazu proběhne naložení kol a bagů na vlek osobního automobilu a budeme dopraveni do německého Trifternu. Tam budeme zase vyloženi a odtamtud už budeme muset k dopravě použít vlastní síly.

Z Trifternu pojedeme **podél řeky Inn**, která teče přes **německé území**. Tuto úvodní část cesty nepředpokládáme jako příliš náročnou; ovšem, jakmile opustíme řeku Inn, čeká nás **přejezd Alp**. K přejezdu použijeme jeden z horských průmysků na hranicích se **Švýcarskem**. Po průjezdu Švýcarska pak dorazíme na **italskou hranici** a na nějaký čas opustíme Alpy. Bude nás čekat řada kilometrů italským územím, ale ještě než přijedeme k moři, budeme muset překonat cíp Alp, tentokrát na **francouzském území**. Odměnou za strastiplnou cestu horami nám pak bude pobřeží středozemního moře a světoznámé letovisko **Saint-Tropez**, nejvzdálenější bod Expedice. Dále nás čeká řada velmi atraktivních měst a míst na pobřeží **francouzsko-italské riviéry**. Navštívíme **Monaco, Monte Carlo, Cannes** a teprve v italské **Genově** zamíříme od moře zpět do vnitrozemí. Budeme muset překonat několik kopců a zde se pak rozhodneme pro **návratovou trasu**.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 196 - 8 stránek

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 8. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Jsou totiž přichystány dvě varianty. Jednou z možností je, že při zpáteční cestě navštívíme **Benátky** a druhá trasa vede kolem **Lago di Garda** a dále pod pohořím **Dolomity**. Na italsko – rakouských hranicích se obě trasy zase spojují. Zpáteční cesta povede opět **Alpami**. A až je opustíme, bude nám do Čech zbývat jenom pár kilometrů. Z hranic máme opět zajištěn odvoz domů, do Prahy.

Tak tolik k cestě. Bude velmi náročná a mnohdy si pravděpodobně sáhneme až na dno svých sil. Ztěžka budeme ukrajet z celkové předpokládané kilometráže 2450 km. Čeká nás stoupání do nekonečných kopců pod alpskými velikány. Na druhé straně hor pak zase nebezpečné sjezdy a u moře od jižního slunce rozpálené silnice. Za to se vykoupeme v moři a přejíme se exotickým ovocem. A taky se budeme moci na vlastní oči přesvědčit, jestli mají v Itálii jenom víno, pizzu, makaróny...

Jak?

Jak jinak než na kole. Spát budeme „nativoko“ a v případě hrozícího deště postavíme doupata. Stravovat se budeme převážně z toho, co si povežeme s sebou. Zásoby samozřejmě budeme cestou průběžně dokupovat, ale většinou si budeme jítlo taky sami připravovat.

Proč?

Na to nechť si odpoví každý sám podle svého přesvědčení. Můžeš si třeba chtít dokázat, že dojedíš na kole až k moři, nebo chtít navštívit a poznat nová neznámá místa a zažít nevšední zážitky, a nebo strávit půlku léta s pár stejně trhlýma lidičkama, jako jseš ty.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 196 - 10 stránek

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 10. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Za kolik?

Stanovit rozpočet na tuto akci nebyla věc jednoduchá. Cesta vede přes řadu zemí západní Evropy, kde platí „tvrdé“ měny a ne ve všech zemích jsme byli schopni odhadnout cenovou úroveň. Proto berte uvedenou sumu jako hrubý odhad celkových nákladů.

Doprava autem na hranice a zpět a vlek 1.000,- Kč
 Odhad nákladů na průběh Expedice.....10.000,- Kč
 Rezerva1000,- Kč

Celkem

12.000,- Kč

Tato částka se doporučuje směnit takto: Za cca 900,- Kč nakoupit Švýcarské Franky
 Za cca 900,- Kč nakoupit Německé Marky
 Za cca 2050,- Kč Rakouské Šilinky
 Za cca 4700,- Kč Italské Liry
 Za cca 1450,- Kč Francouzské Franky

Rezervních 1000,- Kč doporučujeme vyměnit za Německé Marky vzhledem k jejich snadné směnitelnosti v zemích Západní Evropy.

Co s sebou?

Náš text se pomalu chýlí ke konci. Na závěr už jenom seznam doporučených předmětů, jejichž nezbytnost necht' si zváží každý sám.
 V každém případě je nezbytně nutné mít s sebou **platný cestovní pas a kolo**. Také doporučujeme sjednat si individuální cestovní pojištění (úrazové, pojištění zavazadel a za námi způsobenou škodu), každý u své oblíbené pojišťovny. A pak hlavně nezapomenout si s sebou zabalit doklad o tomto pojištění.

Saint-Tropez

Seznam doporučených předmětů, jako každý rok, tak i letos v nové, pozměněné verzi

Pro všechny:

Předmět

jízdní rukavice
trička s krátkými rukávy
trika s dlouhým rukávem
tepláková souprava
šustáková bunda
kraťasy
dlouhасы
spodní prádlo
ponožky tenké i tlusté
plavky
ručník
kapesníky
šátek
brýle sluneční i čiré
vhodná obuv
mycí potřeby na člověka
krém
spacák
karimatka

Použití

nebudou tě bolet ručičky od řídítek
mít jich dostatek, budem se mistama pěkně potit
zahřeji
na izolaci člověka od chladu
na izolaci člověka od větru a deště
nezaměňovat se zkraty
dlouhé kraťasy
ňáký trenýrky mít musíš!
rozuměj: teplé a ještě teplejší
jedeme přeci k moři...
a kdo poveze sprchu ?
nebo aspoň frňákovníky
když ztratíš ručník
oboje - protože brejle se bez brejří špatně hledají
plesová, salónní atd.
pro ty, co nevědí, co to je: jde o mýdlo,zubní pastu atd.
opalovací
ať máš kam zalézt na noc
a budeme se válet ...

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 196 - 14 stránek

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 14. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Předmět	Použití
ěšus	pro mě za mě si vemte třeba papíňák
lžíce, lžička	když jí zapomenete, budete jíst rejži rukama
PET lahve	s vodou nebo limonádou
vaříč a náplň do něj	do plynového líh a do lihového propanbutanovou bombu
zapalovač	nebo sirky
„KáPéZetka“	nebo jiná krabička poslední záchrany
nůž	na ukrajování z koláče celkové kilometráže
otvírák	na konzervy, na pivo a na paštiky
toaletní papír	když se budeš nudit, můžeš si kreslit
papír, tužka	na nouzové připevňování čehokoliv
provázky a řemeny	dolary, marky, ruble taky
peníze	v žádném případě ne kšandy!
cestovní pas	
<u>Pro nositele doupat:</u>	
ležák	tmavý
tepelný štít	v horách bude v noci zima
šňůry kotevní i křížové	aby nám v noci kola neulíla
kolíky	jen ty správné
plachta	provizorní střecha nad hlavou
pobočné světlo	na svícení přeci, na co jiného?

Předmět	Použití
<u>Doporučujeme:</u>	
foťák a filmy	až potkáme mimozemšťana
slovník	česko-německý, německo-italský, italsko-francouzský
dostatek igelitových sáčků	nenecháváme přeci bordel v lese
společenské hry a hudební nástroje	kuželky, piano, rumbakoule
míče, komické převleky a písne	do nepohody
<u>Pro navigátory:</u>	
mapa	3x cyklo-mapa
busola, kompas, sextant a dalekohled	nikdy nevíš, kdy se ti to bude hodit
<i>Dále je potřeba mít s sebou v dostatečném množství záložní potraviny (Tatranky a podobné mňamky), pečivo a něco na něj jako na víkendovou výpravu a suroviny k přípravě teplých jídel. Toto všechno se pak pokusit sbalit do kufrů bágů a připravit ke kolu. Doporučujeme mít věci uvnitř bágů zabalené navíc ještě do igelitových pytlů. To způsobí, že se vám do bágů zaručeně všechno nepodaří nacpat a pokud jo, tak jste na něco určitě zapomněli.</i>	

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 196 - 18 stránek

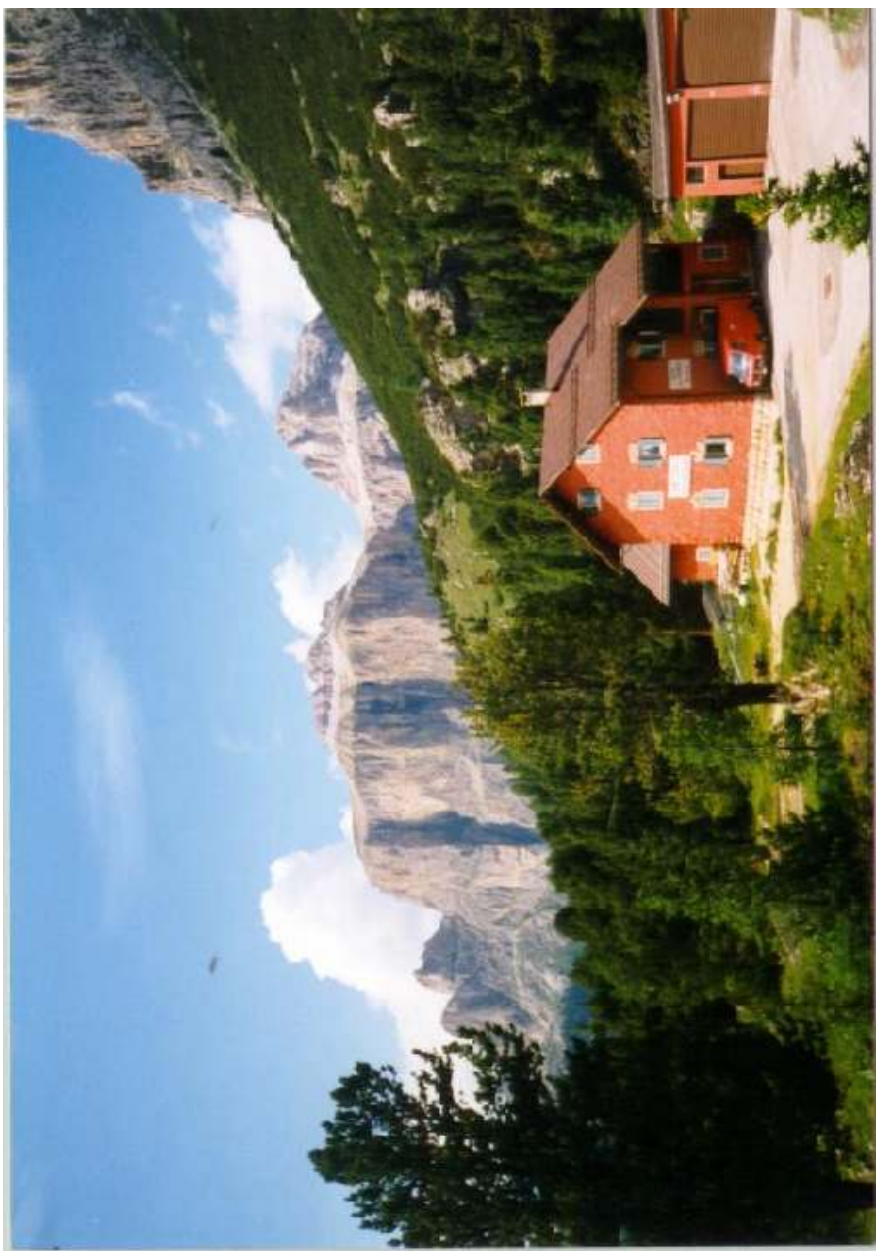

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 18. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Trasa Expedice 2000

Praha – Passau	Kundl	Zuoz
PASSAU	Ratfeld	La Punt
Fürstenzell	Rattengberg	Bever
Schmidtham	Schwaz	Samedan
Griesbach i. R.	Pill	St. Moritz
Brinbach	Weer	Silvaplana
Anzenkirchen	Volders	Segl
Triftern	Hall i. T.	Maloja
Neukirchen b.	Innsbruck	Löbbia
Pfarrkchn.	Zirl	Stampa
Tann	Insing	Castasegna
Zeilarn	Hatting	Hranice Itálie
Pearch	Flauring	Chiavenna
Neuötting	Faffenhofen	Gordona
Altöing	Stams	Mezzola
Unterneukirchen	Silz	Verceia
Garching a. D. A.	Roppen	Gera Lar.
Tachering	Schönweis	Domaso
Trostberg	Zams	Dongo
Altenmarkt a. d.	Landeck	Musso
A.	Prutz	St. Maria
Stein a. d. Tr.	Ried im	Rezzónico
Truchtlaching	Oberintall	Menaggio
Seebruck	Tösens	Tremezzo
<i>žlutá 18 km</i>	Pfunds	Argegno
<i>odbočka doleva</i>	Schalkl	Moltrasio
<i>červená</i>	hranice	Cernobbio
Rimsting	Švýcarska	Como
Prien a. Ch.	Martina	Fino-Morn.
Frasdorf	Ramosch	Rovellasca
Aschau	Scuoll	Saronno
Sachrank	Ardez	Lainayte
Wildbichl	Lavin	Rho
Ebbs	Susch	S. Pietroall' O.
Kufstein	Zernez	Cislano
Kirchbichl	Brail	Abbiategrasso
Wörgl	S-chanf	

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 19. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Rebouillon
Draguignan
Les Arcs
Vidauban
doleva
La Gardefreined
Grimaud
Cogolin
St. – Tropez
Ste-Maxime
St. Raphaël
Cannes
Antibes
změna mapy
Italia 4
Nice
Monaco
Monte Carlo
Ventimiglia
San Remo
Impéria
Diano Marinaa
Alássio
Albegna
Loano
Finale
Savona
Varazze
Arenzano
Genova
Nervi
Varianta I.
Sori
Recco
Rapallo
Zoagli
Chiavari
La Vagna
Sestri

Bracco
Passo del Bracco
Borghetto
Oltre Vara
Pain di Barca
Ricco del Golfo
Marinacso
Ceparana
konec mapy
Aulla
doprava
Rometta
Fivizzano
Ceratelli
Castelnovo n.M
Magonfia
Casina
La Vetschia
Vezzano s. C.
Puia Nello
Rivalta
Reggio Nell'
Emilia
La Villa
S. Martino i. R.
Corregio
S. Martino
Capri
Cabezzo
Medolla
S. Felice
silnice 468
Finale e. M.
Bondeno
Vigarano Pieve
Cassana
Ferrara
změna mapy
Italia 3

Finalle di Rero
Jolanda di Savoia
doprava
Mezzogoro
silnice 495
Ariano nel
Polésine
Crociarone
Córbola
Ádria
Caváreze
Pegolotte
silnice 516
Pontelongo
Arzarello
Piove di Sacco
Corte
Campagna
Camponogra
Mira
Venezia
Terzo
San Dona
Céggia
Portogruaro
Latisana
Muzzana
silnice 353
Castiós
Údine
silnice 13
Tricésimo
Magnano
doprava
Artegna
Gemona
silnice 13
Venzona
Cárnia

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veděla zbývá 300 - 22 stránek.

Resiutta	Malcesine	Rodtenmanner
Dogna	Nago	Tauern
Pontebba	Mori Vecchio	Trieben
Bagni	Rovereto	Bärndorf
Ugovizza	Trento	Admond
Tarvisio	Vigo Meano	<i>silnice 117</i>
Ober Thröt	Lases	Weng b. A.
Maglern	Sover	St. Galen
<i>podjet dálnici</i>	Molina	Weißenbach a. d.
Gailitz	Tesero	Enns
<i>silnice 83</i>	Moena	Altenmarkt b. st.
Villach	Camptello di Fassa	St.Galen
konec mapy	Cortina d´Ampezzo	doleva silnice 115
<i>silnice 94</i>	Ambach	Falkenau
Steindorf	Lienz	Kleinreifling
Feldkirchen	Dellach im Drautal	Kastenreith
Liebenfels	Steinfeld	<i>doleva</i>
Varianta II.	Spittal an der Dra	Großraming
Doria	Seeboden	Reichraming
Bargagli	Radenthein	Losnstein
Torriglia	Gnesau	Ternberg
Rovegno	Himmelberg	Garsten
Porte Organasco	Feldkirchen in K.	Steyr
Bobbio	St. Veit	silnice 115
Piacenya	silnice 83	Kronstorf
San Rocco al Porto	Dürnfeld	Enns
Roncaglia	Georgeln	Mauthausen
Caorso	Friesach	<i>silnice 123</i>
Monticelli d´Ongina	Dürnstein i. D.	Altaist
Castevelvetro	Vildbad einöd	Vartenberg o.d. A.
Piacentino	Neumarkt i.	Hagenberg i. M.
Cremona	Steimark	<i>doleva silnice E55</i>
Cicognola	Scheiffling	Enterweisersdorf
Asola	<i>doprava silnice 96</i>	Neumarkt i. M.
Castel Goffredo	Unzmarkt	Lest
Medole	St. Georgen o. J.	Freistadt
Solferino	doleva 114a	Sumerau
Pozzolengo	Pöls	<i>Hranice ČR</i>
Peschiola del Garda	silnice 114	
Lazise	Katzling	
Bardolino	Möderbrugg	
Torri del Benaco	St. Johann a. Tauern	

Pozvánky jsou rozeslány a čekáme na zpětná hlášení. Čekáme... Čekáme...

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 22. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 23 stránek.
Čekáme... Čekáme... Čekáme... Druhé je tedy!

Markéta
Všechna kritéria účasti
na Expedici splněna
– **start povolen** -

Čekáme... Čekáme... Čekáme... Čekáme... Čekáme... Čekáme...

Druhé je tu a třetí takv.

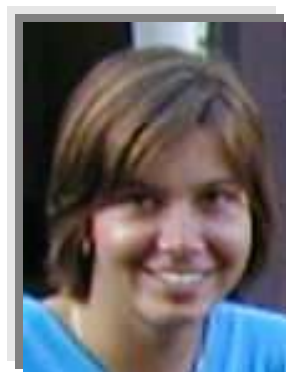
Dig
Drobné problémy odstraněny
– **start povolen** -

Martin
Školní trable vyřešeny
– **start povolen** -

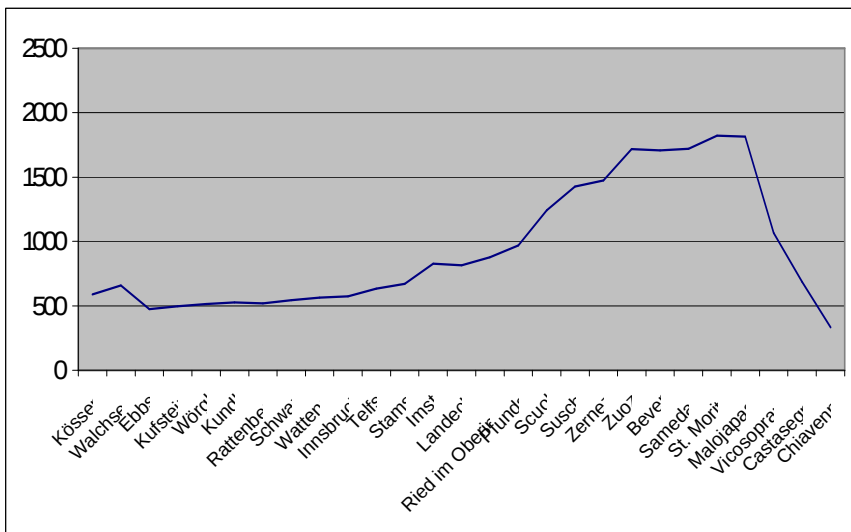
Čtvrté hlášení:

Tereza
*Potíže kolem financování
překonány*
– **start povolen** -

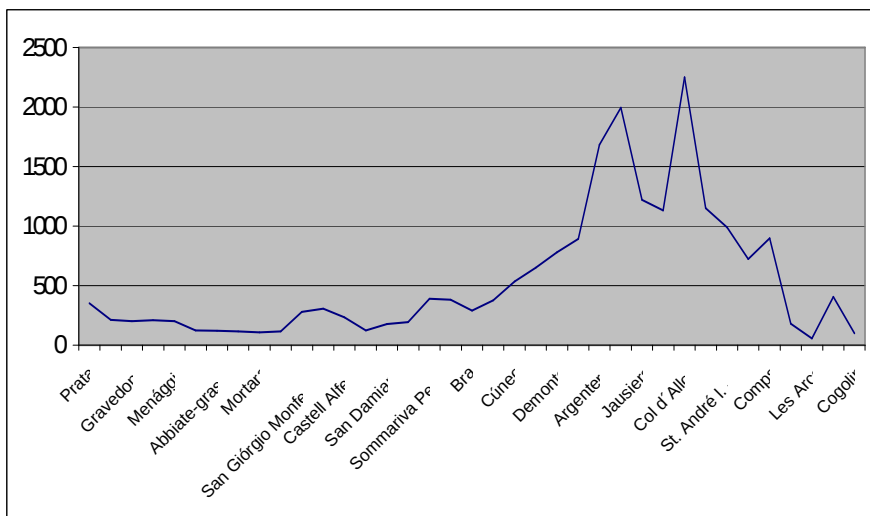

Ostatní hlášení nedorazila.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 24 stránek. Tito čtyři si buď nevšimli následujících grafů nebo z nich nedokázali vyčíst, co jimi chtěl autor říci, protože jinak by je ani ve snu nenapadlo se něčeho podobného účastnit.

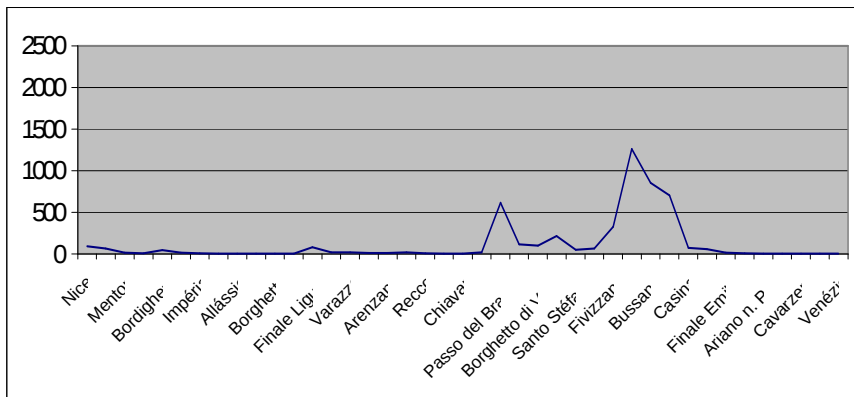
GRAF 1

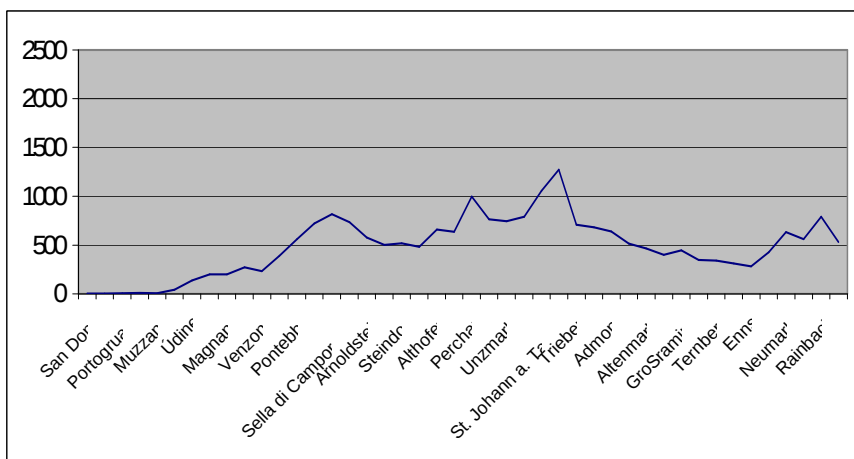
GRAF 2

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 24. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 25 stránek.

GRAF 3

GRAF 4

Pokud jste ani vy nepoznali o co jde, máme tu pro vás šokující odhalení. To, co jste shlédli, není nic jiného než **výškový profil trasy**. Strašné že? No, ale víte co? Přečtěte si to sami.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 25. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

EXPEDICE 2000

Expedice, expedice a zase expedice. Týden před odjezdem nemyslíme na nic jiného. Hlavou se nám neustále honí, co všechno se musí zařídit a na co nesmíme zapomenout. Před několika dny se ozvala Terka, že „start povolen“. Dig si láme hlavu, jak stihne včas připravit k výjezdu 4 kola. Do toho zařídit pojištění, vyměnit peníze, nakoupit ... k tomu všemu ještě pořešit pracovní záležitosti, aby se tam bez nás těch pět týdnů obešli, zajistit byt ... Je to opravdu nestihnutelné. Ale už dost. Ve čtvrtek přišel Pavel, který nám slíbil odvoz do Německa, s tím, že zjistil, že auto potřebuje k výjezdu do zahraničí tzv. „zelenou kartu“. Jde o pojištění. A tato karta se vydává jen na základě technické prohlídky, na které Pavel samozřejmě nebyl. Takže do toho všeho sháníme jiný odvoz, ale marně. Nedá se nic dělat. Necháme se odvézt alespoň na hranice. Je pátek večer. Všechno je sbalené v báglech a ty jsou nacpané až

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 26. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 27 stránek.

k prasknutí. Ponožky, trička a šušťákovky; polívky, opalovací krémy, filmy, no prostě máme snad úplně všechno. Kromě toho s sebou táhneme téměř kompletně celé jedno rezervní kolo (kromě rámu, bohužel). Po zkušenostech z loňska vyvážíme náhradní plášť, celou sadu drátů do zadního výpletu, sedmikolečko, obě osy a nový řetěz. K tomu máme každý jedny brzdomy špalky (rozuměj 4 ks) a rezervní duši. Takže jsme připraveni skoro na všechno. Navíc bylo možné experimentálně si ověřit, že Dig dovede za Martinovy asistence na cestách kromě svařování opravit úplně všechno. Není se tedy čeho obávat. Jediné, co nás trochu znepokojuje, je jedenapůldenní ztráta, která vznikne tím, že nás Pavel neodveze až na původně plánované místo startu Expedice. Tím mělo být německé městečko Triftern. Nakonec jsme trasu upravili a dohodli se na startu ze Železné Rudy.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	2000	0	0	16

Sobota 8.7. 2000

Sraz je stanoven na osmou hodinu ránní. Scházíme se a nakládáme kola na vlek. Vše probíhá rychle a bez problémů. Dig do toho všeho ještě zaučuje nového „civilkáře“, který na stadión nastoupil minulý týden. Odjíždíme a nikdo nám nemává. Je zataženo, zima a drobně mrholí.

Teprve po chvíli jízdy se pořádně probouzíme a mizí ranní chmurná nálada. Začínají se ozývat první vtípky a v autě zavládá

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 27. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 28 stránek.
všeobecné veselí. Dokonce jsme se zastavili na první poznávací zastávku této Expedice u vodní tvrze Švihov.

Před Klatovama nás staví policie. Wartburg má propadlou technickou, taktěž i vlek. *Ale nemá. Jenom jde o to, že na vleku není vylepená známka a proto si ho policajti všimli.* Pan policajt je mladý a ambiciózní. Sebral Pavlovi všechny techničáky a vyhrožoval zákazem další jízdy. *Není divu. Vlek je totiž z velké části porozebrán z důvodů částečné rekonstrukce, což se Pavel snažil policistům vysvětlit.* Nakonec se jim nás zželelo a nechali nás jet dál. Začalo silně pršet. Což o to, z auta se na to pěkně dívá, ale Železná Ruda se blíží a s ní i počátek našeho putování na bicyklech, které, příznějme si to otevřeně, nedisponují střechou ani topením. Stoupáme do kopců k Železné Rudě. V serpentýnách má plně naložený Wartburg co dělat. Ještě že sem jedeme autem. Tenhle kopec bych teda nahoru šlapat nechtěla. Pavel nás, na Digovu žádost, vysadil v Železné Rudě 300 metrů před závorou, u stánku s trpajzlíkama a jiným harampádím. Zde prší jenom drobně.

Kontrolujeme, jak naše kola přežila jízdu,

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 28. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 29 stránek.

loučíme se a vydáváme se k německé celnici. Překračujeme hranice. Martin zjišťuje, že potřebuje dohustit. Dig zapíná kompresor, ale má nějaký problém. A tak stojíme 50 metrů v Německu a Dig cosi provádí se šlahounkama. Oprava se zdařila (nakonec se zjistilo, že problém byl v Martinově ventilků), a my jedeme vstříc prvním kilometrům letošní Expedice. Začíná to dobře. Je to tu dlouho a pozvolna dolů. Bez námahy jedeme rychlostí 30 km/h. A to až do města Regen.

Tady se sklon mění a jedeme zase nahoru. A to hned 20 km a místama dost vstře. Kromě toho začalo pšerť a zvednul se vítr.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 29. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 30 stránek.

Je to neuvěřitelný zápas. Pak dlouhým ostrým sjezdem opouštíme Bavorský Les, přejíždíme Dunaj a u Wallesdorfu zalejzáme do lesa. Jsme dost unaveni. *Ztráta teď činí 24 hodiny. Ani nenatahujeme plachtu, jak jsme uondaní. Zato v noci jo. Začalo drobounce a nenápadně pršet. Probudil mě obsah snu, ve kterém mi krásná blondýnka s úsměvem řekla, že když zmoknu, nebudu se jí líbit. Až do rána se mi zdají nějaké akční nesmysly. Hm! To mě zase vzbudil Dig: „Vstávej, prší, dělej, natahujeme plachtu!“*

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Wallersdorf	68.5	2085	85.0	16.9	22 - 8

Ráno 9.7. neděle

Probouzíme se kolem osmé. Je tu klid. A co je hlavní, neprší. Snídáme, balíme, jedeme. Doufáme, že se nám dneska podaří dojet na původní trasu. Vyjeli jsme z lesa a na nejbližším kopci se věnovali drobným opravám.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 30. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedléla zbývá 300 - 31 stránek.

Mezitím vylezlo slunce. Aspoň něco, protože jinak se jede mizerně. Je to tu samej kopec, mapa 1 : 600 000 se ukázala být málo podrobná, prostě nic moc. Až do oběda se neděje nic mimořádného. Akorát se zase zatáhlo. Zastavili jsme na parkovišti u hospody a začali klohnit oběd. Začalo pršet. Postavili jsme kola do čtverce, přikryli je plachtou a pod vzniklým přístřeškem strávili pěknou hodinku.

Najedli jsme se, Martin a Markéta ochutnali instantní omáčku s těstovinami, kterou přebudovali na polévku, a do skončení deště jsme se váleli. Vylezlo slunce a začalo hřát. Balíme, jedeme. Jde to docela dobře. Bohužel se začaly projevovat nepřesnosti v mapě. Několikrát se vracíme a hledáme kudy dál. Nakonec se ukázalo, že jsme se netrefili. A to tak, že hrubě. Zle jsme si zajeli. Zato jsme viděli Alpy. Jsou ještě hodně daleko ale, scénérie je to úžasná. Tedy až do okamžiku, než si jeden uvědomí, že zrovna tam jedeme. Hrůza! Začíná se stmívat. Přejeli jsme Inn a ocitli se na trase. Konečně! Po průjezdu kolem Altöttingu jsme začali hledat nocleh. Jde to špatně. Nějak tu nejsou lesy. Ale přece jenom jsme pár stromů pohromadě našli, místo prohlásili za les a obsadili jej. Začalo pršet. Postavili jsme doupata a zalezli. Ztráta činí cca 27 hodin.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 31. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 32 stránek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Altötting	62.5	2184	95.4	16.3	27 - 12

Ráno 10.7. pondělí

Budíme se po osmé. Už neprší. Od vedle se ozývají nadávky na slimáky, kteří jsou prý všude. Na plachtě, v botách, na Terčině polštářku atd. My zase ležíme na mraveništi. No nic. Snídáme, balíme, vyrazíme.

V Unterneukirchenu jsme zapadli do sámošky na jogurt a mlíko. Pokračujeme dál po silnici č. 299. Až do Altenmarktu žádný problém. Pak jsme někde minuli odbočku. Definitivně jsme na to přišli až o 5 km dál. To je hrozná mapa tahle šestisettisícovka. Člověk zabloudí a přijde na to až v nějaké větší vesnici, která je zakreslena na mapě. Takže každý menší zabloudění je minimálně 12 km navíc. Následuje zběžná prohlídka mapy a zvažování situace. Nebudeme se vracet. Pojedeme dál a po nějaké době se zase

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 32. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 33 stránek.

napojíme na trasu. Snažíme se využívat cyklostezek kolem hlavních silnic. Jsou úžasné, akorát jsme pravděpodobně díky nim tu odbočku minuli. Uhnuli jsme na Chiemsee a zastavili na oběd „U mrtvého cyklisty“. *Proč „u mrtvého cyklisty“? To bylo tak: Po jídle šly holky „za roh“ a po návratu nám řekly, že tam ležej nějaký součástky na kola. S Martinem jsme to šli prozkoumat. Měly pravdu. Bylo jich tam docela dost. A některé i použitelné. Jedny ležely jen tak, další pod vrstvou jehličí, jiné dost hluboko pod hlínou. Kromě toho tu byly i zbytky bot, různých trikotů a jiného ošacení, a co víc – kousek stranou igelitový pytel a v něm spousta nejrůznějších kostí a masa v různých stádiích rozkladu. MŇAM!!!* Dneska vaří těstoviny pro změnu Martin s Terkou.

Po obědě se ještě chvíli válíme a pak pokračujeme. Jede se dobře, protože je to tu víceméně z kopce. *A to je vám takový zvláštní jev: když jedete k moři, jede se do kopce, a když se jede do hor, jede se z kopce. Jeden by čekal, že to bude obráceně (hlavou dolů).* Dojeli jsme do Chiemingu. Zastavili jsme u benzínky a dotankovali vodu. Přimotal se k nám starší pán, česky nás pozdravil a začal komunikaci v lámaném českém jazyce. Byli jsme ohromeni. Zejména když nám řekl, že se učí česky jako koníček. Uměl obstojně. Jedeme dál. Ne daleko. Za zatáčkou je jezero. Sjeli jsme k němu a obraz byl

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 33. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 34 stránek.
úchvatný. Voda s vlnkami a v pozadí Alpy.

Chvíli jsme tam pobyli, odpočinuli si a zase jedeme. Odtud se jede dobře a svižně. Přejeli jsme dálnici a pořád míříme k horám. V Marquartsteinu jsme odbočili na silnici č. 307 a ještě chvíli po ní jeli. Dohodli jsme se však, že to dneska zakončíme a do Rakouska slavnostně vjedeme zítra. Našli jsme vhodný les a zalezli. *Při budování doupěte Martin pronesl: „No, to je teda zátiší, tenhle bordel.“ Má totiž ze svého doupěte úchvatný výhled na haldu větví a ještě nějakého harampádí. Povečeřeli jsme kečup, rýži, lanšmít a kečup. Přesně v uvedeném pořadí. Krátce na to začalo pršet. To nám však nevadilo, protože jsme kryti stromy a plachtou. Dobrou noc.*

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 34. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 35 stránek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Marquartstein	47.5	2250	69.9	16.1	24 - 10

Ráno 11.7. úterý

Budíme se do deště. Lilo celou noc a díky tomu, že nemáme moc kvalitně postavené doupě (do tvrdé země nešly zatlouct kolíky), se nahoře na plachtě přímo nad námi vytvořilo obrovské jezero. Hrozí, že hmotnost vody v plachtě převáží zbytek konstrukce a všechno se s plnou parádou zřítí na nás.

Dig ho velmi opatrně vylil. Pak jsme zase usnuli. Během krátkých probuzení ještě několikrát vyléváme jezero, které se nad námi neustále tvoří. Pak se Dig vydává ven a s pomocí velké větve místo kolíku přebudovává doupě. Snad to vydrží. Pořád hustě prší. Posnídali jsme. Je jedenáct patnáct. Situace venku se nemění. Plachta je díky Digovu zásahu napnutá, takže voda po ní volně stéká. Znovu usínáme. 13.30 žádná změna. Ležíme, čteme si

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 35. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 36 stránek.

„Střevíce z lýčí“ od Františka Nepila a cpeme se pistácievejma oříškama. Z dlouhé nečinnosti jsme zbodli Mentosky a nápad žádnéj. A pak věřte reklamám! V 15.00 přestalo pršet. Dokonce i na chvíli vylezlo sluníčko. V 17.00 přijel od silnice nějaký kluk na kole s vlekem. Chvilí ohromeně stál, pak se otočil a odjel. Zase začalo pršet.

Rozhodli jsme se, že si uděláme topinky. Já krájím chleba a špek a Dig je smaží.

Děláme chutě těm od vedle. *Odtamtud se po chvíli ozvalo: „Víte, že šnek je masožravec? Žere mi salám“, pronesl Martin. Markéta mu odpověděla: „Tak se na něj nedívej...“ „To pomůže?“ „Nechte mě domluvit ... chtěla jsem říct: Tak se na něj nedívej a dej ho z toho salámu pryč!“*

Setmělo se, definitivně přestalo pršet, a my plni naděje na ranní odjezd usínáme. Uprostřed tmy nás vzbudil rámus. PRŠÍ! To snad ne! A víc než včera.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 36. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 37 stránek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Marquartstein	0	2250	0	0	11 - 9

Ráno 12.7. středa

Budíme se po osmé. Pořád prší. To je přece votrava. Před devátou přestává. Připravujeme snídani a chystáme odjezd, dokud nás déšť zase nepřibije k zemi. Martin nahlas přemýšlí: **„Jak se od sebe poznají věci mokré a studené?“** Žádná odpověď. **„Ono je to vlastně jedno. Ani jedno nezahřeje.“** Strhli jsme doupaty, sbalili a začalo pršet. Kašleme na to! Jedeme!! Nemůžeme si dovolit další ztrátu. Po několika kilometrech zastavujeme v „Edeka kšeftě“. Pultovka. Nikdo z nás neumí pořádně německy, pamatujeme si akorát pár slovíček. Takže je hrozná sranda s domlouváním. Obsluhuje tu mladá holka a má pro nás pochopení, ba co víc, dobře se baví. Není divu, když žádáme takové věci jako například „salám mit špagát“, ale je vidět, že nám dobře rozumí. Nakonec se z nás ještě snaží vypáčit odkud jsme, kam jedeme a to je sranda ještě větší. Vyrozuměli jsme, že nás obdivuje, a že ona sama by nic takového neabsolvovala. *Právě vám Markéta v obsáhlosti sdělila, že jsme doplnili zásoby a řekli prodavačce, kam jedeme.*

Vjeli jsme do Alp. Pořád poprchává. Je to tu úžasné. Jede se překvapivě dobře.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 37. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Taková typická horská silnice. Nalevo skála kolmo nahoru, napravo pod námi teče jakási řeka. Stoupáme, ale pozvolna. Najednou je před námi cedule se znakem Evropské Unie a nápisem Republik

Österreich. Nic víc. Žádná závora, žádná celnice, ani malá budka. Nic. Prostě jenom oznámení, že od teď jsme v Rakousku. Asi tak jako je u nás značení okresů. V Rakousku pro změnu klesáme. Jede se úplně skvěle. Přestalo pršet, dokonce vysvitlo i sluníčko. Poněkud drsně zastavujeme u obchodu Billa. Proč drsně? Protože sem Dig odbočil ve značné rychlosti, aniž naznačil, že bude manévrovat. *Na to nebyl čas. Je to tu v zatáčce a kromě toho mojí pozornost upoutal protijedoucí kamión.* No dobře. To vysvětluj policajům. Nakoupili jsme, sezobli nějaké mňamky a zase na cestu.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 39 stránek. Projíždíme do městečka Ebbs a k řece Inn, podél níž po několik dní pojedeme. Scenérie kolem je pořád úchvatná.

Projíždíme města i vesnice, snažíme se co nejvíce využít cyklostezek. Je to báječné. Jestli to takhle pojede dál, budeme zítra v Innsbrucku. Večer jsme zastavili v nějakém skladišti či co to bylo. Původně nás tam zavedla cesta, o které jsme si mysleli, že jde o stezku. Jenže nebyla. Končila v objektu jakéhosi podniku na výrobu pravděpodobně hnoje nebo něčeho takového. A protože začalo zase pršet, schovali jsme se jim tam pod střechou.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 39. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 40 stránek.
A jak jsme se tam tak rozhlíželi, objevili jsme, že tam mají dřevěné patro o rozměrech tak akorát pro nás čtyři.

A pak jsme ještě našli žebřík a tak už to bylo jasné. Zůstaneme tady. Vylezli jsme nahoru a roztělali si. Pak jsme tam celý večer leželi a povídali jsme si o záhadách světa a tak podobně; to celé s výhledem na Alpy. Když se setmělo a už jsem skoro usínala, popřáli mi k zítřejšímu svátku.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 40. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 41 stránek.
Jenže jsem byla tak strašně moc unavená a ospalá, že oslava proběhla velmi rychle. Dobrou noc...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Pill	57.5	2343	93.1	18.5	17 - 10

Ráno 13.7. čtvrtek

Spalo se nádherně. Ted' sice zase prší, ale máme skvělejší výhled na sluncem ozářené štíty Alp.

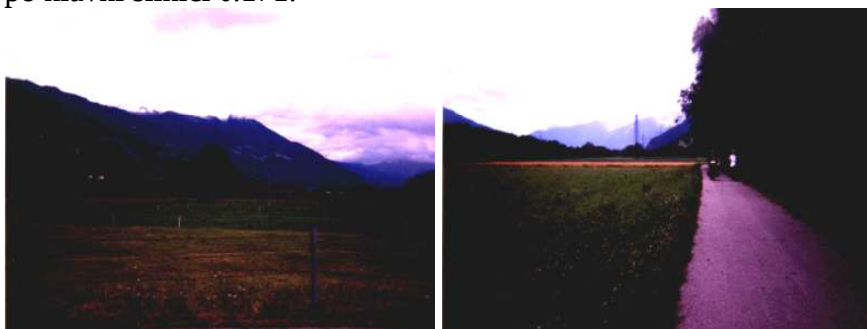

Jsou zasněžené. Nahoře je asi zima. Děláme si starosti s tím, jestli nás odsud někdo nevyhodí. Nikdo se tu zatím neobjevil, ale pro jistotu rychle balíme, snídáme a prcháme pryč. *Prosim tě, v klidu. Je sice všední den, ale jestliže se tu nikdo neukázal doted', neukáže se celé dopoledne. Ten traktorista, co tu včera byl, nás viditelně neprásknul, takže nehrozí žádná katastrofa. Pohotovostní odjezdy si necháme na jindy. Cosi mi napovídá, že je ještě použijeme. Tak a ted' doberte a jedeme.* Ne daleko. Kousek od našeho nocležiště jsme viděli toto:

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 41. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Moc hezké. Odkud to sem asi zabloudilo... má to skříň... dost velkou skříň... to by se to jelo... i s kolama... nemuselo by se šlapat... nebyla by tam zima... Hergot, zapráskanej kopec!! Přestává pršet. Brzdíme až ve Watensu u Billy, kde nakupujeme. Po tradičním mléku a jogurtech jedeme dál. Až do Innsbrucku jedeme po hlavní silnici č.171.

Jede se nad očekávání dobře. Hej hej! Rád bych připomenul, že projíždíme Alpy a to směrem vzhůru! Jak si můžete dovolit do kopce svištět 25 km/h?! Není vám to blbý!? Jedete nahoru, tak se podle toho chovejte! Támhle je Innsbruck a tímhle tempem ho proletíme, aniž bychom se tam porozhlédli! Skutečně. Za pár okamžiků jsme ve městě zimních sportů. V létě! Projíždíme městem a rozhlížíme se tu.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 42. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Za městem jsme najeli na cyklostezku a jedeme mezi Innem a dálnicí. I když není asfaltová, jede se po ní příjemně. Zejména proto, že po ní nejezdí auta.

Jediný, co otravuje, je hluk z dálnice. Obdivujeme mohutné Alpské štíty.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 43. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Neděje se nic významného. Kolem poledne zastavujeme u dálničního odpočívadla a vaříme společný oběd: rejži s masovou konzervou a hráškem. Pak zase jedeme dál, vesměs po stezce.

V jednom hotýlku jsme doplnili vodu a pokochali se záchodem s automatickým umýváním prkénka po každém použití. Jinak se opět nic neděje. Ráz cesty je stejný jako včera. Pobolívá mě pravé koleno, takže jedu vzadu. K večeru malebné údolí přestalo být malebné. Široké údolí řeky Inn se zúžilo a začalo prudké stoupání. Ale co jsme si vystoupali, to jsme si taky sjeli do městečka Imst. Tam jsme zastavili u supermarketu Spar, nakoupili něco málo jídla a hned to před samoškou snědli. Prohlásili jsme to za večeři. Hned za Imstem byl vjezd do lesa. Diga bolí achilovka. A asi dost. Nedává to na sobě znát, ale kdo ho víc zná... Mě pro změnu bere koleno. Podle všeho jsme někde přistydli a klouby společně se šlachami si to nechtějí nechat líbit. Pro dnešek toho máme tak akorát dost. Postavili jsme doupě a připravili ležení. *Markéta šla na průzkum. Po návratu celá nadšená hlásila: „Kousek zpátky je potůček, kde se můžeme umýt. Asi bude dost studený, protože teče nahoru do hor“. Pravda, hodně mě bolí achilovka a téměř mi znemožňuje pohybovat se po svých. Ale tohle si nenechám ujít. Potůček tekoucí nahoru do hor jsem opravdu v životě neviděl. A že už jsem pěkných pár hovadin shlédnul! S očekáváním a v*

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 44. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 45 stránek.

doprovodu ostatních jsem se dobelhal k onomu přírodnímu úkazu. Zklamání. Teče dolů. Ale když už jsme tady, trochu se umejem. Ale jenom trochu. Je to opravdu strašně studený. Po spáchání hygieny jsme se dopravili zpět k doupatům a zalehli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Imst	55.5	2427	84.1	17.3	25 - 10

Ráno 14.7. pátek

Vstáváme. Vypadá to na docela hezký den. V noci sice zase přšelo, ale to by bylo divné, kdyby nespadla ani kapka. Zato teď je docela hezky. Navíc nás čeká kousek z kopce. Cesta pořád kopíruje Inn, takže se jede moc pěkně. V Landecku se máme odpojit z naší oblíbené silnice. Chvíli se motáme, protože jsme odbočku přejeli. Zato jsme našli Billu, provedli nákup na víkend a pak hned zase frčeli dál.

Jedeme po silnici č.315 na St. Moritz a pořád sledujeme Inn. Terén se maličko naklonil. Oproti předchozím dnům je tady stoupání podstatně víc znát. Kromě toho mě pořád otravuje bolest v pravém koleni. Den ode dne se to zhoršuje. Dneska to bolí šíleně. Pokusili jsme se o stáhnutí kolena obinadlem, ale je to ještě horší. Landeck bylo poslední město, odkud byl možný návrat zpět do vlasti. Dig mi zakazuje podobné myšlenky. Trpělivě jede se mnou vzadu a poslouchá moje nářky. Taky šlape statečně, přestože má značné potíže s achilovkou.

Po silnici č. 315 by se nemělo jet na kole. Je totiž motorová. Snažíme se proto co nejvíc využívat stezek a menších silnic, které kopírují hlavní. Jede se po nich moc hezky. Navíc je z takové stezky přístup k řece Inn. Je neuvěřitelně modrá. Přestože není

žádný velký vedro, máme s Terkou hroznou chuť se vykoupat. Kluci nám to schvalují, ale sami se koupat nejdou. Stojí na břehu, v očích výraz: kdo chce kam ... *kopněme ho tam!*

Je zvláštní, že až do této chvíle jsme byli na stezce sami. Teď tu jede rodinka na kole, po nich nějaký další chlapíci, no prostě jakoby tušili, že tu stojíme nahé u řeky a překonáváme hrůzu z příšerně ledové vody. Po koupeli jedeme dál. Začíná pršet. Za vesnicí Ried im Oberinntal se zase napojujeme na stezku. Jedeme po ní několik kilometrů, když se asfaltka náhle mění na polní cestu. Ta vede k nějakému stavení a odtud pokračuje jenom úzká lesní pěšinka. Jedeme po ní a doufáme, že vyjedeme v další vesnici. Po nějakých patnácti stech metrech je jízda nemožná, musíme kola kousek vytlačit. Přestává se mi to líbit. Jsme docela vysoko nad řekou, která teče vlevo pod příkrým srázem. Vjíždíme do lesa a postup není možný jinak, než kola tlačit. Jdeme v pořadí: Martin, Tereza, Dig, já. Najednou vidím Martina, jak se mu cosi na úzké lesní pěšince přihodilo a on se sune do propasti pod námi, doprovázen sprškou kamení a bahna a kolo letí přes něj do hlubin. Vidím jeho marnou snahu něčeho se zachytit na skoro kolmém srázu a pokus chytit kolo. Zůstal několik metrů pod cestou. Kolo se několikrát odrazilo, udělalo pár kotrmelců a zůstalo zachyceno asi metr nad uhánějící zpěněnou vodou. No dopr... První co mě napadá: To je konec, tohle nemáme. Tohle prostě nemůžeme mít. To kolo nemůžeme v životě dostat nahoru. Martin je, zdá se, v pohodě. Škrábe se nahoru. Dig ihned zahajuje záchrannou akci. Leze dolů ke kolu. Ale viditelně má problémy. Pořád ho bolí achilovka, takže přes vážnost situace vypadá komicky, když k pohybu používá pravou nohu, levou ruku, pravou ruku a zase pravou nohu. Já bezradně pobíhám nahoře a nevím, co dělat. A tak jenom plním rozkazy zezdola: podat provaz, nůžky, dokumentovat situaci (bohužel fotky nevyšly, je tu totiž šero a já nemám blesk), prozkoumat další cestu ...

S tím zatraceným bolavým kolenem dolů neslezu. Tak jdu alespoň na průzkum, jak ta cesta dál pokračuje. Jenže cestička vede pravděpodobně na vrchol hory. Za zatáčkou začínají ostré serpentýny a končí bůhví kde. Tak tudy teda rozhodně správná cesta nevede.

A teď z trochu jiného úhlu. Rveme naložená, těžká kola po uzoučké rozbahněné stezce, do čehož drobně mží. Už se těším na sjezd. Pokud bude vypadat takhle, bude to dost dobrodružný. Sakra! Překážej tady nějaký šutry. Martin i Tereza to nějak zdolali... Hergot achilovka!!! Je to tu čím dál víc nahoru. Vedle mě napravo je kolmá hliněná stěna nahoru, vlevo osamocená roštíčka a tu a tam strom na téměř kolmé stěně dolů. Všichni tlačíme kola na vnější straně. To je ta u srázu dolů. Kdyby aspoň nepršelo. Pohled mi padl na stezku před Martinem. Zatáčí ostře doprava kolem nějakého kusu skály a zároveň se prudce zvedá. Martin je akorát na úrovni skalky, když se s ním, patrně pod váhou kola, utrhla stezka. Pokusil se odhodit kolo ke skalce, aby jej zachránil před pádem a sám se vydal na nedobrovolnou pouť po stěně dolů. Nedaří se mu se zachytit. Kolo chvíli váhalo a pak jej následovalo. Nejdříve padlo na bok, odrazilo se, přeletělo Martina, dopadlo kolama vzhůru na zad', odrazilo se, udělalo přemet přes příd' a volným letem pokračovalo dolů. Martin se o něco zachytil a škrábe se nahoru. Zůstal kousek pod cestou a bezmocně sleduje, jak jeho všechno letí vstříc rozvodněnému Innu. Kolo udělalo ještě jeden kotrmelec a zůstalo stát kolama nahoru asi metr nad vodou. Přední bágly zůstaly na svém místě, zadní se částečně rozpojily, a z části drží na kole a z části leží těsně za kolem. Odhazuji svého oře k hliněné stěně a snažím se dostat k Martinovi. V cestě mi jak tvrdé „Y“ stojí Tereza. Dost nešetrně jsem ji odstranil z cesty a přispěchal Martinovi na pomoc. Mezitím se vyškrábal zpět na cestu a na dotazy týkající se jeho zdraví odpovídá, že se mu nic nestalo a že by to chtělo to kolo... Leží tam v oboře, kola má nahoře... Dobrá, jdeme na to. Potřebuju všechny záložní šňůry. Tereza se tváří, jako kdybychom jí chytily na švestkách, a pronásí něco ve smyslu „a jak jsem to měla vědět, že nějaká šňůra...“ Dopálilo mě to! „Máš to v Dispozicích!“ Pak se ozvala Markéta, že má prádelní špagát, ale dlouhý jen 10 metrů. „Sem s ním“. Snažíme se opatrně dostat ke kolu. Jde to špatně. Bolí mě zatracená, blbá achilovka, sráz je skoro

kolmý, není se čeho chytit a terén pod náma se drolí a s rachotem dopadá do uhánějící studené vody pod námi. Je tu jeden „poctivý“ strom. Tady nechávám Martina, přivazuju konec provazu a s jeho pomocí slézám až ke kolu. První, co jsem udělal, bylo vypnutí palubní sítě. Mám totiž pořád ještě v živé paměti, jak na Expedici 93 jedno z kol začalo po srážce hořet. A to jen díky zkratu v palubní síti. A to se teď stát nesmí! Palubní síť vypnuta. A teď... jo, vypadá to, že je to tady stabilní. Kolo se napíchlo na stromek, který předtím zlomilo, mezi tácy a zadní vidlici. Odtržené zadní bágly drží pomocí jednoho pavouka pohromadě s kolem. Tak tady začneme. Přivázal jsem konec provazu za háky u bágů a řekl Martinovi, aby je vytáhl. Ten zabral a od bot se oddělil kus horniny. A než jsem stačil reagovat, trefil mě do helmy. Ještě že jsem ji nestačil nahoře sundat. Bagáž se začíná zvolna sunout nahoru. Za pár chvil je u Martina. Je tu ale potíž. Na cestu je to od něho ještě cca 5 metrů blbě schůdným terénem a tahle část bágů je zatraceně těžká. Markéta je díky kolenu vyřazena a Tereza to sama neunes. Martin zažádal o nůž a pak bágly ještě rozdělil. Takhle už to šlo. Hodil mi konec špagátu a poslal další spršku kamení. Pomalu odstrojuji kolo a posílám věci nahoru. Zároveň zjišťuji, že při konstrukci bágů a nosičů jsem myslel na všechno. Jenom mi uniklo, že je-li bicykl kolama vzhůru, nejde po dobrém odstrojit. Na cestě začal štěkat pes. Tak to tu ještě chybělo. Za chvíli přišla tlupa rakušáků a nechápala. Pak se mužská část nabídl, že nám pomůže. Právě včas. Nechal jsem si hodit oba konce provazu a střed omotat kolem stromu. Přivázal jsem kolo a dal najevo, že mají tahat. Zabrali a poslali mi naproti kus skály. Kolo se začalo pomalu sunout nahoru. Pokouším se jej usměrnit a zároveň prohlížím, jak je na tom s poškozením. Kromě hnutého zrcátka však nevidím nic mimořádného. Kolo je už u Martina. Přestává pršet. Za chvíli jsem u něho. Odvázali jsme stroj a za pomoci Terezy jej dostali zpět na cestu. Než jsem se tam stačil vyhrabat já, přezkoušel Martin palubní síť. Je to neuvěřitelné – všechno funguje normálně. Teď bágly. Ty dopadly hůř. Přední jsou nepoškozeny, ale zadní mají zničený připojovací zipy mezi základy a první nástavbou, potřhané pavouky a utrženou přichycovací gumu u levého základu. Vše je opravitelné. Ale ne tady. I tlumící efekt bágů se ukázal být dokonalý. Martin zalovil uvnitř, vyndal, pln obav, foťák a mobila. Oboje přezkoušel a konstatoval plnou

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 49 stránek.

funkčnost beze stop vnějšího poškození. Naložili jsme bagáž, provizorně přichytili zbývajícma pavoukama, srovnali zrcátka a vydali se po stejné stezce zpět někam, kde budeme moci opravit vše, co bude v naší moci.

Přijíždíme zpátky do vesnice. Tam na jakémsi plácku u řeky provádíme pečlivější kontrolu všeho. Dig s Martinem prohlíží kolo a já opravuju Martinovy bágly. Terka vaří čaj. Přes celou tu šílenost, kterou bágly prožily, se jim vlastně vůbec nic nestalo. Akorát je zpřetrhaná jedna háková guma a urvanej jeden držák pavouka na nástavbě. Taky je potřeba znovu sešít zipy, které Martin musel rozstříhat, aby se mohly jednotlivé díly bagáže od sebe odepnout a jeden po druhém vytahat nahoru.

No jo, když v konstrukci bágků je to vymyšleno tak, že jsou jednotlivé části k sobě připevněny pomocí zipů, aby šly jednoduše rozpojit. Jenže, když se takový zip rozbije (vypadají mu zuby), musí se vzít jehla a nit a napevno to sešít. Jenomže to už pak nejde rozpojit. Nejlepší je, samozřejmě, v takovém případě vyměnit celý zip, ale to Martin před odjezdem už nějak nezvládl.

Takže to znovu sešíváme a když je kolo po dvou hodinách definitivně prohlášeno za schopné další jízdy a Martin alespoň

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 49. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 50 stránek. částečně odbahněn, nasedáme a jedeme.

Vracíme se na silnici a snažíme se jí za každou cenu držet. Po ní je to nejspolehlivější. Před vesnicí Pfunds zase začíná pršet. Stojíme u jakýchsi autobusových garáží a čekáme, až to přejde. Pak zase pokračujeme. Chceme dneska dojet až za švýcarské hranice, tak máme ještě co dělat. Ta havárie nás dost zdržela, teď ten déšť, no jedeme, i když pořád poprchává. Koleno bolí opravdu šíleně. Musím zastavovat skoro každý kilometr a odpočívat. Tohle mě teda nebaví. Dig se na jednom odpočívadle vrhl na moje kolo. Seřizuje ho, centruje, aby se mi jelo co nejlépe. My zatím tankujeme vodu. Konečně je tu rakouská celnice. A potom jedeme několik kilometrů územím nikoho. Je to tady nádherný. Řeka Inn se změnila v horskou říčku a teče úzkou soutěskou. Silnice vede taky touto soutěskou. Občas z kopce, občas do kopce, občas je tu tunel. Jedeme asi 6 kilometrů, nikde žádná vesnice, jenom skály, řeka a my. Prostě paráda.

A je tu švýcarská celnice. Najíždíme do celního prostoru. Sešerilo se. Z budovy celnice vyšel muž v uniformě a udiveně hleděl na to, co k němu přijíždí. Jedeme totiž jen s výstrahou. Doporučil nám, abychom rozsvítili a chtěl nás poslat dál. *Markéta však trvala na tom, že nutně potřebujeme razítka do pasů. Celník vzal pasy a vstoupil do budovy. Prošel do zadní místnosti, ze které se pak ozývaly zvuky, jako když se někdo v něčem přehrabuje. Po chvíli se vynořil z přítmí a v ruce vítězoslavně třímal razítko. Nastavil na něm dnešní datum a pak se ozvalo čtyřikrát „buch“ a bylo to. Vrátil nám pasy, popřál šťastnou cestu a ukázal kudy odjet.* Kousek za celnicí je městečko Martina. Což Martin nepřestává zdůrazňovat. A dodává k tomu něco o svatých. I když bych nerada snižovala Martinovy zásluhy, pořád se nemůžu zbavit dojmu, že na svatost to nějak nestačí. Údolí se zase rozestoupilo a silnice, po které se pohybujeme, je teď široká a prázdná. Jede se po ní báječně. Přesto jsme už docela unaveni a hledáme nocleh. Jedeme ještě několik kilometrů tmou a pak je tam odbočka kamsi do lesa. Místo sice není ideální, ale nic lepšího široko daleko není. Stavíme doupata, protože zase začíná pršet. Nad námi se tyčí zasněžené třítisícové švýcarské vrcholy a nám je to jedno. Vaříme večeri a jdeme spát.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 50. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 51 stránek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Tschlin	62.5	2343	77.4	17.4	23 - 9

Ráno 15.7. sobota

Noc byla strašná. Terén byl značně nerovný a celou noc mě při sebemenším pohybu bolelo koleno. Ráno navíc balíme pohotovostně. V místě, kde jsme tábořili, zastavilo auto. Bylo slyšet, jak se stahuje elektrické okénko a pak byl chvíli klid. Pak zase zvuk okénka a odjezd auta. U nás by mě to nerozhodilo, ale tady... Kdo ví, co takového Švýcara v sobotu ráno napadne. Raději mizíme.

Jede se špatně. Okolo nás je pořád jednotvárný obrázek zasněžených Alpských štítů. NUDA! Akorát je to čím dál tím víc do kopce. Původně jsem si myslel, že jsme na letním výjezdu Hell's na kolech a ono to zatím vypadá jako zimní výcvik členů záchranné služby. V Zernezu jsme přepadli benzínku. Respektive její WC. Dotankovali jsme, nechali po sobě tuhou památku a zase pokračujeme. Svítí slunce, ale je chladno. Jede se jako v horách. Pořád se přibližujeme „čáře lyžování“. To je velmi ostrý předěl

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 51. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedléla zbývá 300 - 52 stránek.
mezi holou skálou a zasněženou skálou. Pořád se držíme silnice na St. Moritz. Kolem jsou kopce nedozírných výšin se zasněženými nejen vrcholky, ale i značně velkými částmi úbočí.

Po 10 km za městečkem Scuol mi prasknul drát zadního kola. To se ihned totálně rozcentrovalo, takže další postup byl takřka nemožný. Dojela jsem ostatní, kteří na mě naštěstí čekali. Po výměně a centrování jedeme dál. Docela brutálně stoupáme. Silnice vede po úbočích kopců. Vlevo, hluboko pod námi, teče řeka Inn. Je to tu nádherné, ale stoupaní je náročné. Koleny se stabilizovalo. To znamená, že sice bolí při každém záběru, ale bolest je při pohybu stejně intenzivní. Bojím se zastavit, aby se to nezhoršilo a tak vyjždím ten hrozný kopec jako první. Zastavujeme na oběd. Je nádherné. Svítí slunce, ležíme v závětrí, chvílema je až vedro.

Sušíme na sluníčku promočené a propocené věci a je nám hezky. Pozorujeme okolní kopce a po hodinové pauze zase jedeme dál.

Stále stoupáme, ale docela nenápadně. Kus nahoru, pak zase dolů. Celkem to jde. Silnice je kvalitní a kolem je na co se dívat. Kilometry však přibývají pomalu. Do St. Moritze je to ještě nějakých 50 km. Pochybují, že tam dneska dojedeme. Jen si to představte. Padesát kilometrů do kopce. A to už jich máme pěkných pár desítek za sebou. Padesát kilometrů stoupaní. No hurá!

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 52. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Stoupáme a často odpočíváme. Ujeli jsme dalších 25 km a nějakých 25 km nám ještě zbývá. A na těchto pětadvaceti kilácích musíme překonat 400 výškových metrů. To už není tak hrozné. Projeli jsme vesnice S-chanf a Zuoz. Mají už italský ráz a jsou moc pěkné.

Chamues-ch: zbývá 15 km a 200 výškových metrů. To už se dá zvládnout. Odpočíváme, doplňujeme kalorie.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 53. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 54 stránek.
Údolí se opět rozestoupilo, zdá se, že jedeme spíš po rovině, než do kopce.

Samedan: ještě 7 km a 100 metrů ...

Potkáváme nějaké krajany - pána se dvěma dětmi. Je tu autem a jede také do St. Tropez. Klukům nabízí pivo v plechovce a my s Terezou jedeme raději napřed.

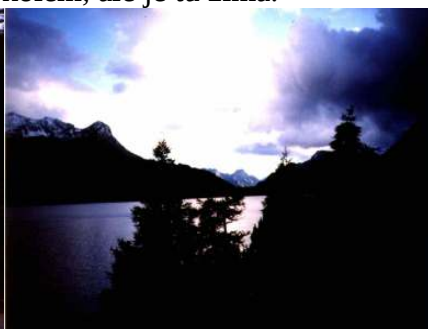
Když už jste se doslabikovali až sem na konec 54. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 55 stránek.

Konečně jsme tady - **St. Moritz, 1822 m.n.m**, nejvyšší bod tohoto přejezdu Alp. Světoznámé lyžařské centrum.

Je to tu fantastické, jezera a hory kolem, ale je tu zima.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 55. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 56 stránek.

Chvilí se kocháme a fotíme, ale pak pokračujeme. Dig soudí, že by to chtělo sjet o něco níž, kde bude rozhodně tepleji. Jenže k místu, kde začíná klesání, je to ještě asi 15 km. Jede se tady ale moc hezky. Jsou tu samá jezera, takže je to tu rovné a po nějaké době se utišilo i moje koleno.

Ve vesnici Maloja se fotíme u cedule s označením průsmyku Malojapass (1815 m.n.n.), ale je už pozdě večer, šero a můj „bezblesk“ to nedokázal zaznamenat. Pak začíná brutální klesání. Letmo shlížíme do údolí: tudy přeci cesta nemůže vést !? A pak už je vidíme: serpentýny úbočím kopce, který má skoro kolmý sklon. Zapínáme dynamo na dobítí našich baterií a pak už klesáme. Jedeme pomalu a opatrně. Silnice je docela mokrá a kluzká a zatáčky jsou tak ostré, že v nich skoro musíme zastavit. Navíc tudy občas projíždějí nějaká auta, a ta tu mají také problémy. Sjeli jsme nějakých 200 výškových metrů a serpentýny skončily. Je strašná zima. Hlavně na ruce, jak musíme neustále brzdit. Přioblékáme se. Půjčku si od Diga jeho rezervní rukavice, šálu a čepici. No jo, trochu jsem podcenila počasí v horách. A nejenom já. Tereza si dokonce musí obléknout ponožky na ruce. Pak pokračujeme ve sjezdu. Je to hrozný. To, co jsme tři dny jeli nahoru, sjedeme za dvě hodinky dolů (ani ne - spíš dřív, jak vidím ten padák). Jede se ale

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 56. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

bezvadně. To jsem ještě nezažila. Furt klesáme. Už asi dvacet kilometrů. Otepluje se. Nahoře bylo 6,5 °C, teď je 11 °C. Digovi při nějakém manévru prasknul drát zadního kola. Ještě, že máme s sebou celý zadní výplet, i když teď už vlastně nekompletní. Naštěstí může pokračovat v sestupu. *Můžu a jak pěkně. Silnice se po překopávce rozšířila a jede se ještě lépe. Sklon je pořád stejný a před náma je osvětlený tunel. S Martinem zaléháme do řidítek a nabíráme rychlost. Někde mi na kole něco píská. Takovej ten zvuk, jako když jede auto rychle. Kolik to vlastně... Aha 75 km/h. No to je docela dost. Necháme to pískat. Kromě toho je to rychlostní rekord na tomhle kole. Vyletěli jsme z tunelu do úplné tmy. Táhle píšou Italia 1000m. Počkáme na holky.*

Pořád jedeme a už je tma. Jede se moc hezky, ale chtělo by to taky přemýšlet o noclehu. Jenže není kde. Všechno okolo je prudce nahoru. A pak najednou je tu italská hranice a támhle čekají kluci. To není možný, že jsme tady tak rychle. Žádáme švýcarské výstupní razítko. Celníci jsou z nás u vytržení. Razítko nám dali a hlasitě se baví na náš účet. Italské vstupní razítko chceme také, ale na celnici nikdo není. Takže pokračujeme bez něj. Projíždíme prvními italskými vesničkami. Mají tu samé pizzerie, bary a jiné noční podniky. Zkrátka to tu žije. Záporná stránka věci je, že nemáme kde složit hlavu. Zkoušíme několik odboček, ale marně. U všech průzkum ukázal, že vedou k nějakým objektům. Pak kluci objevili opuštěný drážní domek. Takhle je to vždycky. Nejdříve to vypadá, že si vůbec nelehnem, a pak máme k dispozici interhotel. Provedli jsme průzkum, obsadili jej, přizpůsobili svým potřebám a prohlásili jej za dočasné sídlo Hell's. Ještě rychle vaříme nějaké jídlo a pak dobrou. Je půlnoc a první přejezd Alp máme za sebou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Chiavenna	75.0	2626	122.7	18.1	27 - 6

Ráno 16. 7. neděle

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 57. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Mysleli jsme, kdovíjak nebudeme ráno dlouho vyspávat, ale nejprve nás vzbudily dva projíždějící vlaky (spíme totiž přímo u kolejí), pak zvony kostela nějakou melodií a nakonec Dig. Je neděle a okolní kostely od rána moc pěkně hrají. A Dig je nějakéj aktivní.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 58. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 59 stránek. Otvírá okenice, budí nás a pak opravuje svoje kolo. No nic, vstáváme taky.

Je krásné ráno. Venku svítí slunce, Dig centruje a Martin s Terkou zašívají plachtu. Balíme a snídáme venku.

Pak si oblékáme kratásky a trička bez rukávů - letos na expedici prvně. Dá to práci, protože letní věci jsou v báglech až na dně, pod vrstvou teplých hadrů, ve kterých jsme teď týden jeli. A na bágly jsme zase pro změnu uchytili promáčené svršky z minulých dnů.

Po snídani vyrážíme. Pořád ještě klesáme. Na silnici jezdí spousta aut, je to tady totiž jediná silnice.

Za městečkem Nuova Olónio jsme přijeli k jezeru. Pojedeme po jeho pravé straně. Jezero Lago di Como je tak obrovské, že podél něj pojedeme skoro celý den. Po silnici pořád jezdí kvanta aut a motorek a troubí na nás. Projíždíme několik tunelů, nejdelší je 1049 m dlouhý.

Poučení: Při vjezdu do tunelu si nesmíte zapomenout sundat sluneční brýle. To je zásada č.1. Hned po ní je zásada č.2: rozsvítit. Protože s brýlemi v tunelu vidíte úplně h ... *Prd!*

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 60 stránek.

Hledáme kudy k vodě. Je totiž horko a sneslo by to osvěžení. Konečně jsme našli jedno celkem slušné místo. Zajeli jsme k živlu, vykoupali se a pak se rozplácli na kamínkovitém břehu.

Voda je studená a nikdo jiný se nekoupe. Pozorujeme okolní život a výborně se bavíme, zejména šikovností některých jachtařů a motoročlunařů. Na chvíli usínáme. Ve 4 hodiny jedeme dál. Je mnohem silnější provoz. *Je to strašný!!!* Štrůdl aut, fronty v zúžených místech, úplně ucpané silnice ve městech, tunely... Když se to dá, jedeme podél aut, motáme se mezi nima, no nic moc. Opravuju údaj o nejdelším tunelu. Ten poslední měl 1150 metrů. Ted' sedíme a zobáme sladkosti. Kolem jezdí auta, troubí a už mě to

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 60. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlíka zbývá 300 - 61 stránek. nebaví. Martin objevil díru v mém plášti. Kluci říkají, že je to vážné. Až tak, že se to musí vyměnit. Ještě že s sebou jeden rezervní vlečeme. *Jak vlečeme!!! Já ho táhnu!!!* Výměna proběhla rychle a stručně.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 61. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veděla zbývá 300 - 62 stránek.

Jedeme dál. Další úprava informace o nejdelším tunelu. Ten, co jím právě jedeme, má na ceduli u vjezdu 2400m. No, potěš hodiny. Uvnitř je hluk od ventilátorů, řvoucích motorek a motorů velkých aut. Ke konci už není co dýchat. Strašnej puch. A jsme ve městě. Jmenuje se to tu Como. Průjezd je hrozný. Nejspíš to souvisí s nedělí a večerem. Spousta aut, hustej provoz, podivný značení výpadovek a kromě toho jedeme do kopce. Konečně jsme venku. Definitivně opouštíme jezero a míříme na jih. Začínáme hledat místo na nocleh. Není to jen tak. Všechno je tu oplocené, nikde ani kousek lesa nebo volné přírody. Podařilo se nám alespoň dotankovat vodu u benzínky.

Krátce na to jsme objevili nedostavěný moderní dům. Zase noc v baráku. Kluci ho důkladně prozkoumali a prohlásili, že se zde stavební činnost zastavila před několika týdny. Budeme pravděpodobně první, kdo v tomto stavení stráví noc. Ubytováváme se, večeríme a zaléháme. Je úplněk.

Technická data:

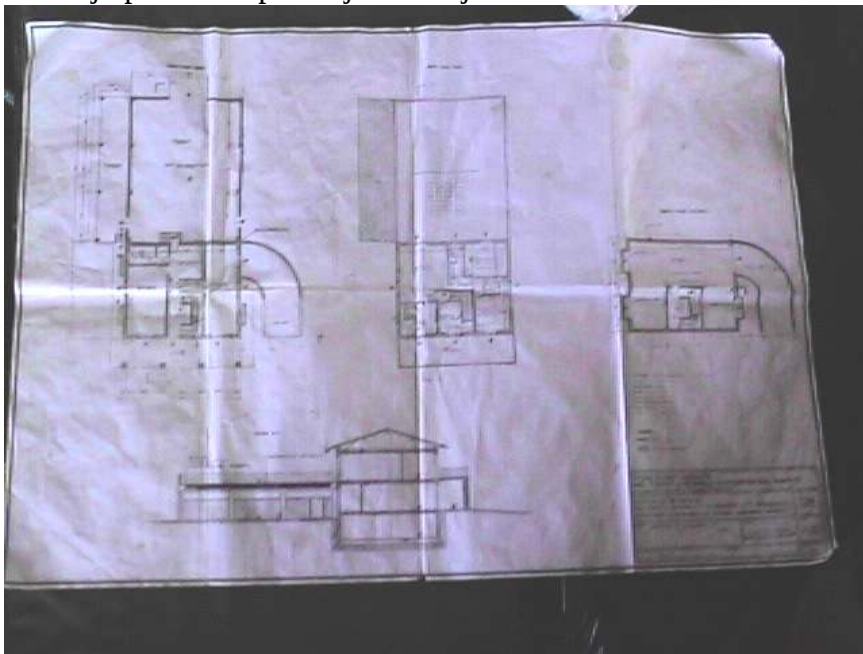
Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Bregnano	55.0	2723	96.8	19.3	36 - 14

Ráno 17.7. pondělí

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 62. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedléla zbývá 300 - 63 stránek.

Budíme se kolem osmé. V noci jsem si představovala, že je to dům, který jeho majitelé nedostavěný opustili, protože tady straší. Dig totiž objevil za barákem pomníček a navíc byl včera naprosto úžasnej úplněk. No prostě jako v nějakém hororu.

Pitomost! Když se podíváte na plány, je vám úplně jasné, že tady strašit nemůže. Nejsou tu například žádné tajné chodby a pokojík pro strašidla jsem taky nenašel.

Balíme, snídáme, jedeme. Ne daleko. Je pondělí a naše bágly povážlivě zlehkly. Je třeba je doplnit potravinama. Po půl kilometru je velký obchodák. To je neuvěřitelné štěstí. Je jenom trochu smůla, že je otevřen až od 15-ti hodin. Jedeme do centra Rovellascy. Mají tu Spar, který se zde jmenuje DeSpar. Parkujeme kola a jdeme na první italský nákup. Je to docela sranda. Mají tu spoustu věcí, který u nás nejsou. Třeba kávový jogurty. A taky tu nemají spoustu věcí, který u nás jsou. Třeba obyčejný paštiky. A taky tu prodávají pečivo na kila. Takže si řeknete, že chcete deset housek a oni vám nahází do pytle deset kousků pečiva různých tvarů a velikostí a pak to celé zváží. Je to docela dobrej systém, protože mají každou housku jinak velkou a spousta jich má v sobě obrovské bubliny, takže to vlastně zaplatíte bez těch bublin, což je

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 63. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 64 stránek.
spravedlivé. Až na to, že celý nákup stojí asi 25 tisíc, což vám nejprve vyrazí dech a pak si to přepočtete a zjistíte, že je to vlastně v pořádku.

No, v pořádku. Měli jste Markétu vidět, když vylezla z obchodu, oči navrch hlavy a pravila: „Miláčku, právě jsem utratila 25.000. Než se rozčílíš, je to za tvoji svačinku“. To mě opravdu uklidnilo. I když nevím, proč bych se měl rozčilovat.

DE S P A R E M.F.M. SNC DI M. MELE VIA G.B. GRASSI, 15 20122 MILANO-76343146 P.I. 01561160134		DEPAT - 4 #01000	
TRANCINO ME	3.100		
BRAND	3.610		
BRAND	1.900		
LAT. CANNONI	2.300		
2X	500		
DUPLO	1.000		
TE. FREDDO	1.250		
TE. FREDDO	1.250		
MOVI	1.950		
CIOCCOLATO	1.490		
PASTA PALL	620		
LOMOKEH	1.890		
YOG. KOLLER	1.250		
SANTAROSA	3.290		
SUB. TOTALE	24.900		
M. PEZZI	14		
TOTALE	24.900		
CONTANTI	30.000		
RESIO	5.100		
17/07/00	10-57 R0072		
M.F. GH	72900134		

Po nákupu jsme zajeli kousek za město do kukuřice a nasvačili se. Pak jedeme dál a neděje se nic mimořádného. Pořád je moc pěkně, jede se dobře, nebudíme žádný větší rozruch. Objíždíme Miláno a až na hustej provoz se pořád jede dobře. Silnice jsou jako u nás, akorát nechápeme jejich dopravní systém. Je tu hromada značek, vesměs kreslených, hodně z toho jich je dopravních, ale připadá nám, že se jimi nikdo neřídí. Přesto jsou všichni v pohodě, neviděli

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 64. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 65 stránek.

jsme žádnou bouračku, ani divoké gestikulace řidičů. Parkují, pravda, hůř než Pražáci, ale sem to tak nějak patří.

Tak a je čas oběda. Zajeli jsme do nějakého lesohájku. Skládá se sice ze stromů, ale lesem to nazvat nelze. Vlastně jsme v celé Itálii jiný les snad ani neviděli. Je to jako sad. Stromy jsou vysázeny v řadách stejně od sebe vzdálených. Takže je ten les nádherně průhledný. A mezi stromy vedou často i nějaké stružky pro přívod vody. Na nocleh jsou tyto „lesy“ absolutně nevhodné. A hele támhle je potok. Velikostí a proudem připomíná Rio Botíčo. Je však podstatně čistší. Oběd zahajujeme koupelí a praním prádla. Je to trochu studené, ale moc příjemné.

Po obědě chvíli lenošíme a zase na cestu. Jede se skvěle. Svítí slunce, je teplo, co si víc přát. Až jsme dorazili k hlavní silnici. Je tu provoz jako na benešovské přípojce, ale pohodovější. Projeli jsme několik měst a stále žasneme nad místní autodopravou. Až v *Abbiategrosso* nám to došlo. Systém místní dopravy je odhalen a akceptován. Prostě se tam musíme „vesrat“. Ostatní ustupují před razací a rozhodností našich manévřů. Zkusili jsme to ještě v dalších městech. Funguje to. Dotankovali jsme vodu u pumpy a pokračujeme. V dalším městě jsme dokoupili ovoce a zmrzlinu a většinu toho hned zlikvidovali. Při tom se odvinul tento dialog:

Martin: „Hergot, proč mám pořád já vozit odpadky?“

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 65. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Markéta: „Protože to ke tvému kolu patří.“

Martin: „**Jak patří?!**“

Markéta: „Protože tvoje kolo je jeden velkej bordel.“

Martin: „**Jakto bordel! Přesně vim, kde co mám.**

Podívej - baterka. A támhle jidlo, vidíš?!“

Pak začal zuřivě uklízet všechno, co měl zvenku na báglech.

A přitom vykřikoval: „A vozte si to sami. Já už na to kašlu. Prej bordel!“ Na to jsem se ho nevinně zeptal: „A co to vlastně hledáš?“ Martin odpověděl: „Pytel se špinavým prádlem.“

V tom okamžiku jsme se váleli v záchvatu smíchu. Kolemjdoucí Taliáni nechápali. Po nejméně deseti minutách jsme se uklidnili a dali se zase na cestu. Pořád svítí slunce a je velmi teplo. Jede se dobře. Jenom mi dělá starosti krajina kolem. Je to tu placatý a zaplavený. Při bližším ohledání zjišťujeme poměrně šokující fakt: oni tu pěstují rejži! Bohužel to s sebou nese mračna komárů. Je to stejné jako vloni u Dunaje. Jen přibrzdíme, už mají hostinu. To je hloupé. Na palubě svítí údaj 90 km a 21:30. Jede se pořád dobře, ale chce to zastavit. Nakonec jsme vhodné místo našli. Vyhlásili jsme chemickou válku komárům a shledali přípravek Difusil zcela neúčinným. Zato Off funguje skvěle. Tedy je to opačně než na Slovensku. Přestože je teplo a nehrozí déšť, stavíme plnou verzi doupěte a pod plachtou si tvoříme mikroklima s převahou Offu. Povečeřeli jsme a hajdy do hajan.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Cozzo	34.0	2815	92.0	19.1	33 - 13

Ráno 18.7. úterý

Probudili jsme se, v krátkosti posnídali a mazali pryč. Komáři jsou odporná havěť! Jedeme zase po rovné silnici. Italové jsou troubové. Pořád trouběj. Na nás, na kočky (čtyřnohé), na kočky (dvounohé), na psy (kdyby nějakému chyběly dvě nohy, jistě by troubili taky), na sebe navzájem, na kamarády, na sousedky, zkrátka na kde co a hlavně furt. Vrchol byl, když si jeden Talián troubil jen tak pro sebe. To jsem málem spadl z kola. Dneska, půl hodiny po výjezdu, jsme napočítali deset troubů. Naštěstí jsme pryč z míst, kde

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 67 stránek.

otravují motorkáři. V Casale Monferrato jsme doplnili zásoby, posvačili jogurty a zase vesele dál. Za tímto městem totiž končí placka. Ještě než vjedeme podruhé do Alp, čeká nás přejezd monferratské vrchoviny. Odbočili jsme na vedlejší výpadevku z města a skončil veget. Před námi se objevila kolmá stěna. Stoupáme a pak zase klesáme. Pak jsme se napojili na nějakou hlavnější silnici a uháníme po ní k Asti. Terén je zvlněný, ale i tak se jede celkem pěkně. Jenom je strašný vedro, chtělo by to vodu. Kolem silnice teče spousta potůčků, ale jsou to spíše stoky. Takže jsme v Castell d' Alfero akorát zastavili na pravou italskou zmrzlinu a zase jeli dál. Podle mapy snad za Asti teče něco většího.

Průjezd městem Asti byl horror, stejně jako průjezd většinou italských měst. Než jsme našli tu správnou silnici a než jsme se vymotali z města ven, no hrůza. Teď ještě několik kilometrů po poměrně hlavní frekventované silnici (jiné tady snad ani nejsou) a pak jsme konečně odbočili na vedlejší na San Damiano d' Asti. Jenže místo vytoužené řeky je tu malý potůček a ještě navíc se k němu nedá dostat. Tak jsme si aspoň lehli vedle silnice do stínu a najedli se.

Máme za sebou něco přes 60 km. Chtělo by to ještě aspoň 30. Zvedáme se a jedeme dál rozpálenou silnicí. V San Damianu

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 67. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 68 stránek.

jsme u pumpy dotankovali vodu a kluci dostali nápad: zajít si někam na pivo. Tak jo. U benzínky mají zavřeno, tak jedeme dál. Hned v další vesnici jsme zabrzdili u baru. Jdu dovnitř objednat pivo. Pán za pultem vytahuje 2dcl skleničku. Říkám, že bych raději „grosse beer“. Nemá však větší sklenici než 0,4 l. Říkám Digovi: „Tak tohle je nejdražší pivo v tvém životě. Stálo 4 tisíce.“ A pak sedíme venku na houpáčkách a bavíme se pozorováním okolí.

Pivo je sice řídké, ale chuť docela ujde. Kluci si dávají ještě jedno a Dig s výčepním zavádí rozhovor o tom, že jsme z Čech, kde je tradice piva a pivo se tam pije po hektolitrech. No jo, tady se spíš pije víno.

Po osvěžení jedeme dál. Vedro maličko polevilo. Kopce nikoliv. Pak se nalevo objevil sad. Vyslali jsme Martina na průzkum. Vrátil se, v ruce držel nějakou blumu, co tam rostou, a že je to tam naprosto úžasný. Taky že bylo. Zaparkovali jsme kola a vrhli se na stromy s broskvemi a blumoněmi. Tak jsem nazvala cosi obrovského a červeného na bázi blum, co tam rostlo. Moc dobré. Kluci mezitím obešli sad. Všude samé broskve, nektarinky, blumoně a švestky. Výsledek je naprosté přecpání se.

Několikrát navrhuju částečné očesání sadu a uložení produktů do transportních prostor našich přibližovadel. Byl jsem však odbyt s tím, že česat se bude ráno.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 68. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Canale	58.0	2902	87.0	18.1	31 - 11

Ráno 19. 7. středa

Ráno obchází sadem sadař. Hrajeme s ním hru na to, že tu nejsme a on že nás nevidí. Docela to oběma stranám jde. Nakonec jsme se přeci jenom sbalili (co nejtiššeji, i když to bylo zbytečné) a odjeli. Na cestě jsme se nasnídali. Digovi se při rvaní kola na místní lesní komunikaci ulomilo sedlo. Nějak to zadrátoval a po snídani vyjíždíme. Pořád jsme v oblasti kopců. A tak se drápeme nahoru a zase sjíždíme dolů a to všechno za strašného vedra. Opět jsme dokoupili nějaký požer v supermarketu, za rohem ve stínu ho snědli a jedeme dál. Nedělo se nic zajímavého až do chvíle, kdy Markétě praskl drát v zadním výpletu. Samozřejmě, na straně sedmikolečka, takže se to musí celý odstrojit. Během výměny ještě praskla duše. Propíchl se o nypl. A když už stojíme, zkontrolujeme a opravíme všechno ostatní. Tak, už to je, jedeme dál. Zase se neděje nic mimořádného. Jízda po silnici připomíná horor, průjezdy městy zlý sen. Nikde nemůžeme narazit na řeku, nebo aspoň potok, kde bychom se ochladili. Opustili jsme vrchovinu a jedeme zase po

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlila zbývá 300 - 70 stránek.
placce. Před námi v oparu jsou vidět hory, kam chceme dneska dojet.

Učinili jsme další poznatek v oblasti italské autodopravy. Italové na normálních silnicích nejezdí nikterak rychle. Většinou se pohybují rychlostí do 70 km/h. Na co si však potrpí, je manévrování. Úplně je vždy cítit ta slast, když při předjíždění podradí, pořádně šlápnou na plyn, škubnou volantem a předjedou nás. Před námi zase uberou a jedou si svých 50. To jsou samozřejmě osobáky. Ty jsou pak většinou střední třídy, ne moc silné a buď úplně maličké pro jednu osobu a malý nákup, nebo větší kombi. Nejvíc jim tady vyhovují auta, která dokáží z 0 na 50 zrychlit za jedinou sekundu a zastavit na místě. Samostatnou kapitolou jsou nákladní auta. Ta jezdí naprosto všude. A je jedno, jestli mají návěs, přívěs, nebo jenom korbu. Jezdí také kolem sedmdesátky a to i na křižovatkách. Všichni mají společné, že dokážou jet kudykoliv a to i uličkou širší jen o dvacet centimetrů než auto, zaparkovat v ní a ještě tam nechat dost místa pro průjezd mopedu. Aha mopedy. Taky samostatná kapitola. Je jich tu asi milión na metr kruhovej. Jejich řidiči dodržují jen máloco. Ale je zvláštní, že na ně všichni berou ohled a tolerují je. Italský mopedista by v Praze přežil maximálně jednu křižovatku. Pak by byl přejet, sejmut a vytrouben. K vidění jsou tu také silné vozy jako Nissan, Daihatsu, Isuzu a další. Jejich řidiči jsou výhradně starší šaramantní, rozumně vypadající pánové, vozy

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 70. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 71 stránek. *bývají naleštěné a zpravidla nejedou rychleji než 50 km/h. Zvláštní svět tahle Itálie.* Projeli jsme Cúneo a vjeli do Alp. Pořád je vedro. Asi 20 km za městem je konečně tekoucí voda.

Po delším manévrování jsme se k ní dostali. Je neskutečně ledová. Za hrozného utrpení jsme se vykoupali, přeprali si nějaké věci a zase do sedel. Je krátce po 20-té hodině. Jedeme dál a hledáme nocleh. Po půl desáté našel Martin skvělé místo. Akorát je trochu do kopce. Kotvíme kola a nazdar!

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Demonte	39.5	2996	94.1	17.2	34 - 16

Ráno 20. 7. čtvrtek

Noc byla šílená. Je to tu nakloněné a plné kamení. Hrůza! V noci tady otravovaly veverky a ráno jsme viděli lišku. Chvilí stála asi 10 metrů od kol, pak se otočila a odskočila do lesa. Hned nato nastoupili komáři na ranní šichtu. Takže se nedá nic dělat, prcháme. Kutálíme se dolů z kopce. V Aisone jsme zastavili na jogurty, dokoupili pečivo a jelo se dál.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 71. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 72 stránek.

Máme před sebou nějakých 40 km do kopce. Jedeme podél řeky, tak to snad nebude tak šílený. Stoupáme zvolna a je vedro. Chladíme se v potůčku. Kolem nás jsou obrovské horské štíty a my jen stěží odhadujeme, kam až budeme muset vystoupat. Dneska nás čeká hraniční průsmyk Colle della Maddalena v nadmořské výšce 1996 metrů. Cca 10 km před „vrcholem“ zastavujeme a doplňujeme do sebe čokoládinky. Ochladilo se, ale neoblékáme se, protože se stejně zapotíme. Za Argenterou (1700 m.n.m) začíná to nejbrutálnější stoupání. Na nějakých pěti kilometrech vystoupat skoro 300 výškových metrů. Už zezdola jsme ty serpentýny viděli - no horror. Stoupáme každý svým tempem.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 72. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 73 stránek.

Kluci jedou vepředu a často odpočívají a fotí. Já jedu kousek za nima.

Nechce se mi zastavovat. Neboť mi při každé pauze šíleně ztuhnou nohy. A ještě kus za mnou do kopce supí Terka. Serpentýny jsou přehledné, je vidět dolů a nahoru, takže o sobě vzájemně víme. Kolem silnice se pohybují svišti a taky jsem viděla dva kamzíky. Sviště jsem si ihned oblíbila. Tlust'oučké nemotorně vypadající zvyrátko. Ale než člověk vytáhne foťák, je v trapu. *Houby v trapu. Zůstane tam, kde je. Akorát vypadá jako okolní šutry.* Stoupáme a kolem nás sviští auta. Docela to jde. Je zataženo, takže nás netrápí horko. Když už se zdá, že jsme nahoře, objevuje se další kopec a další série serpentýn.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 73. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Ty dvě srandovní krabíčky jsou ve skutečnosti dva velké kamiony.

To už nejde. Navíc začíná pršet. V dále je vidět francouzská hranice, tak se tam prcháme schovat. Prší čím dál tím víc a na hranici je podobná cedule jako při vjezdu do Rakouska, cedule s nadmořskou výškou, pár budek se suvenýry a ministříška. **Colle della Maddalena je dobyt.**

Směrem dolů do Francie se zdá být lepší počasí. Čekáme na Terku, která se ve výstupu maličko opozdila a pak odsud prcháme pryč. Zapnuli jsme si dynama a klesáme. Tady neprší, ale je mokrá silnice. Hory na této straně Alp jsou naprosto úžasné. Travnaté vrcholky jsou o hodně přívětivější než ty „první“ rakousko - švýcarské. Klesáme. Jedu poslední, jako vždy. Za jednou zatáčkou

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 74. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 75 stránek.

jsem málem narazila do Diga. Stojí u krajnice. Píchlo ho v bolavé achilovce a málem si namlel zobák. Moc ho to bolí a další postup není prozatím možný. Zastavujeme na cestě opodál a odpočíváme. Vaříme oběd a pozorujeme pasoucí se krávy. Po nějakém čase zase jedeme dál. Vidím Martina, jak zastavuje u krajnice, ale nic nesignalizuje, tak jedu dál. Dig s Terkou to mastí někde daleko přede mnou. Jedu nějakých 6 km z kopce a docela mě udivuje, že mě Martin ještě nedohnal. Nebo že by mě někde předjel? To je blbost. Jedu pořád dolů. Za chvíli silnice zatáčí a je tam jakési odpočívadlo. Tam stojí Dig s Terkou a ptají se po Martinovi. Nevíme o něm. Čekáme a vzhlížíme vzhůru k horám. Snad se mu nic nestalo.

Pokoušíme se s ním spojit pomocí vysílaček. Marně. Čekáme dost dlouho a on nikde. Hlavou se nám honí obrázky zatáček bez svodidel, které jsme projížděli dost rychle a jestli se nás snažil dohnat, mohl... Ne! To by se jemu jistě nestalo. Odstrojujeme můj stroj a pak se mu vydávám nahoru naproti. Musím já, moje kolo má vysílačku a Dig, vzhledem k jeho poškozené achilovce, ať se raději šetří. Jedu vzhůru. Musím přiznat, že se bez bágů nejede nejhůř. Po 1 km jede dolů kluk. Řvu na něj, jestli umí anglicky. Neochotně zastavuje. Ptám se ho na blond'atého kluka na kole s bágly. Viděl

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 75. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 76 stránek.

ho, je prý asi 5 km daleko, má nějaký problém, ale je celý, živý a zdravý. Snažím se to sdělit Digovi, ale asi mě neslyší. Za chvíli zase hlásí on mně, že Martina nejspíš vidí. Odpovídám mu, ale opět mě neslyší. Konečně taky vidím Martina, jak sviští dolů. Spolu se vracíme. Prý píchl. A nemohl v tom bordelu ve svých báglech (viz dříve) najít montpáčky a vysílačka mu nejde, protože má vybité baterie. Respektive on nás slyšel, ale my jeho ne. Likvidaci palubní sítě přikládá dobíječe k mobilu. Ta je stavěná do auta, takže nějaký ten ampér sem nebo tam... Hlavně, že je tady a je celej. Tak, jedeme dál. Pořád dolů,

až do města Barcelonette. *Celkem bez potíží jsme našli výjezd ven a hledáme nocleh. Je to tu do kopce. Ale jak to? Nejvyšší místo Expedice máme za zády a teď bychom měli jet až k moři pořád dolů. Nejspíš to bude jeden z „bezvýznamných“ kopečků, které ani nejsou značeny na mapě. Nějak to nejede. Zastavujeme. Markéta studuje mapu a pořád se nemůže najít nebo co. Pak se po nás rozhlédla a velmi nejistě pronesla: „No, je to správně. Tady to má být do kopce.“ Ono totiž vlivem nepřesnosti v navigaci došlo k tomu, že Markéta přehlédla ještě jeden průsmyk,*

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 76. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

který je třeba zdolat a je ve výšce 2250 m.n.m. Podle odhadu je to asi 20 km do dálky a 1200 m kolmo nahoru. Tak to teda dneska rozhodně nemáme. Našli jsme krásnou louku a zadoupatovali se na ní. Bohužel jsem při tom píchnul. Ale to opravím až ráno.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Barcelonette	57.0	3070	74.2	14.9	30 - 9

Ráno 21.7. pátek

Probudil jsem se a začal se zabývat strategií opravy duše. A ať přemýšlím jak přemýšlím, pořád mi vychází, že kvůli tomu budu muset rozbrat skoro celé kolo. S maximálním odporem jsem se do toho pustil. Pak jsme posnídali, sbalili a jedeme. Čeká nás 16 km ostře nahoru. BRRRRR!!!! A převýšení opravdu 1200 metrů. Odporná představa.

Začínáme dost zvostra.

Zatáčky, silnice podél skály, zleva propast, napravo šílená hora nahoru, občas svodidla, občas ne. Jedeme zatím lesem, ale i tak je strašný vedro. Dorazila nás dopravní značka „A2a dvojitá zatáčka, první vpravo“ s dodatkovou tabulkou „16 km“. To se u nás nevidí.

Stavíme po 4 km, máme za sebou přesně $\frac{1}{4}$ výstupu. No nic moc. Přejíždíme mosty a po chvíli skončil i ten les. Dáváme si na hlavu každý kdo co má (čepice, šátky), protože slunce dost pálí. Pak jsme vjeli do zatáčky a před námi se objevila hora - tvar jako prošláplej kastról. Tu jsme totiž viděli už včera, z druhé strany. A Martin prohlásil, že doufá, že tam nepojedeme. A najednou je před námi, silnice vede po jejím úbočí a mizí v lese na druhé straně údolí.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 79 stránek.

Před osadou Les Agneliers Bas stavíme u potoka a máčíme si věci na hlavu. Pak stavíme ještě jednou, to už máme za sebou asi půlku stoupání.

„Bon voyage (čti: bon vojáš).“ To nás zdraví dolůsjížděči a Martin se ptá: „**jakej guláš?**“ a dál se baví s Digem tím, že se dalších ptají: „*už se to vaří?*“ a „**maj tam knedlíky?**“ apod. Ti to berou viditelně jako pozdrav a přání dobré cesty. To je výhoda jazykové bariéry. Člověk může bejt drzej na domorodce a oni na to neprijdou.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 79. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Sledujeme z výšky silnici, po které jsme jeli zhruba před hodinou. Dáváme si napůl Salko a dál se pinožíme hore kopcom. Sakra, proč jsme zastavovali, teď mě bolí nohy ještě víc. Stoupáme furt výš a výš. Podél cesty jsou patníčky s nadmořskou výškou, takže si můžeme lehce odečíst, kolik metrů nám ještě zbývá. Blížíme se k hranici 2000 metrů. Silnice vede úbočím kopce na ostrém slunci. Několik zatáček a rázem jsme zase o pár metrů výš. Tady se pasou krávy a zřejmě s nimi souvisí ta kvanta hověď všude kolem. Jedu s Digem vpředu. Musí na mě ale často čekat, protože jede přeci jenom rychleji. Martin je někde za námi a Tereza kdesi úplně vzadu.

Konečně vrchol. Nic tu není. Jenom parkoviště, stánek s občerstvením a cedule s nadmořskou výškou. Dáváme si pivo. Plechovka je sice za 10 FRF, ale na cenu kašleme. Za ten výstup si to zasloužíme.

Jsme na nejvyšším bodě Expedice. *Jenom otázku: Už zase??*

Sklížíme také obdiv místních elastáků, kteří si vyjíždějí toto sedlo vysloveně tréninkově (ovšem na odlehčených kolech), a tlupy motorkářů – Harleystů, kteří nám tleskají. Po chvíli dorazil Martin a dal si... taky pivo. Pak dojel Terka. Už jsme všichni. Sedíme u parkoviště a kocháme se pohledem po okolních kopcích.

Na začátku stránky trocha matematiky; do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 81 stránek.

Pak následuje prohlídka okolí. Martin chce totiž za každou cenu vidět ještě jednou tu horu, ten prošláplej kastról. Jenže odsud není vidět, takže je zklamanej. Provádíme ještě vrcholové foto a pak se připravujeme na sjezd.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 81. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Technická data výstupu:

místo (název)	max. (km/h)	celk. (km)	km/den (km)	prům. (km/h)	teplota (°C)
Col de Allos	13.0	3086	15.9	7.2	Horko!!!

čas jízdy: **2:11**

převýšení: **1130 m**

výška: **2250 m.n.m.**

Horror: **úděsnej!!**

Jedeme dolů, do městečka Allos. Je to úžasný. Kluci zkoušejí jet se zataženou parkovačkou. Pak se Martin zeptal Diga, jestli má s sebou náhradní špalky do parkovačky. Oba se tomu smějí, což nechápu. Klesáme několik kilometrů. Je mi to až líto. Víc jak půl dne jsme to šlapali nahoru. Taky by to chtělo někde nakoupit. Je pátek a bylo by dobré zásobit se na víkend. Kdo ví, jak je to tady v sobotu s obchodama. V Colmarsu mají supermarket. Nakupujeme také samozřejmě mléko a jogurty, které jíme ihned ve stínu za sámoškou. Je pro nás překvapením, že jim tu do sebe nepasují kelímky od jogurtů. To v žádném průvodci nepsali.

Na začátku stránky trochu matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 83 stránek.

TICKET DE CAISSE		
NOM DESCRIPTION		
1 650 CROC VIT CARAMELLES CHIPS	4.80	4.80
1 BAGUETTE	3.80	3.80
2 BK. 170CL6 ***	3.80	7.20
1 FRAITS ET LEGUMES	5.30	5.30
1 75CL BIDEAUX RICHHEIMONT	23.20	23.20
1 PAIE CAMPAGNE MARI	9.15	9.15
1 FRAITS ET LEGUMES	8.40	8.40
1 CROC MILKA LAIT SU	11.05	11.05
1 CROC MILKA NESTLE	3.80	9.80
1 2 FEUILLE * 1 CAMP6	6.40	6.40
1 POLKA HAWAII	9.55	9.55
1 SWEETNESS MOINE/MIR	9.75	9.75
1 BRIND CAMPAGNE	7.50	7.50
1 VACHE D'ART BRONT.	8.90	8.90
1 400G NOUELLA	11.95	11.95
1 PAIN COMPLET	7.00	7.00
1 CORN BEEF GALE DOL	9.25	9.25
18 SOUS-TOTAL	154.60	
18 SOUS-TOTAL EURO	23.57	
1 EURO=555570 F		
18 TOTAL	154.60	
18 TOTAL EURO	23.57	
1 EURO=555570 F		
ESPACES	154.60	
RENDU	0.00	
Ticket 1.35018 RENEE Rd. 21-07-2000 16:01:14		
Merci de votre visite A BRENIO		

Jsou čtyři hodiny, takže toto jídlo prohlašujeme za oběd. Je šílený vedro. I tady ve stínu. V pět vyjíždíme. Naštěstí je to pořád dolů. V půl šesté se ještě nedá pořádně jet, jaké je horko. Začal foukat protivítr. Skoro nás zastavil. Ale co je nejhorší - je teplej až horkej.

S protivětrem se jede ztěžka i z kopce. Po nějakém čase mi odešlo řazení. Opravujeme.

Během toho jsem jistil, že se mi hnul pravý zadní brzdový špalek a kolo celou dobu brzdí. Takže ten příšernej kopec nahoru na Col de Allos jsem mohl mít za daleko menšího vypětí. No to jsem zase rád! Opět jedeme. Slunce zapadlo a je příjemně. Nějakou dobu mě otravují nepěkné zvuky přicházející z oblasti předního kola. Zastavuji a zjišťuji, že mám některé dráty ve výpletu úplně

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 83. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 84 stránek.

povolené, skoro až vyšroubované. Tak to teda fakt nechápu. Přetržené dráty znám, vytrhanou nábu znám, nypě prorvané ráfkem taky znám, ale vyšroubované dráty neznám. Centruji a zase jedeme.

Pohybujeme se podél jezera s neuvěřitelně modrou vodou. Setmělo se a Martin zahájil průzkum místa na nocleh. Mezitím u nás zastavil kluk na kole a živě se zajímal o všechno kolem nás. Ovšem pozor: v ANGLIČTINĚ. No to je krása zase chvíli někomu rozumět a umět mu odpovědět. Odpověděli jsme mu na všechny jeho otázky a z něho vypadlo, že na kole přešel Kanadu. Tak to je teprve správně cvok! Kolo měl prázdné, tedy mám na mysli nenaložené, ale namontovány měl speciální nosiče také viditelně dělané „Himself“. Pak odjel do tmy. Přijel Martin, že nocleh je na světě a zavedl nás tam. A skutečně. Je to tu krásné. Nic nestavíme, je totiž jasno... Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Castellane	60.0	3155	84.4	14.9	30 - 7

Ráno 22.7. sobota

Spala jsem tak tvrdě, že mě z toho až bolí hlava. Všude kolem roste levandule a omamně voní, tak to s tím možná souvisí. Po snídani balíme a prcháme. Začíná být nesnesitelné horko. Dneska nás čeká další klesání. A moře už je co by kamenem dohodil a zbytek ... Ale v průběhu dne jsme dospěli k názoru, že k moři ještě dneska nedojedem. Takže nejprve klesáme. Je zase šílený horko. Jedeme docela svižně. Zpočátku jedeme za Terkou, ale nějak jí to nejede. Ujímám se vedení a svištíme si to nějakých 27–30 km/h. Projíždíme neuvěřitelně krásnou krajinou podél řeky Vedron. Je to nějaká krasová oblast, soutěsky, skalní převisy nad silnicí, no škoda, že jedem tak rychle a zastavovat a fotit se nám nechce.

Pak zase chvíli stoupáme, asi tak 4 km. Je tak strašný horko, až mám pocit, že se rozteče silnice. Naštěstí tu mají docela kvalitní asfalt.

Na začátku stránky trocha matematiky; do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 85 stránek.

Až do Compsu a pak klesáme. V jedné zatáčce jsme zastavili. Teče tu potok. Musíme k němu sice slézt dolů, ale koupel za to stojí.. Ochladili jsme se, uvařili oběd a pokračovali v klesání. Asi po 6 km se napravo objevil stánek s ovocem. Nakoupili jsme asi kilo a půl broskví, meruněk a nektarinek. Někde je cestou sníme. *Paní ze stánku byla úplně mimo z toho, když holky odepnuly pytle s*

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 85. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

odpadky z bágľů a šly je odložit do popelnice. Vyrozuměli jsme, že to tu není zvykem a že všichni odhazují odpadky do přírody a že je to nepěkné. O to víc si prý váží Čechů, když vidí, jak jsou pořádní.

Projíždíme městem Draguignan. Zase je to blázinec, než se vymotáme ven. Na silnicích jsou fronty aut, mezi nima svatebčani. Šíleně trouběj na každýho, tedy i na nás. Do toho na nás troubí každý pátý auto. Jsem dost ráda, když jsme z města venku. Za městem na odbočce na Les Arcs jsme snědli ovoce a pokračovali v klesání. V dáli před námi se tyčí hřeben hor, které musíme zítra přejet. A za nimi ... nás snad konečně čeká moře. Ale prozatím jsme ve Vidauban a tankujeme vodu. A pak už míříme k horám. A jak jinak, než z kopce. To je klasika. A chtělo by to nocleh. Nemá cenu jet do hor na noc, kdo ví, jak to tam bude vypadat. Zapadli jsme na louku kousek od silnice. Večeříme rohlíky s paštikou a pozorujeme cikády, které máme před ležákem. To je vám taková velká a podivná kobylka. A řve jako kráva. Pak pozorujeme hvězdičky. Dobrou noc. Hezky se vyspěte, zítra nás čeká cíl Expedice.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Vidauban	51.0	3244	89.1	19.5	39 - 9

Ráno 23.7. neděle

Budíme se před devátou. Všechny ranní činnosti probíhají normálně. Začínají nabíhat cikády. Dneska bychom měli zdolat poslední horskou prémii a pak volným sjezdem dospět k cíli Expedice. Musíme překonat poslední pohoří, které je na mapě označeno jako Mts. des Maures. Jeho vrcholy rozhodně nedosahují ani z poloviny výšky Alpských štítů, ale je zde převýšení 400 metrů asi na osmi kilometrech. Takže nám to dá ještě zabrat.

Stoupání je dost hrozné. Ranní ostré slunce se schovalo za mrak, je dusno a není se čeho nadechnout. Jede to opravdu hodně ztuha. Zastavujeme na vrcholu ve vesnici La Garde-Freinet. Osvěžujeme se a hle, je tu sešup. A je pěkně dlouhej. Vjíždíme do Grimaudu. Všechno jde normálně. Vpředu jede Tereza, za ní Markéta, pak já a celé to uzavírá Martin. Projíždíme centrum. Je tam nějaká skrumáž. Silnice je úzká, v protisměru stojí autobus a před námi je zvýšený práh. Před holky nevidím. Zaregistroval jsem

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 86. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 87 stránek.

*Terčiny brzdvky. Hned jsem přibrzdil. Právě včas. Markéta už úplně stojí a je těsně za Terkou. Najednou rána zezadu. Martin, zdá se, zabrzdil nestihl. Ted' letí vzduchem, balí se do kuličky, dopadá na silnici a kutálí se pod autobus. Moc pěkné vystoupení. Hned se zvedá, popadá kolo a táhne ho ze silnice. Celé to sledují z auta policajti a dobře se baví. Houknul jsem na holky, ať zmizí ze silnice, zaparkoval na chodníku a šel k Martinovi. Je to neuvěřitelné. Žádné škody. Ještě, že měl helmu ... připnutou na báglech. Lehce jsme porovnali věci na nosičích a zase jedeme. Pořád dolů. Až do Cogolinu. Tady jsme se napojili na hlavní a jedeme posledních pět kilometrů po rovině k Saint - Tropez. Moře bohužel vidět není. Kolem jsou kopečky a malé skály. Vjíždíme do zatáčky a za ní ... **jsou lodě! Jsme tady!** Hned u první plážičky zastavujeme a hurá do vody. Ono to hurá zase nebylo tak hrrrr. Jsme v nadmořské výšce 4 m a dostat se dolů nebude jen tak. Martin našel schody. Dostat se po nich dolů není složité. Horší to bude nahoru. Ale to nás teď netrápí. Válime se na písku a cpeme se Mini Tatrakama, které máme ještě z Prahy. Moře je slané a teplé. Zatáhlo se. Raději balíme plavky a ručníky a prcháme do města.*

Není to daleko, ovšem vede tam pouze jedna silnice a po ní chtějí jet všichni. Takže je to docela blázinec. Nekonečná fronta aut, ale chovají se ohleduplně. Nikdo nikam nespěchá, nikdo nepředjíždí,

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 87. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 88 stránek. spíše naopak. Každý nám uhýbá, abychom mohli napravo vedle aut v pohodě projet. Nikdo nenadává, auta se pomalu rozjíždí a zase brzdí, mávají na nás, troubí, no jsme taková atrakce. Konečně je tu cedule a už nás vítá městečko **Saint - Tropez**, cíl naší Expedice.

Nemůžeme si samozřejmě odpustit památné foto a pak jedeme do centra. Parkujeme u směnárny. Terka nemá žádné francouzské peníze a já jdu směnit nepoužité švýcarské franky za franky francouzské. Pak nakupujeme pohledy a píšeme SMS zprávy.

Ještě chceme navštívit proslulou četnickou stanici. Najít ji není tak obtížné. Jednak si ji pamatujeme z filmu a jednak je hned na náměstí. A co bychom to byli za turisty, kdybychom se u ní nevyfotili. Má to ovšem háček. Na focení je zde fronta. Vecpali jsme se s koly přímo před vchod. Protože nikdo nestál o foto

BONJOUR DE SAINT-TROPEZ
Greetings from St-Tropez
Grüsse aus St-Tropez

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 88. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 89 stránek. četnické stanice se čtyřmi bláznivými cyklisty, raději všichni počkali, až se vyfotíme my.

Co mě ale překvapilo, že za rohem, v téže budově, je opravdu úřadovna četnictva. Dostali jsme z toho všeho hlad. Zajeli jsme za další roh. Je tady pekárna. A tak jsme pozřeli pravé francouzské bagety, francouzskou verzi párku ve štrúdlovém těstě a sladké rohlíčky. Prostě paráda. Přišlo mi to být stejné jako v baru „U Ferdy“.

Jedna z obyčejných uliček v St. Tropez.

No a jedeme domů. (Digova památná věta.)

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 89. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 90 stránek.

Šineme si to podél pobřeží a chvílema přší. Zastavujeme proto u různých obchodů a benzínek, kde mají střechu a čekáme, až to přejde. *A tak se posunujeme podvečerem až do St. Raphaëla. Už je skoro tma. 20:39, 24,7 °C. To jsem si nevymyslel, to jsem si přečetl na velkém displeji na náměstí. Je tu živo. Všude spousta lidí, stánky se vším možným, neonové reklamy na hotelích, spousta pomalu jedoucích aut, nikdo nikam nespěchá, úplná pohoda. Vyjeli jsme z města ven a hledáme nocleh. Našli jsme opuštěnou zastrčenou plážičku. Soukromí nám akorát ruší visutá restaurace s výhledem přímo na nás. Snad to nějak přežijem. Parkujeme kola a jdeme na prohlídku okolí, dokavad' je aspoň trochu vidět. Je to tu hezký.*

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 90. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 91 stránek.

Už se setmělo a my začínáme vařit večeři. *Při tom pozorujeme lidi v restauraci. Sledujeme pohyby číšníků, posloucháme tichý cinkot nádobí, odhadujeme, kdo si co objedná, kolik ho to bude stát a dlabeme náš požer z ešusu.* Není vidět, že by o nás někdo měl nějaký větší zájem. Což je dobře. Ale najednou začíná pršet. No doprčic. Natahujeme přes nás plachtu. Jeden konec přivazujeme k plotu na zdi, u které parkujeme, a druhý zatěžujeme kameny. Vznikla tím jedna velká šikmá střecha. Snad to vydrží. Martin s Terkou postavili doupě taky nějakým podobným lajdáckým způsobem.

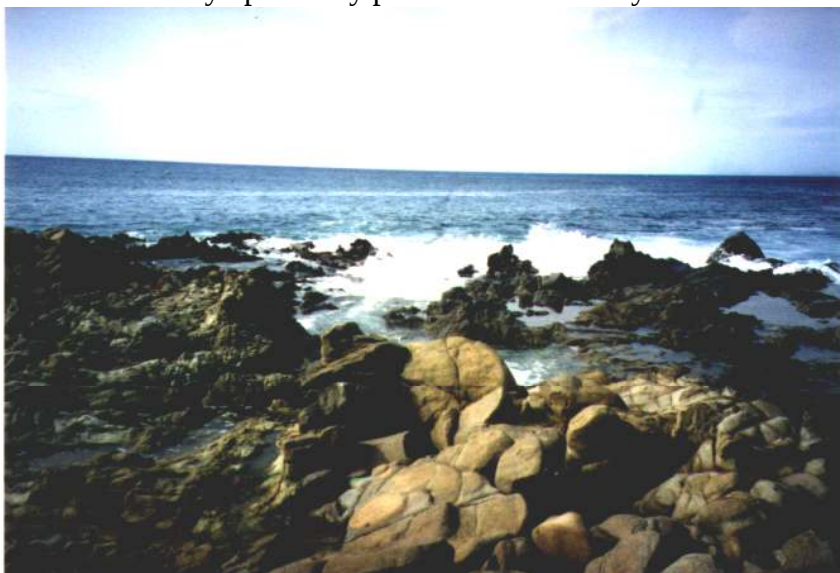
V noci je na pláži celkem živo. Párkrát sem zavítala jakási tlupa uječených slečen a povykujících mladíků, do toho hučí vlny, blejská se a hřmí. Jenom aby to nebyla bouřka... Té se bojíme velmi neradi.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
pláž 6 km za St. Raphaël	45.0	3327	82.5	16.8	29 - 20

Ráno 24. 7. pondělí

Budíme se do krásného dne. Nebe je modrý a nad mořem visí mlžný opar. Vlny pořád bouří. Jdu umýt ešus do moře.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 91. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Nejen, že jsem celá zlitá od vln, ale ještě se to ani pořádně neodmastilo. *Inu mořská voda!* Po snídani následuje ranní koupel. Je to paráda. A hned na to sprcha. Teplá! Jedním slovem: nádhera.

Odjíždíme. Ne daleko. V městečku Agay jsme navštívili supermarket a doplnili bagáž o nezbytnou zátěž. Část nákupu jsme okamžitě snědli na pláži, která je přes ulici. A zase jedeme. Svítí slunce a je horko. Je to docela příjemný po tom včerejším deštivým odpoledni. To jsem totiž myslela, že se snad budu muset rozčilit. Člověk přijede k moři a ono se zatáhne a leje.

Trošku se pokazil terén. Jedeme sice pořád po pobřeží, ale je to tu silně zvlněné. Moře je nádherně azurově modré a na nebi ani mráček. K polednímu horko narůstá. Pravda, je to tu moc krásné, ale vedro je vedro.

Chtělo by to se někde osvěžit. A tak o kousek dál zastavujeme na pláži. Je to tu sice malinké, ale zato mají ve vodě udělanou kamennou hráz. Vlny se na ní lámou a my se můžeme koupat v klidné vodě. Je příšerně slaná. Doplavali jsme až k plovoucímu molu a chvíli se na něm váleli a vyhřívali. Na Digovi a Martinovi se ihned utvořily slané krystalky. Když jsme se pak vrátili zpátky na břeh, prováděli jsme takové ty běžné plážové činnosti: válení se, zahrabávání se do písku, koupání a požívání ovoce nebo čokolády. Do toho tady choděj prodavači oříšků v čokoládě a dávají ochutnat.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 93 stránek.
Musím přiznat, že když přišel třetí, začalo mě to otravovat.

Po 16-té hodině se zvedáme k odjezdu. I když je pořád horko, jede

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 93. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 94 stránek.

se lépe než dopoledne. Je totiž pod mrakem. Projíždíme Cannes. Všude spousta aut, nechápu, kde se tu tak najednou vzala. Naštěstí městem vede jenom jedna hlavní silnice, takže jsme se jí pořád drželi a dostali jsme se hladce ven. A tady? Žádný rozdíl. Začíná zase poprchávat. Trochu fouká od moře, což má za následek poněkud větší vlny. Zastavujeme a jdeme si je užít.

Všechno je to moc pěkné, ale docela dost prší. Vypadá to, že dál pojedeme v plavkách. Uklidili jsme hadry z vrchu do bágů a ... přestalo pršet. No dobrá. Pokračujeme po té hlavní a ani se nesnažíme jet zadem. Gigahotely jsou tu stejně všude a auta tu jezdí taky. Přijíždíme do Antibesu. Hororové město. Míříme na Nice. Odtud je možno jet buď po dálnici nebo po normální silnici. Po dálnici samozřejmě jet nechceme. A výjezd po normální silnici nemůžeme najít. Udělali jsme si krásný vyhlídkový okruh městem než jsme výjezd našli. No docela síla. Tak pokračujeme.

Malinko se ochladilo, přestalo být dusno, jede se lépe. Krajina se srovnala a až na předměstí Nice se neděje nic zvláštního. U benzínky se pokoušíme dotankovat vodu, ale nikde tady neteče, pročez musíme jít s Terkou jinam, do nějaké restaurace. Mezitím kluci přišli na to, že jedeme bez oběda. A že mají veliký hlad. Souhlasíme s konzumací nějakého jídla a odebíráme se na schody kousek od benzínky. Je potřeba se před

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 94. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 95 stránek. průjezdem města důkladně posílit. Během přípravy a konzumace sledujeme provoz v místním přístavu, na parkovišti se zatraceně úzkým vjezdem a u benzínky.

Po obědě jedeme dál. Pořád je to tu po rovině a ve světoznámém letovisku Nice jsme za chvíli. Je tu neskutečnej provoz. Naštěstí tady mají pochopení pro cyklisty a na hlavním

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 95. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

korzu je část vyhrazena právě jim. *Je tu neuvěřitelný mumraj. Strašná spousta neskutečným způsobem motajících se chodců po nábřeží, mezi nimi kličkující in line kolečkobruslaři, skejtáci a koloběžkáři, tím vším volně projíždějící elastaři a trochu těžkopádně my. Terka objevila stánek, kde prodávali vážené lékorky a jiné mňamky. Za poslední franky jsme nakoupili pytel lékorek a usadili se s nimi na židlích rozestavených u zábradlí nad mořem. O peníze se netřeba obávat. Zítra snad Francii opustíme a začneme utrácet zase jinou měnu.*

Je to báječný pocit. Sedíme uprostřed jednoho z nejznámějších evropských přímořských letovisek, v centru města, kde tráví svojí dovolenou hlavně filmové hvězdy a světoví milionáři, kde v kasínech se hraje jen o milióny a v hotelových restauracích teče proudem šampaňské a rozdává se kaviár. *Sešerilo se a na Martinově a Markétině kole se rozblíkala výstraha. A v tu ránu jsme středem pozornosti. Lidé ze všech koutů světa se tu zastavují a různojazyčně se nás vyptávají, jestli to „CZ“, co máme na kolech, je opravdu „Čechoslovakaj“ a jak je to možné, že skoro 2000 km na takových kolech a přes Alpy ... Už mě to otravuje. Jedeme pryč. Ještě velmi dlouho projíždíme korzem, až nás to zavedlo do přístavu. Mají tu pěkné lodičky. Martin pronesl: „**Ještě že v Čechách nemáme moře, asi bych nutně potřeboval jachtičku.**“*

Jedeme tmou do neskutečného kopce. Takový je v Praze při výjezdu z Prokopského údolí na Barrandov. Tenhle je k tomu i pořádně dlouhý. A od moře sem jde pěkná mlha, takže to tady vypadá jako v nějakém thrilleru. Jen co jsme se pracně vyškrabali nahoru, je tu sjezd. Dlouhý a pohodlný. Jedeme na Monako. A kromě toho hledáme nocleh. Zase jsme byli úspěšní. Máme ho hned vedle silničního tunelu a pod námi vede tunel železniční.

Jo, to bych se rád zmínil. Hlučnost zdejších vlaků je taková, že v běžném provozu si nevšimnete vlaku jedoucího vedle vás. A to jde o normální vlak. Soupravy TGV nejsou slyšet, kromě svistu pantografů, ani v tichu a klidu v noci. A to je dnes velmi dobře.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 97 stránek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Eze	42.0	3409	81.8	16.0	34 - 21

Ráno 25.7. úterý

Probudil jsem se a chvíli nechápu. Jsem otláčen, přeležen a zničen a kromě toho ční nade mnou skála. Jo aha, Expedice a spíme někde, kde nemáme. Jó vlastně, vedle nás je tunel do Monaka. Tak už vím. Provádíme ranní opatření a jedeme. Za chvíli jsme v Monaku. Mají to tu normálně pěkné, jako v každém zdejším přístavním městě. Ne, mně připadá, že je to tu nějak hezčí. Hotely mi připadají luxusnější, i auta a jachtičky jsou kapku větší než jinde.

Jenom škoda, že si nemůžeme koupit nic na památku. Máme poslední dvaapůl franku, který jsme neprožrali za lékorky. Proto taky dnes prcháme do Itálie. *Pomalu jim to tu projíždíme a najednou můjme ceduli Monte Carlo. No to bylo rychlý. Má to*

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 97. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 98 stránek.

vodu. Krupiéři ještě spějí a kasína jsou zavřená... moment, máme stejně už jenom dva franky... „No a... Zpívá se přece: Mám v kapse jeden frank, jsem nejbohatší z bank nad Sénou...“ „To jo...“ „ No vidíš, a my máme dva a půl franku. No a kdybych je vsadil, určitě bych vyhrál. A podle toho, jaké mám v takových věcech štěstí, třeba zájezd... výtahem do prvního patra...“ Chvilku se jim tu motáme, než se nám podařilo dostat se na naší silnici. Od rána pálí slunce a je vedro. Není se kam schovat a k vodě se zase nedá dostat. Je totiž pořád tak 30 metrů pod námi a je to tu skalnaté. Ale už!! Projíždíme město Menton. Táhle na ceduli píšou nějaký blábol a nesmysl. Že prej ITÁLIE 1000 metrů.

No dobrá, uvidíme. A viděli jsme. Budovy bývalých celníc a nikde nikdo. A tímto jsme v Itálii. Zase. Takže „Rezervoár, sladká Francie, nebo jak se to říká!“ Ted’ pojedeme 1000 km Itálií.

Struktura pobřeží se nemění, pořád skály a žádný přístup k moři. Až ve Ventimiglii je konečně pláž. A jaká pěkná. Kromě vody, která není zajímavá, tady mají sličné Italky, které zajímavé jsou.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 99 stránek.

A tak se tady válíme až do půl šesté.

K ochlazení používáme jak mořskou vodu, která je v moři, tak sladkou vodu, která teče ze sprch a pivo, které pramení u pípy.

Akorát mě zlobí, že jsou velké vlny, pobřeží je skalnaté, pláž kamenitá a mají tady vyvěšen červený a žlutý prapor. To není ideální kombinace pro klidné vykoupaní.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 99. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Po půl šesté se chystáme k odjezdu. Už není takové vedro a jede se výborně. Kolem deváté hodiny máme najetou denní kilometráž a

hledáme nocleh. Zrovna začínám uvažovat, že to tu s místem na nocleh bude asi trošku špatný, když zrovna mjíme polorozpadlé stavení. Zastavujeme a kluci jdou na průzkum. Vrací se asi po půl hodině. Přišli z jiné strany, než do domu vlezli. Beze slova berou kola a vedou nás dovnitř. Procházíme zarostlým dvorem, opravdu to je bývalý statek. Totálně zchátralý, ale bez zjevných známek požáru nebo nějaké jiné katastrofy. Tak proč je to opuštěný? Jdeme až dozadu, za budovy a tam parkujeme ve vysoké trávě. Je to tu docela romantické. Máme nádherný výhled na moře. Musíme ale nejprve trošku upravit terén. Kluci rvou ze země rostliny a vytváří místo pro doupata. Stavět nic nebudeme, pršet snad nebude. Jdeme s Digem na prohlídku okolí. Tamhle stojí komín, ale není jak se k němu vysokou travou dostat. Zkoušíme sejít dolů k moři. Cestou mjíme trosky dalšího stavení. Není nám jasné, k čemu to celý mohlo sloužit. Areál je obrovský, ale přístup k vodě jsme bohužel nenašli. Dole kotví jakási lodička, ale je zjevně rozbitá. Vracíme se. Když se setmělo, vařím večeři. Pochutnáváme si na bramborové kaši s párečkama. *Mňam! A dobrou.*

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Cervo	48.5	3492	83.5	16.8	31 - 17

Ráno 26.7. středa

Budíme se po osmé. Hned na nás začalo pálit slunce. Moře se uklidnilo. Je krásně modré, vlnky malé, ale pořád se k němu nemůžeme dostat. Pobřeží je skalnaté stejně jako včera. V Marině di Andora dokupujeme zásoby. Teď by to chtělo najít nějaké pěkné místočko, nejlépe nějakou pláž. Jedeme asi 15 kilometrů a stále tu není nic vhodného. Je to tu ale krásné. Skály nalevo od nás jsou do červena zbarvené. Projíždíme zvláštním místem. Pravděpodobně tu nedávno došlo k většímu požáru. Stromy jsou zčernalé, země vyprahlá a vede tady železnice. Jak říkám, je to tu zvláštní.

Pak zase vjíždíme do obydlené části Riviéry a mají tady přístup na pláž. Tak hurá tam. Zaparkovali jsme kola a hned vlítli do vody. Je zase slaná. Koupeme se, válíme se a cpeme se ovocem nebo oříškama. Je pohoda. Píšeme SMS zprávy známým do Prahy. Taký jdeme vyzkoušet místní bar. U piva a zmrzliny potom chvíli zkoumáme mapu, kudy vlastně pojedeme v příštích dnech. Máme připraveny dvě návratové trasy. Jednomyslně volíme návštěvu Benátek a návrat přes rakouské Alpy. Kolem půl čtvrté se zatáhlo a vyrazíme. Jede se báječně, za chvíli máme ujeto 50 km.

Najednou se z ničeho nic ozval hlad. Ještě jsme dneska pořádně neobědvali a to už je skoro večer. Hlavně Martin kňučí. Má od včerejška nějaké střevní problémy a tak vůbec nejí. Zastavili jsme na plácku u silnice s romantickým výhledem na ostrůvek. A k němu se váže následující rozhovor:

Markéta: „Ten ostrov bych chtěla.“

Dig: „Miliarda dolarů a je tvůj.“

Markéta: „Jenže to bych pak rovnou potřebovala loď nebo letadlo“

Martin: „**Rovnou Concorda**“

Dig: „*Jo, ocas bys měla na ostrově, čumák na pevnině a chodila bys po něm jako po mostě.*“

Tak to mě dostalo, že jsem ten kopec málem nevyšlapala. Ten ostrov mohl být od břehu tak 200 m.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 101. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlela zbývá 300 - 102 stránek.

No tak na ten ostrov jsme měli výhled, ale kluky to vůbec netankovalo. Ty zajímala hlavně polívka, kterou jsme vařili a pořád zdůrazňovali, že ti rackové, které jsme vyfotili, se smějí nám.

Po jídle zase jedeme. Silnice vede pořád po pobřeží, to jest vlevo skála kolmo nahoru, vpravo moře, samozřejmě po dvaceti metrech kolmo dolů. Blížíme se ke Genově a nikde nocleh.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 102. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Máme něco kolem devadesáti km, když vjíždíme do města. No teď už to musíme projet. Doufáme, že když je večer, bude menší provoz než ve dne. Jedeme několik kilometrů jenom předměstím. Je to docela síla. Přestože je asi půl desáté, provoz je pořád docela silnej.

Konečně jsme v centru. Projíždíme okolo přístavu. Jsou tu různé křižovatky, nadjezdy a podjezdy; kdyby tu nebyly ty lodě, připadala bych si jako v Praze U Bulhara.

Naštěstí tu mají relativně dobře značené, takže za nějakou dobu opouštíme centrum. Na chvíli zastavujeme na chodníku u silnice. Zobeme čokoládu a snažíme se nemyslet na to, co bude dál: jestli bude za Genovou kde složit kosti a tak.

Pak následuje dlouhá štreka na konec města. A hned za Genovou začíná další vesnice a za ní další a pak zase další. Princip jako konec Prahy a začátek Říčan. Musíme se postarat, aby k něčemu podobnému nedošlo u nás, v naší zemi. Na mapě je sice houf teček označujících města, ale ve skutečnosti je celá Itálie jedno velké město.

Jedeme tmou, nalevo skála kolmo nahoru, napravo kolmo dolů. Nocleh žádný. Už je 0.45! *Zatracení Taliáni. Copak tu nemůže být aspoň kousek místa na spaní?!* Moje oči se prosebně a žádostivě upírají na jakýkoliv rovný plácek. Jenže je to beznadějně. Pokud je tu rovné místečko, je to vjezd k nějaké vile. No prostě síla. Každá další zatáčka je naší nadějí a posléze i zklamáním. *Navíc je*

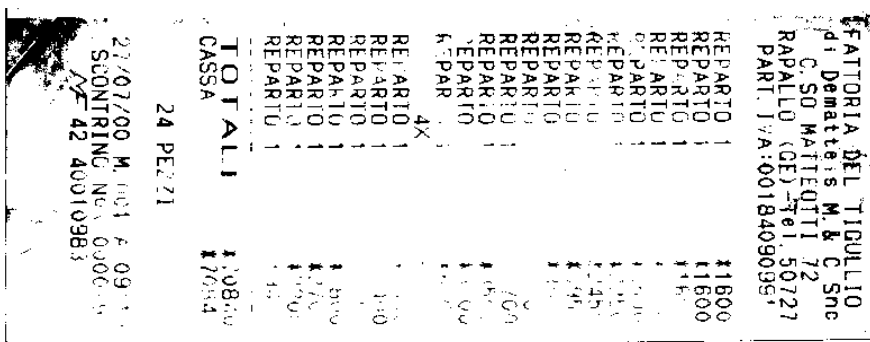
Když už jste se doslabikovali až sem na konec 103. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 104 stránek.
terén, kudy jedeme, silně zvlněný. Ted' jedeme zase kousek z kopce. Holky začaly něco mlít. Není jim rozumět a na otázku „Co je?“, zmlkly. Zastavili jsme. Něco pronesly o místě, které jsme minuli. Posílám Markétu zpět na průzkum. Je to prý jen stání pro auta a kolem nějaké stromy. Jo! Jedeme tam. Naproti je nějaký polorozpadlý dům. Aspoň nás nikdo nebude otravovat. Natáhli jsme plachtu z důvodů psychologické izolace od dění kolem. No není to zrovna ideální místo. Jsme asi pět metrů od silnice, myslím, že jsme ještě neopustili vesnici St. Margarita a hned vedle nás je vjezd do nějaké vily s obrovskou zahradou. Ale je to tu rovné a pokud kolem nás zrovna neprojíždí nějaký náklad'ák nebo hlučné motorky, dá se i spát.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
St. Margarita	47.5	3626	134.1	17.1	30 - 18
Ráno 27.7. čtvrtek					

Vstáváme a hned po probuzení, bez snídaně, prcháme pryč. Spíme totiž u rozbitého baráku, ve kterém je otevřen koloniál. To samo nic neznamená, ale je tu houf babek meloucích jedna přes druhou a nejčastěji je slyšet slovo „karabinieri“. Beze všech pochyb to souvisí s náma. V Rapallu nakupujeme

a pokoušíme se dostat na pláž. A hele, ono je to tu placené. Tak to teda ne. Tolik peněz s sebou zase nemáme. A ty, co máme, utratíme raději jinak. Našli jsme totiž cykloprodejnu a jako každou Expedici

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 104. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 105 stránek. si musíme dovézt kus kola z ciziny. Terka si koupila novou nožičku, protože tu starou si zlomila. Dig si koupil dynamo, poté, co původní celkem hladce při dobíjení zavařil.

TP R
 UEDU
 TRUO
 T ET
 OLE F

VENDITA 9 000
 TOTALE L. 9 000
 T' TALE € 4,65
 CONTANTE

 1€ = LIRE 1936,27/

 27-07-2000 11-04
 N. CONTR FISC 1
 MFC 6792964

CICLOMANIA SNC
 V. AURELIA OR. 25
 TEL. 0185234443
 RAPALLO
 P. I 01034890994

Po úspěšné montáži se ploužíme do nekonečného kopce za úporného vedra. Za nějaký čas už vůbec nemůžeme a zastavuje nás to na odpočívadle. Lehli jsme si do stínu a usnuli. Probudili jsme se a po půl čtvrté zase jedeme. Sjeli jsme do města Cavi a za neuvěřitelného porodu jsme se podchodem pod tratí dostali na pláž. Ochladili jsme se a odpočívali.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 105. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Když jsme dokončili tuto činnost, vydali jsme se na další pouť. Je půl sedmé, najeto máme 21 km. Ve městě Sestri opouštíme moře a začínáme stoupat do Apeninského pohoří. Jak poetické, že? Ve skutečnosti je to tady jeden prudkej táhlej kopec nahoru bez vyhlídek na změnu. Martin použil výtah. Podařilo se mu chytit se projíždějícího nákladáku. Digovi ujeli. Oba. Setmělo se a už nemůžeme. Našli jsme něco jako odpočívadlo, zajeli tam a povečeřeli. *Markéta udělala špekové knedlíky. Alespoň nějaká útěcha. Chci říct, že ty knedlíky byly moc dobrý. Po jídle jsme zalehli.* Kromě toho, že tu v noci otravovala myš, nám nic nebránilo spát spánkem nahorujedoucích.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Bracco	60.0	3667	40.4	12.8	30 - 16

Ráno 28.7. pátek

Probudili jsme se po deváté. Je pod mrakem, ale teplo. Přesněji řečeno 20 °C. Snídáme. Po snídani balíme, no jako obvykle. Tedy až na to, že začíná pršet. Navlíkáme šustáčky a

jedem. Kam jinam než nahoru. Stoupáme asi 6 km do průsmyku Passo del Bracco (614 m.n.m.) a pak zase klesáme. Kluci jedou pomalu, snaží se dobíjet co nejvíce pomocí dynam. V Borghettu po 20 km dokupujeme jídlo na víkend, svačíme a pokračujeme. Pořád zvolna klesáme až na nějakých 50 m.n.m. Vyčasil se a zase svítí slunce. A nabírá na intenzitě. V Ceparaně začínáme zase zvolna stoupat. Čeká nás brutální výstup do průsmyku Passo del Cereta. Cestou do Fivizzana vidíme hory. Šílený skály se strmí vysoko nad námi. Tak tam někam pojedeme. Kromě toho pálí slunce. Odpočíváme. Stalo se totiž to, že kluci nasadili šílený tempo a zmizeli vepředu. *Ale vůbec ne. Jeli jsme nějak jak to šlo, a pak Martin zpozoroval v zrcátku rychle se přibližujícího elastáka. Shodli jsme se na tom, že bude ideální, když mu dáme pocítit, co je to táhnout za sebou nákladní vlak. Zrychlujeme a snažíme se dosáhnout toho, aby až bude elasták těsně za námi, byla jeho rychlost jen o tolik vyšší, aby to stačilo tak akorát na předjetí. A až bude před námi, pověsíme se za něj do větrného pytle. Jenomže tenhle to žene rychleji než jsme očekávali. Už je tu. My teď jedeme 30 km/h. A není to elasták, je to blondýna. Pohybuje se podstatně rychleji, než my. Tohle přece ne!! Mobilizujeme rezervy a ještě přidáváme. Podařilo se. Visíme za ní. Ale nevím, jak dlouho. Mě zase začíná bolet achilovka a Martin tohle tempo taky dlouho nevydrží. Odpadávám. Na palubě svítí 37 km/h. Ani jsem si ji v tom fofru nestih prohlídnout. Martin už taky nemůže. Vříteli jsme se Rometty. Musíme zastavit. Jednak nás ten šílenej nápad úplně odrovnal a jednak nemáme holky. Zajeli jsme na parkoviště a pokusili se analyzovat, co se to vlastně stalo. Po nějaké době přijíždí Terka a říká nám, že jedeme blbě a že se máme kousek vrátit a hledat odbočku na Fivizzano. Tu jsme našli hravě. Za chvíli předjíždíme Markétu a Terku už taky nevidíme. Co, co, co to je?? Křížovatka tvaru „Y“ a na oba směry ukazuje šipka s nápisem Fivizzano. Pojedeme doprava. Tam to vypadá, že mineme tuhle vesnici, která je přímo před námi.*

Přijely jsme k vesnici s křížovatkou tvaru „Y“ a tam byla odbočka na Fivizzano doprava, ale zároveň se dalo jet i rovně, skrz vesnici. Nevěděly jsme, kudy jeli kluci, tak jsme to riskly a jely skrz vesnici. Uháním s Terkou, ale kluci nikde. Vidíme daleko před sebe, ale kluci furt nikde. Co teď? Kde mohou být. Jedeme až na

přípojku s tou silnicí, která na začátku vesnice odbočovala a zase nic. Jedeme ještě kousek, na křižovatku. Stojí tam policajti a kohosi kasírují. S pomocí rukou a nohou jsme se jich zeptali na dva kluky na kole s bágama. Neviděli je. Nedá se nic dělat, vracíme se. Teď pro změnu po té druhé cestě. Jedeme asi tři sta metrů a koho to nevidíme. Naše kluky. Sedí ve stínu jakési budovy a hrozně se diví, odkud přijíždíme. *Bodejť ne! Když máte někoho vzadu za sebou, víte, že vesnice a města je nejlépe obejet a najednou ten někdo přijede z protisměru, taky byste se divili.* Vše se vysvětlilo, vypili jsme piva, která jsme klukům koupily ráno v krámě a zase, i když neradi, jedeme.

Další pauza je o 13 km dále, ve Fivizzanu. Ještě jsem zapomněla napsat, jak jsme tankovali vodu. Vytasila jsem se u benzínky s lahví a prosbou o naplnění. Starší pán, obsluha pumpy, mi ji ochotně natankoval. Jenže pak jsme na něj vyrukovali s dalšími deseti lahvemi. Nechal nás, abychom si to naplnili sami, vzdálil se a nelibě nás pozoroval. No a v tom Fivizzanu jsme chvíli seděli a zobali mňamky. Nahoru je to nějakých 17 km do dálky a 900 metrů kolmo nahoru. Uf uf. Stoupáme, zdoláváme brutální serpentýny, no nechci to vidět. Dig tam chce vyjet ještě dneska. Asi po 6 km plahočení se v kopcích se najednou zničeho nic okamžitě zataáhlo, začalo se blejskat a hřmít. Schovali jsme ručníky, co sušíme na báglech, a funíme dál. Najednou strašlivě zahřmělo a začaly padat kroupy. Rachotí mi o přilbu a na holé části těla to docela bolí. Naštěstí je u silnice nějaký barák a u toho garáž se střechou. Zajíždíme tam. Spouští se šilenej slejvák, s kroupami velikosti malých létajících talířů, no hrůza. Oklepali jsme ze sebe ledové kry a rozhlédli se. A hle, ona je tu restaurace... Dobrá, zajdeme do lokálu a ochutnáme nějaké to italské víno, které už nějakou dobu chceme zkusit.

Sedíme u výborného bílého, debatujeme o kolech, jízdě a vůbec o světa běhu. Venku přestalo pršet a stmívá se. Pojedeme. *Chtělo by to projet průsmyk ještě dnes. Ten děšť nás sice zdržel, ale i tak je to ještě zvládnutelné.* Vyrážíme nahoru do tmy. Nad námi jsou už jenom..... hvězdy. Kousek nad hospodou pauzujeme, tlačíme do sebe housky s paštikou a pak zase stoupáme. Cesta je pozvolnější, občas je i kousek dolů. Ochladilo se. Martin má pořád potíže s bateriemi. *Má. Samozřejmě. Protože co dobije, to zase pustí*

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 109 stránek.

do mobila. Jedeme úplnou tmou a tichem se zapnutou výstrahou. Martinovi už funguje jenom část. Občas tu projede auto. Víme o něm dlouho dopředu, ale i dlouho potom. Několikrát zastavujeme a odpočíváme. Čím však déle stojíme, tím horší je rozjezd. Vpravo na silnici jsou cedulky oznamující nám vzdálenost, kolik ještě zbývá. 5 km, 4, to už musíme mít ... ještě častěji odpočíváme. 3, 2, 1 km, sakra, spadnul mi řetěz. Martin mi ho pomáhá nandat a pak zdoláváme poslední ukrutný dokopec a jsme tady. Je 23: 41,

Passo del Cereto, 1216 m.n.m. je dobyt.

Už jsme byli i vejš, ale tohle bylo rovnou z nuly. Chvilí jsme poseděli a doplnili vodu, pak jsme se oblékli (je tu 13 °C) a frčíme dolů. *Je to tu zatraceně nakloněné. Zapínám dynamo, přitahuju parkovačku a snažím se nejet rychleji než 25 km/h. Je strašná zima, zvlášť na ruce a mají tady velmi ostré serpentýny. Kromě toho jsme potkali cca 10 aut jedoucích v protisměru. Co chtějí teď v půl jedné v noci nahore, to opravdu nechápu. Několikrát provádíme neúspěšný pokus o ubytování se. Blížíme se k městu, ale tam dojet nechci. Až najednou cestička vpravo nahoru a je to. Výborné místo v rozpadlé usedlosti. Je jedna hodina - dobrou ráno.*

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Collagna	42.0	3761	94.5	14.6	34 - 9

Ráno 29.7. sobota

Budíme se asi v 10 hodin. Spalo se krásně. Vaříme kakao.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 109. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vededla zbývá 300 - 110 stránek.

Na nebi ani mráček. Za chvíli na nás dopadají sluneční paprsky. A za ještě kratší chvíli je parák jako prase. Dig se válí a nechce se mu vstávat. Když už pak konečně jedeme, je to kousek z kopce,

pak zas do kopce. No, sjezd z hor si představuju trochu jinak. To pronesl Dig. A kromě toho je tu další důkaz, že jinej kraf jinej mraf. Projíždíme poměrně velkou vesnicí. Po rovině. Mají tu nádherný kamenný most přes řeku. Dole je až neuvěřitelně precizně udělaná kamenná navigace. Ale jedna věc jim tu přece chybí. Myslím si, že pro řeku dost podstatná. A to voda. Řečiště je úplně prázdné a mám dojem, že tudy voda nikdy netekla. Dig cestou ještě vyměňuje prasklý drát zadního kola. Jó, dráty, těch už nám na Expedici popraskalo opravdu požehnaně. Ještě že jsme vyvezli celý náhradní výplet. Pořád zvolna stoupáme. A to je prý sestup z hor! Už musíme být tak vysoko jako včera. Teprve před Castelnovo začalo konečně pořádné klesání. Máme za sebou teprve nějakých 22 km, ale v Castelnovo zastavujeme na oběd. Mám strašnej hlad. Moc jsme nesnídali a navíc jsme jeli pořád do kopce. Jenom pro informaci jsem k obědu snědla: 2 chleby (krajíce) a půl obrovské housky se sýrem a salámem, asi 5 chlebů (krajíčů) s marmeládou a 2 chleby s paštikou a okurkou. No prostě lehčí expediční oběd. Uf. Pak jedeme dál. Doufáme, že se konečně svezeme. No, teda nic moc. Nejede to, nechce se tomu a vůbec. Kromě toho nám došla voda a není co pít. Projíždíme k Agipu. A proti němu je...

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 110. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

místo krajně vhodné pro dotankování a osvěžení se. Je vedro, nechce se nám odtud, ale Dig tvrdí, že musíme jet, pokud se chceme vrátit domů, do Prahy, do Podolí, do lékárny... ještě v tomto tisíciletí. Pořád to nějak netáhne. Najednou se terén zlomil a konečně jedeme dolů. Je to báječné. Cestou je několik tunelů. Ten nejdelší je 2670 m dlouhý. Martin jede přede mnou a zkouší vydupat z kola maximální rychlost po rovině. Dostal z něj za úporného šlapání 43 km/h. Příští tunel byl můj. Dostal jsem z kola 52km/h. Opravdu se jede báječně. Po deseti km čekáme na holky. Přijely skoro hned. Pokračujeme v klesání. Za dalších 10 km je obchod. Přesněji DeSpar. Nákup byl neuvěřitelný. Výměnou za peníze jsme získali haldy ovoce, mlíko, zmrzlinu a všechno pak na místě spořádali. Martin ještě provádí několik drobných oprav na svém kole. Například vyměňuje brzdové špalky a podobně. Pak se jede dál. Opustili jsme hory a krajina kolem nás je nyní rovinatá. Vjeli jsme do Reggio nell'Emilia. Hledáme cestu ven. Mají tu jeden okruh. Alespoň podle mapy. Chvíli se motáme centrem a pak jsme ho našli. Jenže jsme nevěděli, kterým směrem se po něm dát. No, už napodruhé jedeme správně. A hledáme odbočku na Corregio. Jenže z tohoto okruhu se lze dostat jen pokud jedete opačným směrem než my. To jest, že směrovky tu mají pouze z jedné strany. To je jasný, že jsme pak tu naši odbočku přejeli. Vracíme se a Martinovi

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 112 stránek.

se přetřhlo lanko u přesmykače. Zajeli jsme za roh a opravujeme. Poté se snažíme opustit město. Ha! Mají tu ještě jeden vnější okruh. Kdybychom byli věděli, že je jedno, kdy se na něj napojíme, nezdržovali bychom se blouděním po centru. Ale teď mažeme po silnici, je skoro tma a před námi se blýská. *Na časy.* Chtělo by to urychleně najít nocleh. Napravo od silnice je několik opuštěných, rozpadlých stavení. Martin jde na průzkum. Vrací se s nedobrymi zprávami. Celý statek je rozbořen a v bývalých chlévech jsou stopy po úhynu dobytka. 1) Strašnej smrad 2) Hromady kostí, vesměs hovězích. Jedeme tedy dál. Setmělo se. Blýskání na obzoru neustává, ale nepřibližuje se. S noclehem to vypadá bídě. Nakonec se přeci jen něco našlo. Kluci odcházejí na průzkum, zatímco my se pokoušíme stát se neviditelnými. *Přelezáme s Martinem řetěz u můstku a obcházíme neosvětlenou budovu se zatlučenými okny. Dovnitř se nám nepodařilo proniknout. Zkusíme ještě stodolu. Po chvíli násilí se nám povedlo otevřít zadní vrata a vejít dovnitř. Je to tu opuštěné, ale uklizené. Našli jsme boční vchod, který je ten jediný nejsprávnější pro náš triumfální vjezd dovnitř. Než jsme ho otevřeli, důkladně jsme jej studovali. Všiml jsem si několika maličkostí, které mě inspirovaly k recitaci: „Od pantáty vedou dráty do žárovky nade vraty. Odtud proud se přelévá do stodoly, do chléva.“ Při posledním slově jsem stiskl vypínač. „Kdo má pojistky námi předepsané, tomu se při zkratu nic nestane.“ Tak tady asi mají správné pojistky, protože kromě Martinova záchvatu smíchu se nestalo opravdu nic. Nevadí. Otevřeli jsme vrata a jdeme naproti holkám. Po návratu z průzkumu kluci nemluvě, jenom se pořád něčemu smějou. Rozpojili řetěz u můstku a vedou nás dál. Nenápadně vcházíme do vrat jakési stodoly. Je to prázdný bývalý chlív. V „předsíni“ jsme si ustlali. Ještě večere pod hvězdičkami, protože Dig zakázal oheň v jakékoliv formě uvnitř a pak rychle zalézt do spacích váčků. Dobrou noc.*

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Budrio	56.6	3839	77.9	20.7	32 - 17

Ráno 30.7. neděle

Hned po probuzení se se vším všudy stěhujeme ven. Přeci

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 112. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 113 stránek.

jenom se vevnitř dost práší a taky: co kdyby náhodou někdo přišel. Zde ještě dospíváme, Dig opravuje zavažené dynamo, snídáme a připravujeme se na odjezd.

Opouštíme stodolu, najíždíme na silnici a hned od počátku nasazujeme brutální tempo, takže za chvíli máme najeto 25 km a brzdíme u hospody. Jede se dobře, protože je to tu placatý. Docela „lábuž“ po tom přejezdu Apenin. Dig už definitivně odepsal svoje dynamo. Vydrželo asi 7 km. Nemůže dobíjet, takže jsem mu nabídl, že si může z mého kola odmontovat moje a dát si ho k sobě. Pokud mi ho ovšem taky nezničí. No a když je tady tak ta hospoda, tak by bodlo pivo a Terce zmrzlina. Pak zase pádíme dál. Překvapují mě poměrně prázdné silnice. Je neděle dopoledne a všichni jsou zalezlí někde doma. Narůstá horko, kilometráž přibývá dosti rychle a kolem poledne se objevuje i hlad. Co si zajít na pizzu? Když už jsme v té Itálii... Přemýšlíme o ní už asi třetí den. Jenže je neděle a v neděli se tady opravdu nedělá. Takže když jsme nakonec jednu Pizzerii našli, pizzu už nám odmítli udělat. *Možná to ale souvisí s tím, že jsou tři hodiny odpoledne, ale kdo ví.* Tak jedeme dál. Zastavujeme na začátku jakési vesnice. Je tu zavřená restaurace a před ní zahrádka a lavičky. Tak jsme se tam zabydleli, poobědvali housky se salámem a zase jedeme dál. Neděje se nic, co by stálo za záznam. Projíždíme Ferrarou a jedeme dál.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 113. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Tady jezdí už poněkud více aut. Pořád se ale jede pěkně, i když už cítím docela únavu. Je to tu ale blbý s noclehem. *Placka, rovný jako stul, nykde any hrbolek*, jak podle klasika poznamenal Dig. Všude kolem jenom pole, a ani kousek něčeho, kam bychom mohli zalízt. *V podstatě to tak je. Akorát bych doplnil, že Markétě selhal dýchací aparát, což ze začátku vypadalo dost děsivě, a mě zase bolí ta nablblá achilovka. Martin s Terezou uhánějí neskutečnou rychlostí daleko před námi a o nocleh se nestarají. Já jsem zaregistroval šest míst, kde bychom mohli v klidu přečkat noc.* Konečně. Nalevo je opuštěné hospodářské stavení. Hurá! Ne že bych italským zemědělcům ten krach přála, ale jinak bychom neměli kam kosti složit. Kluci jdou na průzkum. Vrátili se s tím, že to tam není nejhorší. Budovy jsou sice zničené, ale mezi nimi je dost místa pro nás všechny. Trochu obtížně zdoláváme zátaras sestávající ze dvou do země natlučených kolejnic a mezi nimi nataženého železného lana na koncích sesvorkovaného. Zajíždíme mezi budovy tak, aby nás bylo ze silnice vidět co nejméně, a ustýláme si přímo uprostřed areálu zchátralého statku. Začínáme provádět večerní opatření, vařit večeri apod. Je nám tu krásně. Až na to přijíždějící auto. Jak se sem mohlo dostat, vždyť je v cestě ocelové lano? A co? Už nic. *To auto má na sobě nápisy Carabinieri. Tak to nás teda potěš.*

Zastavili těsně za ležením Terky a Martina. Vystoupili, upravili se, pozdravili a pak velmi slušně požádali o „identity card“. Když u nás zjistili jisté potíže s italštinou, zkusili francouzštinu. Když neuspěli, přeladili na angličtinu. Potěšilo je, že se chytáme a že máme chuť do konverzace. Napovrch se snažili zachovat dekórum. Pak marně hledali v pasech vstupní razítka do Itálie, nebo aspoň do EU. Markéta jim vysvětlila, že jsme na jejich území vstoupili ze Švajcu v noci, a proto nemáme razítka. Oba uniformovaní byli v rozpacích. Pak už se s námi bavili jen o tom, kam jedeme, odkud, a jestli se zdržíme jen jednu noc. Dorazilo mě, když poté, co zjistili, že jsme Češi, nás jeden z nich pozdravil „Tobry večer“. Pak se rozloučili, nasedli do auta, objeli statek kolem dokola a zmizeli na silnici ve večerním provozu. Musím přiznat, že vystupovali tak, že jsem z nich měl respekt. A to se hned tak nestává. Určitě to souviselo s tím, že měli dost přehled o všem možném a plynně hovořili cizími jazyky. V porovnání s naší policií... Asi si tady svojeho zaměstnání vážej.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Tresigallo	36.0	3957	117.2	20.3	38 - 14

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 115. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Ráno 31.7. pondělí

Kam H.T. vstoupí, tam ještě 10 let budovy padají.

Opět se probouzíme do krásného dne. Snídáme, balíme a odjíždíme. *Těsně po odjezdu z místa noclehu Markéta píchla. To to pěkně začíná. Oprava a údržba proběhla během půl hodiny a jedeme dál. Do Jolandy. Provádíme povíkendový nákup. A zároveň výměnu všech provozních lahví. Není to škoda? Ty, co vezeme, jsou ještě originální z Prahy. No právě. Když lépe prostuduješ závity u špuntů, zjistíš, že se tam začíná objevovat plíseň. Nejvyšší čas se jich zbavit.*

Italové mají dost neobvyklý zvyk. Alespoň na naše poměry. Všimli jsme si toho už dříve. Úplně normálně nechávají stát na ulici auta s klíčkama v zapalování, nedovřenýma dveřma a úplně otevřenýma okýnkama. To by u nás udělali jen jednou.

Nákup jsme provedli v minisámošce, která je ve stylu našich vesnických jednot. Až na to, že prodávající starší lidé jsou pravděpodobně i majitelé obchůdku. A jak je zde v Itálii zvykem, jsou velmi srdeční a dávají se s námi do řeči, odkud jsme a kam jedeme. Bohužel umí jenom italsky, tak si moc nerozumíme. Sdělujeme si akorát základní informace pomocí rukou a nohou. Je na nich vidět, jak by si s námi strašně rádi povídali, ale nejde to.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 116. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Loučíme se a po svačince pokračujeme dál. Jedu první. Nejbližších devět kilometrů rovně a po rovině. Co se však nestalo? Prasknul další drát mého zadního kola. A zrovna, když se jede tak hezky. Stavíme u pumpy a sděluji Digovi tu neradostnou novinu. Řekl mi, že to stejně celou dobu věděl. Takže probíhá odstavení. Sundaly jsme s Terkou bágly a neseme je na kraj plochy, kde stojíme. Obě jsme přitom přehlédly šestimetrový billboard a hlavami to do něj napálily. Já jsem to přežila docela dobře. Nestihla jsem si totiž sundat helmu. Ale Terka to do spodního rantlu napálila natvrdo. Krátce na to jí začal modrat prostor pod okem. Po tomto incidentu už nerušeně probíhá výměna, centrování, oprava a seřizování brzd. Terka byla pověřena sehnat olej na doplnění do olejničky. Konec konců jsme u pumpy, neměl by to být problém. Vrací se asi za pět minut s plnou olejnicí. „Ten chlápek jel pro ten olej někam na motorce“, oznamuje nám zvesela. „A je tam bar ...“, tak si dáme pivo. Dig nám všem naolejoval řetězy. Přičemž olej došel. Tak jsme toho chlápka, který seděl pořád v baru, požádali o olej ještě jednou. Zeptal se v tom smyslu, jestli už je to poslední olej, co po něm chceme, nebo zda má přivést větší balení. Dig mu naznačil, že už jsme si všechno namazali. Pak zase někam odjel. Chvilí sedíme u piva a debatujeme o nesmrtelnosti chrousta. Chlápek mezitím přivezl olej, zakroutil hlavou nad monstrózností našich železných miláčků a popřál nám šťastnou cestu. Pak zase pokračujeme. Jede se celkem dobře. Přejíždíme řeku Pád po mostě dlouhém něco přes jeden kilometr. Ovšem k řece se není jak dostat. Což je velmi neveselé, protože se potřebujeme vyčistit. Tak jsme si jí smutně prohlédli a uháníme dál. Před Adrií jsme se shodli na tom, že zajedeme do města a zkusíme najít nějakou pizzerii. Objeli jsme městečko několikrát kolem dokola a žádnou otevřenou jsme nenašli. *To mě na Itálii rozčiluje. Když jsme chtěli ve Francii bagetu, nebyl to nejmenší problém. Ale chtít pizzu v Itálii mi připadá být skoro jako zločin. Nakonec jsme skončili v parčíku pod stromem a žereme chleba se salámem. A sníme o vepřové s knedlíkama a se zelím, o svíčkové a podobně.* Pak uháníme dál. Za Cavázzere teče řeka Adige a dokonce je k ní i jakž takž přístup. Jedeme kus po hrázi podél řeky a pak je tam cestička k vodě.

Probíhá koupel, praní a pak zase jedeme. Dig nás honí, abychom jeli dál, ale je fakt, že se jede pěkně. Už jsou tady i směrovky na Venezii (na Benátky – pro ty, co to potřebují nutně v češtině). Silnice č. 309, po které jedeme, vede po pobřeží. Ale moře odsud není vidět. Najednou je tu křižovatka a my dál pokračujeme (díky tomu, že jsme se tam vesrali, jinak bychom tam stáli ještě teď) po hlavní, hnusné, frekventované silnici plné aut všeho druhu. Všichni někam pospíchají. Podle mapy po této silnici máme jet asi 25 km, až do Venezia. Předjíždějící kamióny nás mívají tak těsně, že z nich jde strach. Mastíme si to po okraji, ještěže tam je asi metrová krajnice. Asi po 12 km stavíme u benzínky. Je to docela síla. Sdělujeme si dojmy z cesty po té strašné silnici. Mají tu lavičky, stolky a jiná zpříjemňovadla. Ládujeme se sušenkama a přemýšlíme, že to tady někde zapáchneme. Dig totiž říká, že se nesmíme příliš přiblížit tomu souměstí, kam jedeme, aby to nedopadlo jako u Genovy. Martin jde na průzkum a vrací se s tím, že na poli za pumpou je místa na nocleh spousta. Tak zatím sedíme na příjemných lavičkách u stolků. A když se začíná stmívat, jedeme k místu noclehu. Jenže je to tam nějaké divné, navíc nás podezřele sleduje obsluha baru u pumpy *a kromě toho se dolů na pole bez jeřábu nedostaneme*, takže raději mizíme a přesunujeme se jinam. Vracíme se kousek po silnici a uhýbáme po cestě do polí. Táboříme pod širým nebem na cestě mezi kukuřicí a jakýmsi oploceným objektem. Je to tu docela hezký.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Camponogara	37.5	4044	87.1	20.3	33 - 12

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 118. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Ráno 1. 8 úterý

V 7.55 nás budí lomoz z objektu, u kterého spíme. Bušení do plechu, nějaké stroje, kravál z rozbrušovaček, auta, pípání nějakých hlídátek, přeřvávání Taliánů, tahání plechů po zemi, no prostě nepříjemný hluk. A nenechaj toho a nenechaj. A to ani přes moje hlasité protesty!

No nic. Takže vstáváme, snídáme a nadáváme. Pak se vracíme zpátky k pumpě,

doplňujeme vodu a zase pokračujeme. Provoz není o nic menší než včera. Jsme na předměstí Mestre a je to tady pěkně zmatený. Podle mapy má k mostu do Benátek vést dálnice i normální silnice. Jenže tady je jenom jedna směrová cedule do VENEZIA, takže se jí držíme. Projíždíme několik pěkně hnusných křižovatek. Jedu první, za mnou Martin, Tereza s Digem jsou kousek za námi. Pravděpodobně se jim do cesty někdo „vesral“. Tady je to hned. Když se tam „nevsereš“ ty, udělá to někdo tobě. Takže projíždíme mezi auty, ale připadám si bezpečně. Přejíždíme nějaký nadjezd mimoúrovňové křižovatky a najednou je tady obrovská zelená cedule. No do pr.... Jsme na dálnici. Co teď? Nedá

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veděla zbývá 300 - 120 stránek.

se nic dělat, teď už musíme pokračovat. Jedeme necelý kilometr a dálnice končí. Jsme na obyčejné silnici a frčíme k mostu do Benátek. A dokonce je tady i jeden pruh vyhrazený pro cyklisty. Hurá. Provoz trochu polevil. Většina aut odbočila na křižovatce a jela jinam. Konečně jsme na mostě. Po jeho pravém okraji vede cyklostezka. Od silnice je oddělena svodidly. Napravo je kamenná zídka a za ní moře. Most je dlouhý skoro čtyři kilometry. Asi ve dvou třetinách se však cyklostezka zrádně zúžila. A taky je tady značka, že tímto stezka pro cyklisty končí, dál pouze jenom jako pěší. Tedy vést kolo. Ale my jedeme dál. Je to tu pěkně úzký, mám co dělat, abych se sem s předními bágly vešla. Kluci nám ujeli, já jedu vzadu s Terezou. Má přední bágly jiného stříhu než já, proto není tak širokorozchodná. Ujíždí mi. V jednu chvíli jsem bágla štrejchla o svodidla. Odhodilo mě to na druhou stranu. Tam jsem zase narazila na zeď. Pak jsem se najednou válela po silnici. Rychle jsem se vzpamatovala a honem zpátky na kolo. Dojízďím kluky. Už jsou na konci mostu. Sdělují jim svůj zážitek. Martin zažil něco podobného, akorát prý přitom zůstal viset na kole. To já jsem dopadla až na zem. Zjišťuju škody. Kolo je v pořádku, akorát já jsem trochu odřená. No nic. Pokračujeme. Á, už jsme tady.

Přijíždíme na nějaké parkoviště. *Né na nějaké, ale na jediné. A co víc, píšou tady „bus terminal“.* Je tu strašná spousta aut a lidí. Pravděpodobně tady parkují všichni. Taky my.

Nedá se nic dělat. Vzhledem k charakteru Benátek musíme na prohlídku pěšky. A to ještě na dvě etapy. Parkujeme kola do stínu a domlouváme následující postup. První na prohlídku města půjdu já s Digem.

Jdeme se pokusit najít slavné náměstí Svatého Marka. Cestou zdoláváme přemnohé schody a mosty přes kanály. No s kolama bychom to opravdu neměli. Ale viděli jsme dvě naložená kola zaparkovaná a zamčená u zdi nějakého kostela. Pravda, nebyla tak naložená, jako ta naše, ale i tak to byli dozajista nějakí blázni. Cestou jsme si ještě prohlédli Bazilica dela Saluto a Grand Canal. Pak jsme konečně přišli na to slavné náměstí.

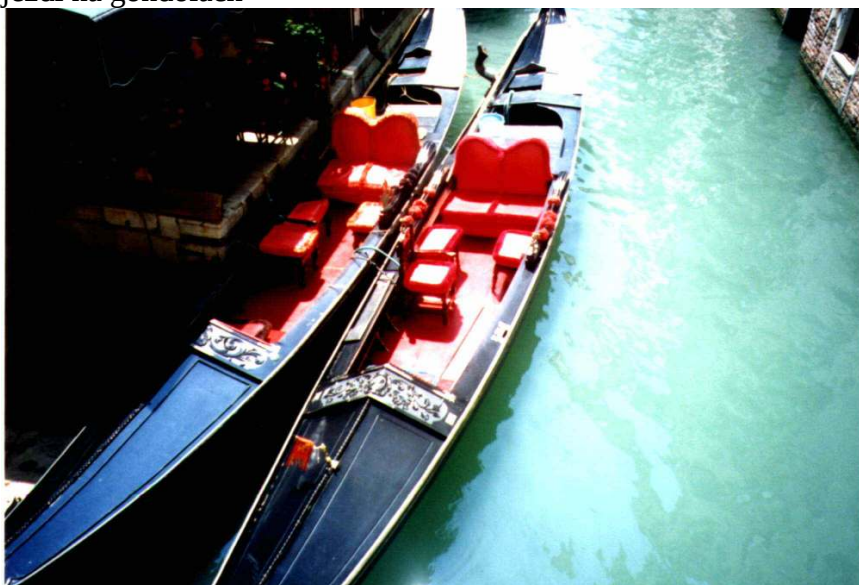
(Dalších asi milión obrázků najdete v obrazové příloze na konci tohoto veděla.)

Všude je spousta lidí a spousta holubů. Dokonce tady prodávají kukuřici nebo co to je jako krmení. Takže si tady za 1000

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 121. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 122 stránek.

lir můžete koupit balíček ptačího zobu, abyste mohli ty potvory nakrmit. Nevím jak vám, ale mně to připadá trošku ujetý. V Praze máme holubů taky požehnaně, ale že bychom z nich byli nějak nadšení? Ale tady to možná tak nějak patří ke koloritu celého náměstí a kšeft je kšeft. Takže si prohlížíme náměstí a slavný palác známý z filmu o císařovně Sisi a pak zase jdeme zpátky. Je to docela daleko a doufáme, že si pamatujeme cestu. Taky musím ochutnat zdejší zmrzlinu. *Je tu spousta nosičů a vozičů všeho možného a to, co bývá u nás vidět jako nástavby aut, mají tady na lodích. Divnej svět.* Náhodou je to tu docela hezký. A srandovní. Nejezdí tady auta a před domy jsou zaparkované lodě. Turisté tu jezdí na gondolách

a kolem toho slavného náměstí je blázinec, ale jinak je tu celkem klid. Debatujeme o tom, jak asi funguje systém místní lodní dopravy, protože kanály se na mnoha místech kříží. Nepřišli jsme na to. Na jednom mostě před takovou křižovatkou je dokonce značka „Dej přednost v jízdě.“ Taky tu mají prodejnu zeleniny přímo z lodě, nebo jsme potkali loď převážející stavební materiál a jeřáb s míchačkou. A kanály a úzké uličky jsou tak romantické. No jak říkám, je to tu moc hezké.

Vracíme se k Martinovi a Tereze. Byli jsme pryč dvě hodiny. No a teď jdou na prohlídku oni. To já se jdu zase podívat do

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 122. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledla zbývá 300 - 123 stránek.

nedaleké sámošky, jestli by tam neměli něco, co by se dalo sezobnout nebo vypít. Přinesla jsem lahvová piva a krabici piškotových dezertů. A pak už jenom odpočíváme, píšeme pohledy, které jsme koupili, a pozorujeme život kolem.

A když se pak Martin s Terkou vrátili, šli jsme do té sámošky ještě jednou, nakoupili jsme jídlo do zásoby a pomalu se chystali k odjezdu.

TONETTI F. &
TREVISAN B. S.N.C
S.CROCE 280 VENEZIA
TELEFONO 041/ 710644
P. IVA 01896490271

REPARTO	10	1.300
REPARTO	10	3.800
REPARTO	10	4.100
3		
REPARTO	x 1.500	
REPARTO	10	4.500
REPARTO	10	2.450
REPARTO	10	3.900
REPARTO	10	2.500
REPARTO	10	950
REPARTO	10	6.000
TOTALE	11	29.550

CASS. 1 15:25 CASSA 1
01-08-00 SCONTR. N. 146
ARRIVEDERCI E GRAZIE

✓ AE 49011076

Bylo to tady moc pěkný, ale chtělo by to zase popojet. Těsně před odjezdem jsme byli velmi mile upozorněni paní policistkou, že stání pro kola je na druhé straně tohoto parkoviště. Řekli jsme, že už odjíždíme.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 123. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

No tohle. V Čechách by nás naše policie přinejmenším seřvala, že tady, co stojíme, nemáme co dělat, pak by zjišťovala naši totožnost a vyvázli bychom z toho minimálně s nějakou pokutou.

Nazpátek už most přejíždíme pro jistotu po silnici. Ještě se chvíli motáme, než se dostaneme na ten správný výjezd a pak už zase uháníme dál, plní zážitků z Benátek. Jediný, co nás trochu znepokojuje, je, že už zítra opustíme rovinu a vjedeme do hor. A pak až do Čech to nebude lepší. Projíždíme San Donou. Je strašné horko a chtělo by to někde ... se ochladit. Zastavujeme na pivo a limonádu v nějakém baru u silnice. Obsluhují zde číňani. No, nazvat to obsluhou je silný výraz. Většinou si pro pití musíme chodit k pultu sami. I zaplatit. Martina honí mlsná, ale nemají zde nic, na co by měl chuť. Proto pak ještě chvíli sedíme před hospodou a Martin s Terezou se ládují houskama se salámem. No jo, my jsme se najedli v Benátkách.

Pokračujeme svižným tempem. Kilometry přibývají, pomalu by to chtělo uvažovat o nějakém noclehu. Ale krajina kolem je těžce zemědělská, všude jenom pole, vinice nebo lesy, ale takové ty průhledné, jak jsem se o nich již zmiňovala. Taky zkusíme asi dvě opuštěná hospodářská stavení, ale jsou všechna nepoužitelná. Blížíme se k Portogruaru. Podle mapy to bude nějaké větší město, tak by to chtělo najít nocleh ještě před ním. Na předměstí je rozestavěný supermarket. Kluci jdou na průzkum. Vrací se ale s neúspěchem. Hovoří něco o hlídačovi, velkém psu apod. Nedá se nic dělat. Nasedáme na kola a snažíme se o co nejrychlejší průjezd městem. Začíná se stmívat. Ale za městem je to pořád stejný. Každý pozemek nepochybně někomu patří. Až najednou je tu odbočka kamsi a viditelně vede někam do lánů kukuřice. Je tady vysekaná cesta a na ní travička a tak se ubytováváme na jednom výseku v kukuřičném poli. Ještě vaříme věc složenou z těstovin, lanšmítu a kečupu a pak pod širým nebem spokojeně usínáme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Stiago	37.5	4137	93.2	20.5	36 - 14

Ráno 2.8. středa

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 124. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 125 stránek.

Slunce nás probudilo před osmou. Po snídani normálně odjíždíme. Cestou potkáváme pána na traktoru, jak mezi kukuricí seká travu. Musí mu být jasné, co jsme tam podnikali, ale dělá, že nás nevidí. Po dvou kilometrech brzdíme u supermarketu, doplňujeme zásoby a jedeme dál.

OPERATORI		#0000
ASSA. ARACCHI	1.980	
ZUCCHERO KG.	1.880	
LATTE FRESCO	2.200	
LATTICINI	1.390	
UHM	1.525	
CILIEGINI PO	1.540	
CESTIOLI	555	
PESCHE GIALL	1.480	
ROLL CACAO 2	1.280	
RISTORAZI STA	1.200	
RISTORAZI STA	1.200	
RISTORAZI STA	1.200	
RISTORAZI STA	1.200	
THE LIPION 2	2.850	
RISRI VIGNOLA	2.500	
BOLSONO KRA	1.650	
TAN. MESTILE L	1.500	
CIUCC. MOVI 6	1.450	
PANE	1.530	
BORSE	100	
SUB TOTALE	29.910	
TOTALE	29.910	
CONFARTI	100.000	
RISTO	70.000	
02/08/20 09:55 R0009		
# GH	7200554	

Neděje se nic zvláštního. Zase svítí slunce a je pěkně... horko. Jedeme pořád kolem 25 km/h.

V Udine zastavujeme za účelem odpočinku. Je to dost velké město, pročež se opět pokoušíme najít pizzerii, kde nám opravdu udělají pizzu. Martin v rámci průzkumu obešel asi čtyři podniky, než přišel a oznámil: „**Tentokrát úspěch.**“ Restaurace - pizzerie patří mezi luxusnější, alespoň co do vizáže. Mají to tu pěkné. Pizza je obrovská a výborná. Terka má problémy ji do sebe **dotlačit**, ale Martin po dojení prohlásil: „**Tak dobře. A kde je ten oběd?**“ Každý jsme si dali jiný model. Ten, co měli Martin a Dig, byl pokryt jakýmsi zeleným listím. Martinovi to chutnalo. Dig říkal, že když se to zelený naředí pizzou, tak mu to chutná také. Je fakt, že jsem tak dobrou pizzu ještě nejedla. No a pak byl ještě humor, když jsme měli zaplatit. Naporoučeli jsme si pizzy, piva, já s Terkou ještě zeleninový salát (mimochodem obsahoval ty samé podivné zelené rostliny - asi pampelišky - co měli kluci na pizze) a ani jsme nepřemýšleli, jestli na to máme. Jsme poslední noc v Itálii, takže financí moc nazbyt není.

RISTORANTE PIZZERIA	
DI MARIOLA PIRELLA & C. S	
VIA GARZANO, 55 - UDINE	
4 COPERTO	5.000
1 PIZZA	15.000
1 PIZZA	10.000
1 PIZZA	14.000
1 PIZZA	11.000
2 SECONDO	10.000
2 BEVERE	10.000
TOTALE	76.000
EURO	39,25
CONFARTI	76.000
02/08/20 15:08:25	
GRATIE E AMBROSCIO P PIRELLA	

Navíc si Dig zakoupil nové botičky, protože ty staré se tak

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 125. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlela zbývá 300 - 126 stránek. zničily, že už v nich dál nemohl jet. A Martinovi ani Tereze taky moc nezbyvá. Ale je nám to jedno. Uklidňujeme se, že přinejhorším zaplatíme kreditkou.

Naštěstí, ani nevím, jak je to možné, nám to naučovali tak, že ještě pár drobných zbylo. Napapaní a spokojení jedeme dál, neděje se nic výjimečného.

Za Udine začínají hory. Už je vidíme, přestože jsou schované v mlžném oparu. A začíná první stoupání, i když zatím dost pozvolné. Asi 40 km za Udine Dig píchl. Zastavujeme na odpočívadle pro auta a lepíme. Při té příležitosti Dig zjistil, že plášť zadního kola je z boku proražen. Úplně stejně jako ten můj před tisíci kilometry. Opravil ho nacpáním gumy do kritického místa. A jak tam tak sedíme a alespoň psychicky Diga podporujeme při opravách, jede kolem človíček na naloženém kole. Máváme mu, ale on jede pořád dál. No nedivím se mu, má to z kopce. Po nějaké době jede další. Když nás uviděl, zpomalil, pak zastavil a vrátil se k nám.

Navázali jsme rozhovor. Je to Polák, který jede z okolí Varšavy do Izraele na nějaké setkání křesťanů. Ten první týpek byl jeho spolujezdec. Jedou do Říma a odtud pak nějakým trajektem. No

jsou to taky blázni. Pořád nás lákal, abychom jeli s nimi.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 126. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedléla zbývá 300 - 127 stránek. Nějak nechápal, že nám docházejí peníze a že už nemáme tolik dovolené.

Pak šel Martin na průzkum k blízké řece. Našel místo, kde se dalo vykoupat a zároveň přenocovat. *Má to dvě vady. Ta první: voda je velmi ledová, takže koupání je spíš utrpení. A ta druhá: ležíme pod železničním přemostěním údolí. Příště si vybereme nějaké klidnější místo. Třeba ve válcových plechu.* Náhodou, na to, že ležíme přímo pod železniční tratí, a každou hodinu tu projede vlak, je to tu docela hezké.

Jsme v horách, viděli jsme ovečky, byli jsme na procházce a sežrali jim tady všechny ostružiny, ... ale ta voda byla fakt příšerně ledová.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 127. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Gemona	37.0	4222	85.2	20.5	33 - 18

Ráno 3.8. čtvrtek

V noci nás každou chvíli budilo zemětřesení s neuvěřitelnými zvukovými efekty. Nastávalo v důsledku průjezdu kolejových vozidel. Po půl osmé, po profrčení dalšího železného oře, se už nepokoušíme dál zavírat oči a přesvědčovat sami sebe, že spíme. Vaříme čaj, snídáme, no prostě jako obvykle. Až na to, že ke zvukovým efektům projíždějících vlaků se přidává ještě střelba z nedalekého vojenského cvičení. Jedeme pryč. Po 8 km brzdíme u supermarketu a jdeme rozfofrovat poslední tisíce. Bloudíme s Terkou mezi regály a hledáme, co koupit, aby nám zbylo co nejméně z italské měny. Podařilo se. Zůstalo v přepočtu 40 feniků. A teď vzhůru do hor. Další zastávku udělal Dig až po dvaceti kilometrech. A další zase po dvaceti.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlila zbývá 300 - 129 stránek.

No a co. Markéta stejně dneska jede jako utržená od řetězu. Sotva se jí držíme, rychlost jen málokdy klesne pod 20 km/h. A to jedem do kopce. Kolem se strmějí štíty Alp. Je to tu pěkné. Ještě že to nejedeme napříč. Zastavujeme na oběd v autobusové zastávce. Po jídle zdoláváme poslední stoupání v Itálii do města Tarvisio. Pak se terén zlomil a my pádíme k rakouským hranicím. Tady zastavujeme. Markéta je rozhořčená, že celníště je úplně opuštěné a není kde získat razítka do pasů. Zkoušíme i takové figle, kdy vyřváváme jako na lesy: „Pašujeme heroin a chceme ho proclít...“ Ale nikde se nepohnul ani lísteček. Zjevně to nikoho nezajímá.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 129. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

No nic. Raději pojedeme. Už se do Rakouska docela těšíme. *Hups a jsme tam. „Tak Arrivederci, slunná Itálie!“ Volným sjezdem pokračujeme do Švarcenegrova. Sice se to tu jmenuje Arnoldstein, ale Švarcenegrov se líp pamatuje. A když už jsme tady, a vedle silnice je Billa, nakoupíme. A zase jedeme a jedeme a jedeme... Co je potěšující - změnila se krajina a kromě kopců to tady vypadá jako u nás. Pravda trochu blbě se jim tu hledají noclehy, ale jinak dobrý. Mysleli jsme, že nocleh najdeme za Villachem, na břehu jezera Ossiacher See, ale kolem jezera jsou všude samé rekreační objekty a navíc není jak se k němu dostat. Ale na druhou stranu se tady jede hezky. Kolem nás jsou kopce, ale už jsou podstatně nižší a i my jedeme víceméně po rovině. Několikrát se marně pokoušíme najít místo na spaní. Zastavujeme za Steindorfem a Martin jde na průzkum do nějakého oploceného pozemku. Nakonec se to s tím plotem ukázalo nebýt tak horké. Je to bývalá pastvina pro krávy. Obsazujeme jim to tady a v půl osmé zalézáme. Vaříme rýži a pak usínáme.*

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Steindorf	47.0	4330	107.8	20.4	29 - 15

Ráno 4.8. pátek

Včera večer při porovnávání navigačních plánů pronesla Markéta nehezkou větu. Zněla: „Že nám vychází den k dobru nic neznamená. Teď se třeba zatáhne a bude pršet celý týden a postup se zpomalí.“ Přivolala to. V noci stavíme nouzové doupe z důvodu náhlého deště. Ráno je pak nad námi v plachtě akvářko, dole v plachtě jezero. Během balení začíná pršet. Rychle odjíždíme. Do Feldkirchenu jsou to 3 km. Za chvíli brzdíme u benzínky, doplňujeme vodu a pak jedeme do města. Na okraji je nákupní centrum. Takže nejprve dokupujeme jídlo na víkend a pak jdeme s Digem shánět plášť. To proto, že se mu v jednom místě utrhł od kordu a taky proto, aby dodržel tradici, že si vždycky na expedici (a to nejlépe v cizině) musí koupit nový. Letos jsme to chtěli obejít a vyvezli jsme s sebou plášť náhradní, nicméně jsem ho záhy potřebovala já, takže si jej Dig stejně musí koupit. Naštěstí je tady prodejna s náhradními díly pro auta a mají tam i něco málo věcí

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 130. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veděla zbývá 300 - 131 stránek na kola. Vhodný plášť našťestí měli, takže teď sedíme pod stříškou u supermarketu a kluci jej vyměňují. Do toho chčije a chčije. Nic moc vyhlídky. Před vchodem prodávají grilovaná kuřátka. Moc pěkně to tu voní. Když už tady tak sedíme, koupili jsme a zbaštili každý čtvrtku.

F O R B I N G E R
 Karlenss, u. b. H.
 Eisensteinerstr. 16 9560 Feldkirchen
 04276/5330 Fax 53304
 Garantie nur mit Bon

RECHNUNG 156605#
 04.08.2000 Kassa: 1

ZUGA
 Fahrradreifen Sam. 299,00 A
 GESAMT GS 299,00 *
 GESAMTBETRAG in EURO 21,75
 BAR 300,00
 RETOURGELD -1,00
 20€ 209,17 49,83 299,00 A
 20€ 209,17 49,83 299,00 A

HEER FORBINGER
 Neue Öffnungszeiten
 Mo. - Fr. 9.30 - 12.30 u. 13.30 - 18.00
 Sa. 8.30 - 12.00 i. Sa. 8.30 - 16.00

Es befindet sich in: 10d
 04.08.2000/11:10 Uhr / 31.07.2021
 04.08.2000

E U R O S P A R N A U
 FEI CITY - CENTER
 KINDERGARTENSTRASSE 1
 9560 FELDKirCHEN
 04276 / 5467

MILCHWEIS
 HOHNTOLLEN 6,90
 MILCH 1,8Z 29,90
 BIO-BUTTER 7,90
 FRUCHTJOGH 11,90
 KORNSTUTZ 5,90
 BIOHÄRE 26,90
 SCHNELL SER 10,90
 FRUCHST.FL. 10,90
 TAIK 3-ER 11,90
 WICK 75 G 15,90
 CONDOR 100G 17,90
 MILKA 100G 4,90
 MILKA 100 G 9,90
 2 x SPARKRECHNUNG 9,90
 FRACHTGEHTER -4,80
 TOASTSCHINK 13,90
 NENTOS 3-ER 19,90
 NUSSELT 375G 14,90
 FRUCHST.FL. 37,90
 BROTI/BACKW. 11,90
 BACKWARE 17,90
 22,00
 SUMME 315,10

SUMME EUR 22,89
 BAR 520,00
 RESTGELD 85 204,90

POS. BEL. / K. / KASSTEN/ DATUM / ZEIT
 21 645 7 597508 04.08.00 11:10

SPAR Naturpar.
 ED-Produkte mit Ursprungsangabe

Mezitím se déšť uklidnil. No aspoň že tak. Tak ještě oprava Martinova dynama a přšet přestává úplně. Jedeme. Zastavujeme však po pár kilometrech. Dig má problémy s dynamem. Staré dynamo není kompatibilní s novým pláštěm. Plášť je umělohmotný, dynamo po něm klouže a nedokáže se roztočit. Jo a aby toho nebylo málo, tak mi zase prasknul drát zadního kola, samozřejmě na blbý straně, u pastorků. Výměna a pokračujeme. Nějak to netáhne. Projíždíme St. Veit a pak jedeme dál. Silnice se místy mění na motorovku. A někdy vede podél ní i cyklostezka.

Vždycky jsem si myslel, že absolutně nejbližší jsou východní němcí. Dnes, ke své velké nelibosti zjišťuji, že nejen oni. Došlo k tomuto: Jedeme krásně a ukázněně po stezce vedle motorovky. Směr je v pořádku, cedule ukazují místa, která máme na trase, všechno je OK. Najednou stezka prudce odbočuje doleva někam do kopců naprosto zcestným směrem a hlavně ostře nahoru.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 131. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlela zbývá 300 - 132 stránek.

Použijeme tedy silnici vedoucí vedle. Před chvílí tu byla značka „konec motorovky“, tak není co řešit. Jen jsme na ni vjeli, už všichni troubí a ukazují na stezku, co vede někam do háje. Tam nechceme. Jedeme dál. Projeli jsme staveništěm a souběžně se silnicí jde jiná. Jedeme po ní. Než jsme se stačili rozkoukat, jsme zpátky na hlavní. A zase na nás trouběj. Tentokrát ukazují doprava. Jo, je tam stezka, ale nedá se na ni dostat. Kromě toho není značená. Podařilo se nám na ni sjet po dvou kilometrech. Ani pak nebyl klid. Z ničeho nic konec, „šlus a ende“ a ze stezky je normální silnice. A pochopitelně tu otravují auta. Taky troubí, ale nikam neukazují. Celou dobu se nás cedule snaží navést zpátky na hlavní, která je už zase motorová. Jak říkám, jsou to idioti. Začíná znovu pršet. Nejprve drobně, to by se dalo vydržet. Posléze se ovšem rozpršelo mnohem víc. Pokoušíme se zastavit u benzínky, ale nemají tam ani kousek použitelné střechy. Jedeme dál a je tu most pro pěší přes nějakou říčku. Je krásný, dřevěný a je zastřešený.

Vjíždíme tam. Super. Neprší tady. Dělán si srandu: „tady by se dobře spalo“, ale sama doufám, že se nám ještě do večera podaří odjet. Přiblékli jsme se a vrhli se na sladkosti, pak na ovoce ... pořád prší. Vytahujeme karimatky a knížku a čteme si. Je nám fajn. Jenom kdyby přestalo pršet. Mrholí, navíc je docela zima, no na jízdu to není. Pomalu se stmívá a my se smiřujeme s myšlenkou

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 132. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlela zbývá 300 - 133 stránek. noclehu na mostě. Na chvíli přestává pršet a kluci jdou na průzkum okolí. Mezitím se setmělo úplně. Vrací se s tím, že se most pravděpodobně nepoužívá, že v okolí není moc civilizace a tudíž by neměl být náš nocleh tady ničím ohrožen. Takže stavíme kola a ležáky tak, abychom co nejmíň překáželi (i tak zabíráme na šířku půlku mostu) a za zvuků dalšího deště rychle usínáme. Alespoň já.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Althofen	45.0	4376	45.8	18.6	22 - 14

Ráno 5.8. sobota

Probouzíme se na mostě. Kde taky jinde. Kdo se totiž ráno neprobudí na mostě, není normální. Okolo prší. Po deváté jsem pevně rozhodnut odjet, ať si prší, jak chce. Počasí to asi zjistilo a děšť pomalu a neochotně ustal. Snídáme, balíme, jedeme. Po deseti kilometrech zastavujeme u Billy na mlíčko a jogurtek. A začalo co? Správně - pršet. Tak jsme tak různě postávali pod stříškou a otráveně sledovali přívaly vody z nebe. Je to hnusný. Asi za 40 minut přestalo do té míry, že si sedáme u kol a zobeme nakoupené. Pak zase jedeme. Neděje se nic zvláštního. Asi 3 km před

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 134 stránek.

Neumarktem jsme viděli nehodu, která auto na rovné silnici sjelo do lesa, přerazilo dost tlustý strom a zůstalo na tu hrůzu celkem nepoškozené. I posádka se zdála být v pohodě. V našem směru je zácpa. Krásně a ladně předjíždíme tu zprava, tu zleva, auta všech světových i poznávacích značek, druhů i typů, plahočících se desítkou do kopečka. Dokonce jsme předjeli i nejnovější typ Mercedesu. V jednu chvíli tam měl Martin potíže s rozměrem kola. Prostě se nevešel mezi auto a zídku vedle silnice. Tak zavřel oči a propálil to tam. Akorát štrejchnul zrcátkem o zrcátko zprava předjížděného karavanu, přičemž oběma silně hnul. Nezaváhal ani na okamžik a mazal pryč. Na jeho obhajobu musím uvést, že ten karavan se ho tam snažil zazdít. Proplekli jsme se mezi auty až do města. A tady je příčina kolony. Provoz na jediné křižovatce ve městě řídí ručně policajt. A jak pěkně! Pak se zase neděje nic, co by stálo za záznam. V Perchau jsme dali krabičkovou pauzu. (Vrhli jsme se na krabičku se sladkostma.) A zase se nic neděje. Pořád jedeme po trase a furt poprchává. Mění se jen intenzita. Je to tu horizontálně zvlněné, přičemž pořád zvolna stoupáme. Pokud je to jen trochu možné, používáme radwegy. V půl šesté jsme s Martinem dostali chuť se naobědvat. Pro tento účel jsme si vyhlédli polorozpadlou chaloupku na kraji louky vedle silnice před St. Johannem.

Sjeli jsme tam a on to byl dřevěný kolesový mlýn. Chvilku

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 134. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 135 stránek.

jsme kolem něj chodili a prohlíželi si ho, až přišla nějaká paní s obrovským klíčem v ruce. Co říkala, jsme nerozuměli, ale vypadalo to, že nám chce ukázat i vnitřek. Chtěla, jenomže nedokázala odemknout. Zavolala na pomoc muže, který pracoval kousek dál na poli. Ten přišel, odemkl a pak nás celým stavením provedl za odborného a jistě zajímavého výkladu.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 135. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Nerozuměli jsme ani slovo. Naštěstí hodně ukazoval a gestikuloval a pak nám mlýn i pustil. Bylo to naprosto úžasné. Všechno se to tam hýbe, točí a všelijak vrklá a všechno je to dřevěné. No krása. Pak jsme z gestikulace pochopili, že ten pán to celé rekonstruoval a že to má jako zábavu. I když to opravdu používají. Pomocí té spousty různých verglů dokáží nastavit hrubost mouky od hladké až po šrot pro prasata. Taky jsme jim zacvičili odkud a kam a kudy, že na mojí palubě je opravdu rádio a vysílačka a že bagáž nepromoká atd. Pak se s námi rozloučili a šli si po své práci. My jsme se přesunuli na stavidlo a naobědvali se. Martin prohlásil: „Dneska je den plný premiér. Poprvé v životě jsem spal na mostě, poprvé a asi naposled jsem viděl v chodu dřevěný mlýn a poprvé obědvám na stavidle.“ Pak jedeme dál. No, spíš se ploužíme. Je to tu hodně nahoru a blížíme se k nejvyššímu bodu tohoto přejezdu Alp. Podařilo se mi Martina sundat z kola a to takto: jeli jsme do kopce dost nakloněného a moc nám to nešlo. Nějak jsem si přemýšlel a nahlas vyšlo toto: „Jestliže smích jakýmkoliv způsobem prodlužuje život, budeme žít až do smrti.“ Martin se nejdříve jen uchechtl a pak ho chytil záchvat smíchu, který ho vyřadil z další jízdy. Sjel z krajnice do nějakého svinstva, vzal za brzdy a byl k neutišení. Pak jsme se plahočili dál až na vrchol stoupání. Cestou nás mívá spousta krajanů. Podle SPZ. Kousíček za vrcholem mizíme v lese, po 14ti dnech stavíme poctivé doupe, převlékáme se do suchého nočního a zaležáme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Hohentauern	55.0	4457	81.0	16.7	17 - 10

Ráno 6.8. neděle

Schválně, co si myslíte, že se dělo v noci. Ale jo, samozřejmě, byli jsme za rohem, ale co ještě? Kdo hádá, že přšelo, uhodl. A teda fest! Kapky rachotily o plachtu tak, že se nedalo spát. V žádném případě nešlo o romantické bubnování letního deštěku. To teda ne! Ráno vše ustalo, vysvitlo slunce a vypadá to na začátek velmi pěkného dne. Snídáme, balíme, jedeme. Hned zpočátku nás čeká pěkné klesání. Dig naposledy morduje dynamo a pak ho už definitivně prohlašuje za nepoužitelné ve spojitosti s jeho novým

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 136. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlela zbývá 300 - 137 stránek.

pláštěm. Vrací ho na moje kolo, abych alespoň já mohla něco málo dobít. Klesání je dost ostré. Nevím čím to je. Na Expedici jsme překonali nejeden průsmyk, absolvovali jsme nejedno nepěkné stoupání a následné pěkné klesání. Ale vždycky mi připadala ta strana kopce, po které jsme jeli dolů, mnohem horší, než ta, po které jsme stoupali.

Tady se toto pravidlo potvrdilo dvojnásob. Tudy, kudy jsme klesali, bych teda nahoru nechtěla jet ani za zlatý prase. To byl tak strašně sešup, že tam kluci měli maximálku **79.5 km/h** !!! A před Triebenem tam dokonce byly cedule asi ve čtyřech jazycích včetně češtiny, respektive slovenštiny, varující před 20-ti procentním klesáním a upozorňující řidiče, aby si zařadili „první rychlostní stupeň.“

Dole jsme potkali krajana na obáglomaném kole. Jel z Jihlavy a chystal se vyjet to, co my jsme sjeli. Ptal se nás na cestu a bylo na něm vidět, jak se mu ale vůbec nechce ten kopec šlapat. No nedivím se mu. To je místama na to jít pěšky a kolo tlačit. Ale i tak bude mít problémy.

No nic. Pokračujeme dál. Kousek za Triebenem zastavujeme a převlékáme se.

Udělalo se docela horko. Nejprve jedeme po hlavní silnici na Liezen. Nasadili jsme docela svižné tempo, takže za chvíli jsme na odbočce na Admont. Dále jedeme po vedlejší silnici, která vede pod horama a je dost špatná.

Vede pořád nahoru a dolů a je rozbitá. Kluci se tam chytli jakéhosi elastíka a zmizeli kdesi vepředu. My s Terkou se za nima ploužíme

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 138. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 139 stránek.

jak se dá. Jede se docela dobře, až do chvíle, kdy mi prasknul drát zadního kola. Samozřejmě zase ten, který praská pořád. Šmejď. Dojždíme kluky, kteří na nás naštěstí čekají. Oznamuju Digovi to o tom drátu. Není zrovna třikrát nadšen. Ba co víc, je docela nasr... štvanej. Nedivím se mu. I mně to sš... štve! Ted' už praská jeden denně. Jestli to takhle půjde dál, budu si muset v Čechách koupit nové zadní kolo. Provedla jsem s Digem důkladnou kontrolu navigace a dospěli jsme k závěru, že máme čtyři dny předstih. Jak je to možné? Vždyť jsme to mnohokrát přepočítávali a vycházelo to. Po kontrole kontroly se výsledek potvrdil. Tak to můžeme zvolnit. *NE! Zvolňovat se nebude! Mám jinej nápad. Dojedeme do Prahy po svých. Na hranice je to odsud kousek, jestli to dobře půjde, můžeme tam pozítří večer být. Zatím nikomu nic neříkej, ještě to promyslím... A pak se uvidí, jestli pojedeme přímo domů nebo jestli se ještě někde zastavíme. Ale to je ještě čas.* Prozatím stojíme nedaleko Admontu, Dig rozebírá moje zadní kolo a vyměňuje prasklý drát. Pak ještě zobeme z krabičky nějaké sladkosti a jedeme dál. V Admontu jsme se napojili na cyklostezku a jeli po ní asi 5 km, až do Wengu. Pak následovalo nečekané brutální stoupání. Nečekané bylo proto, že v mapě vůbec nebyl zakreslen nějaký průsmyk nebo šipka nahoru. Každopádně to bylo pěkně dlouhý a hnusný. Diga chytá pesimistická nálada. Jestli to takhle bude pokračovat...

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 139. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 140 stránek.

Naštěstí to stoupání bylo na dlouhou dobu poslední. Odtud až do St. Gallenu jsme totiž klesali. A v klesání pokračovali až do Altenmarktu. Pak jedeme chvíli nahoru a pak zase dolů a do toho všeho začíná kapat. Vjíždíme do bouřky. *To si to takhle s Martinem mástíme našich obvyklých 25 km/h a najednou facka zleva, facka zprava a není na nás nitka suchá. Proti nám letí ohromné kapky hnané větrem. Dost to bolí. Snažíme se tomu ujet intenzivní jízdou proti tomu. Asi po pěti minutách se nám z toho podařilo vyjet. I my s Terkou, přestože jsme jely až kus za klukama, jsme do toho vlítly. Fakt to bylo dost nepříjemný.*

Za křižovatkou Steyr - Weyer je bouda budka, autobusová. Parkujeme tam a chystáme se zde přechkat déšť, který už zase hrozí. Dokonce i hřmí. Vaříme si jídlo. Během toho u nás staví auto a v něm nějaký pán a paní, rakušáci. Mluví na nás německy, ale nerozumíme jim. Tak to zkouší anglicky, to už jde. Ptají se nás, kam jedeme a že pokud chceme, můžeme u nich přespát. Že mají velký dům a nechtějí za to žádné peníze. A že pokud teda chceme, ať s nimi někdo jede, že mu ukáží, kde to je. Chvíli čumíme jak péro z gauče, protože nám nějak nedochází, co se to děje. Pak s nimi posíláme Martina a sami rychle balíme. Asi za pět minut se vrací. Vysadili Martina a mizí pryč. Od něho se dozvídáme, že mají dům ve Weyeru, cca 3 km odsud. Jedeme plni očekávání za Martinem přes město. Znovu začalo pršet. Zastavuje u moc pěkného domečku.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 140. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 141 stránek.

Už na nás čekají. Ihned se nás ujali. Kola jsme zaparkovali v garáži a byli jsme zahrnání do sprchy. To byla totiž moje první otázka, když nás zvali a když jsem ještě nevěřila, že to myslí vážně.

Naši hostitelé jsou manželé zhruba kolem šedesátky. Oba jsou sportovní typy. Pán je marathonský běžec, lyžař - sjezdař, cyklista a kdoví co ještě, o čemž svědčí velmi rozsáhlá sbírka všelijakých pohárů, medailí, diplomů a výstřižků z novin, umístěná po celé garáži,

a mapa světa se zapíchanými špendlíky - cca 100 ks - kde všude byl. Zejména nás zaujaly bezejmenné ostrůvky v Mikronesii, špendlík uprostřed Australské pouště a podobně. Tak na něj teda nemáme. Naše angličtina je zhruba na stejné úrovni jako jejich, takže si dobře rozumíme. Dig požádal o možnost dobití baterií ze zdejší elektrické sítě. Když řekl, že se mu rozbilo dynamo, pán přinesl asi tři dynama, která nepoužívá a nabízel je Digovi. Ten si mezi nimi jedno vybral, pravděpodobně hodně kvalitní, protože hostitel užasl nad volbou. Pak se pán převlékl do trenýrek a tílka a odběhl do mžení. Prý si jde trochu zatrénovat. Po úžasné teplé koupeli a návratu pána domu sedíme s našimi hostiteli v kuchyni u čaje a sladkostí a rozebíráme, co se dá - náš a jejich svět, cestování, sport, práci, jejich rodinné příslušníky ... moc pěkný večer to je. Jsou strašně milí, ale s přibývajícími hodinami se nám začínají klížit

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 141. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedléla zbývá 300 - 142 stránek. oči, docházejí anglická slovíčka i témata rozhovoru a co víc, je neuvěřitelné, jak to vysiluje... nedá se nic dělat, jde se na kutě. Vykoupaní usínáme v peřinách. To je vám nádhera!!!

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Weyer	79.5	4543	86.3	20.9	25 - 12

Ráno 7.8. pondělí

Spalo se krásně, v postýlce a v peřinkách... Jenom kdyby venku nepršelo. V 9 hodin vstáváme a jdeme na snídani. Vypili jsme jim týdenní zásobu mléka ve formě kakaa a ochutnali výborný domácí chleba. Dig polohlasem pronesl, že by bylo rozumnější zastavit cisternu s mlékem, zatopit pod ní a zasypat jí vagónem kakaa, abychom byli alespoň přibližně napití. Martin se dusí smíchy a Dig má také určité potíže udržet právě ukousnuté sousto v ústech. Během snídane začíná zase pršet. No to je fajn. Balíme a ukazujeme hostitelům všechny vychytávky našich kol. Děkujeme, loučíme se a odjíždíme do deště. Podle rady se napojujeme na radweg, který vede až do Steyru. Po 12 km brzďíme v Großramingu a dokupujeme zásoby.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 142. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Zbývá nám posledních pár šilinků, tak doufám, že už zítra dojedeme na českou hranici. Jo, ostatním jsme už sdělili to přesladvé tajemství, že jedeme po vlastní ose až na Žižkov. Přišlo to tak náhle, že se nezmohli na odpor. Pokračujeme dál po stezce. Jede se po ní celkem příjemně, i když vede pořád nahoru dolů a je to docela namáhavý. Prasknul mi drát. Dopr... čic. Zastavujeme, Dig vyměňuje prasklý drát za nový a zase jedeme dál. Začíná pršet. Chvilí stojíme ve dveřích čísi stodoly a čekáme, až přejde ten nejhorší slejvák. Pak pokračujeme. Před Losensteinem jsme nějak sjeli ze stezky. *Né nějak, ale záměrně, protože stezka se prudce zvedá a horizont je někde těsně pod oblohou.* Nedá se nic dělat, pojedeme po silnici. Stezka je sice super, ale na to, že vede podél řeky, je dost nerovná a postup po ní je pomalý. Jedeme kus po silnici a zastavujeme. Je potřeba několik oprav. Martin vyměňuje prasklý drát zadního kola. Svého zadního kola, čtete správně. Dig šteluje brzdy a vůbec centruje celé zadní kolo. Ale nejde mu to, sere ho to, dneska prý není dobrý den na opravy. Tolik jeho slova. Opravy skončily, pokračujeme. Svítí slunce, zase se jede dobře. Konečně jsme ve Steyru. *Projíždíme městem a za jeho hranicemi končí asphalt. Je tu kilometr uježděného písku a kamení. Moc prima. Plánujeme za Steyrem oběd. Jedeme a koukáme, kde rozložit obědovací propriety. Dlouho žádné místo, až pak se objevila krásná dřevěná budka autobusové zastávky. To je to jediné a správné místočko. Naobědvali jsme se a jedeme zase dál. Až do města Enns jedeme pořád dolů. To je velmi příjemné. Odtud se pak jede převážně nahoru. A to je nepříjemné. Dostali jsme se do předhůří Šumavy z rakouské strany. Uf a Uf. Postup se zpomalil, začalo se stmívat a tak jsme to za Anitzbergem píchli do lesa a nazdar.* Jestli to takhle půjde dál, je to naše poslední noc v Rakousku. Zítra už snad budeme spát ... doma!

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Anitzberg	62.0	4638	95.0	18.3	30 - 13

Ráno 8.8. úterý

Probudili jsme se a zjišťujeme, že les kolem je plesnivý. Všude kolem nás rostou hříbky. Ty nejdrzejší máme přímo v doupěti.

Po snídani vyrážíme. V noci přšelo, ale teď je docela hezky. Oblíkáme krat'asy a mizíme z lesa. Na silnici zjišťuju, že mi někdo v noci vypustil vzduch z předního kola. To se dělá?! No nic, Dig se ihned vrhá na výměnu duše, a než bys 250x řekl švec, je i nafouknuto a může se jet. Stoupáme a stoupáme. Asi po 2 km jsme najeli na hlavní silnici a objevily se směrovky na jakési město Prag. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, že je to Praha. Po chvíli to tam bylo i česky. To už jsme opravdu skoro doma. Stoupáme, klesáme, furt dokola. Konečně jsme ve Freistadtu, posledním větším městě před hranicemi. V supermarketu nakupujeme jogurt a mléko na svačinku a pak frčíme dál, směr Čechy. Na dalším z mnoha kopců stavíme na parkovišti. Teče tady voda, rostou tu maliny a jablka a krom toho mám zase prasklý drát v zadním kole. Naštěstí ne ten u pastorků. Takže výměna není tak složitá. Kolo se nemusí odstrojovat. Pak jedeme chvíli z kopce a najednou je před námi cedule „CLO-ZOLL

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlela zbývá 300 - 145 stránek. 500 m“. Co to? Koho to? No toto! Než jsme se rozkoukali, je tu celnice a česká hranice.

Jsmo doma! My jsme konečně doma. Mluví tu česky, píšou tu česky, třeba támhle píšou „Jihotrans“ a támhle zase „Jihodřevo“ a další billboard obsahuje „Jihobeton“ a dále „Jikov“ a „Jitex“, zkrátka samá krásná česká slova, která dozajista nesouvisí s lokálním patriotismem. Tak jsme doma. Nazdáááár. *No potěš! Ted' abychom si dávali bacha na zobák. Tady už nám rozumějí.*

Po dvanáctikilometrovém přejezdu sedíme v restauraci v Kaplici, připravuje se nám uzená kýta se zelím a Martinovi gulášek. Je to skvělejší pocit. Až na ten praskleý drát, kterej nevydržel jeden hup - nejprve 12-ti % klesání a pak hned zase 12% nahoru. Přehodila jsem vepředu na nejmenší táč, spokojená jak mi to funguje, když mi Dig ráno promazal přesmykač, a najednou se ozvalo důvěrně známé „cvak“ a drát je v hajzlu. Pardon.

No takže ještě k tý hospodě. Po prvním chodu jsme si dali ještě druhý: já s Terkou krupicovou kaší, Dig smažený květák a Martin smažený hermelín. A výsledek? Naprosté přecpání se. Ještě jsme shlédli v televizi dokument o Hitlerovi (no jo, dlouho jsme bednu neviděli...) a jedeme. Venku se maličko ochladilo. Jo a co vlastně s tím prasklým drátem? Nebylo by lepší v současném stavu koupit a vyměnit celé zadní kolo? Kousek zpátky je cykloobchod. Jenže mají jen do pěti a teď je půl šestý. Chvilí bezradně stojíme před zavřeným kšeftem, když tu z něj vylezl človíček. Dig hned

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 145. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlela zbývá 300 - 146 stránek.

spustil, jestli mají kolo těchto parametrů: pak následoval vodopád libozvučně znějících slov. Jenomže byla pravděpodobně převzata ze španělštiny, protože jsem nerozuměla ani písmenko. Pán se však zatvářil znalecky, odpověděl Digovi sprškou podobných nesrozumitelných výrazů a pozval nás dovnitř. Pak nám prodal kolo a Terka si ještě koupila světlou optiku. Hned naproti krámku se Dig pustil do výměny, která nebyla vůbec jednoduchá, ba co víc, byl to, dle jeho slov, pěkný „opích“.

Konec, hotovo, jedeme. Začíná pršet. Vyjíždíme z Kaplice a stále držíme směr na České Budějovice. Protože pořád prší, na prvním vhodném místě zalezáme do lesa a stavíme doupata. Ještě zkusíme poslouchat české, pardon jihočeské, rádio FAKTOR a pak dobrou, první noc v Čechách.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Kaplice	70.0	4689	50.9	18.3	34 - 12

Ráno 9.7. středa

Probudili jsme se krásně vyspalí a ve vynikající náladě. Je to krásné. Máme spoustu času a je pěkně. Sestavujeme proto první část návratové trasy. Pojedeme přes České Budějovice na Hlubokou a potom do Soběslavi. A pak se uvidí. Vyrážíme v deset. Do Budějovic se jede moc příjemně. Terén je sice zvlněný, ale frčíme a za hodinu jsme tam. Brzdíme na náměstí.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 146. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 147 stránek.

Nejprve si jdu do baňkomatu vybrat nějaké baňkovky a poté jdeme na zmrzlinu. Dig se pokouší dovolat do Soběslavi a objednat nás na noc u příbuzných. Jsme očekáváni večer po šesté. Pak jsme vylezli na Černou věž

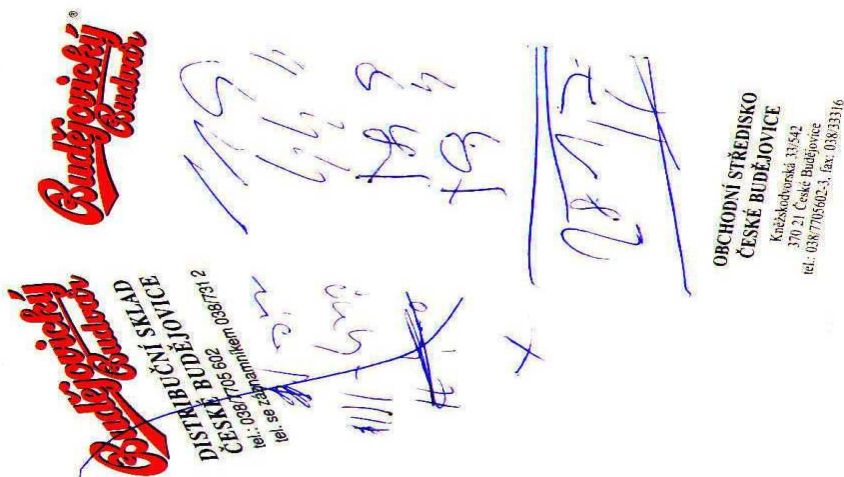

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 147. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 148 stránek.

a nakonec jsme se usadili v restauraci u Masných krámů. Těšíme se s Martinem na tolik vytouženou svíčkovou. Svíčková byla, vepřová byla, borůvkové knedlíky byly, samozřejmě všechno 2x.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 148. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veděla zbývá 300 - 149 stránek.

Po obědě se přesunujeme na Hlubokou. Jede se báječně, protože je tu stezka. Zastavujeme v „centru“. *Markéta, Martin a Terka jdou na zámek, já zůstávám u kol. A piva.*

den (date)	09.08.2000	6005747
čas (time)	15:15 hod.	Trasa A
plné vstupné (full entrance fee)	1 a	60 Kč
snížené vstupné (reduction)	2 a	30 Kč
celkem osob (number of persons)	3	
služby (service)		0.00 Kč
cena (price)		120.00 Kč

Tisk PEGAS

Když se vrátili z prohlídky, přesunuli jsme se do Soběslavi. Bylo to dost daleko, proti větru a za stálého slunečního svitu. Po dojezdu jsme byli přivítáni strejdou a slovy: „Ježišmarjá pražáci! Co tu děláte.....?“ Pak jsme si vyjasnili, že pohled z Venezie, kde vyhrožuju naším příjezdem, ještě nedorazil, a dostali jsme guláš. Celý večer jsme si pak povídali o tom, co je nového, co jsme zažili, kde jsme byli atd. A na závěr jsme byli uvedeni do koupelny a uloženi v pokojíku.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 149. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Soběslav	62.0	4765	75.7	21.2	28 - 14

Ráno 10.8. čtvrtek

Probudili nás v půl deváté a naservírovali snídani. Nádhera. Zabalili jsme, rozloučili se a odjíždíme na náměstí, kde v supermarketu dokupujeme zásoby a hurá na hrad Choustník. *Hrad zůstal ušetřen dobývání jen proto, že jsme minuli cestičku k němu. Jediná Markéta, která tam původně jít nechtěla, se ocitla před jeho branami. Šlo o to, že se někde opozdila a cestu na hrad hledala sama. A našla ji. Pomocí vysílaček jsme našli my ji. Pak jedeme do Chýnova do jeskyní. Cestou se mi, díky manévru kolem kamionů, prorval nypl skrz ráfek. Pomocí okolních drátů jsem přecentroval a pokračujeme v cestě. Za chvíli jsme v Chýnově. Pak hledáme jeskyně. Začínáme dělat stejnou chybu jako vloni. Při mém pokusu o nápravu jsem byl uřván Markétou a Terezou, že máme jet po m.t.z.. Jak tedy chcete. Jo, to jsem teda zvědavá, jak bys tam jel ty. Po silnici jsi nechtěl a červená nás dovedla na nádraží. Ale nechejme toho, prosím ... Jedeme po modré a je to šílené. Konec není v našich silách. Jedeme zpět na silnici a pak teprve k jeskyním.(!) Prohlídka byla velmi pěkná.*

Po ní se rozhodujeme, co s nejbližšími třemi dny. Markéta navrhla návštěvu Kamenice nad Lipou. Odtud pojedeme na Seč a pak přes Čáslav do Prahy. Ale chce to se nejdříve najít. To provedeme v Obratani. Když jsme opouštěli hospodu, přijelo tam něco neuvěřitelného. Osmikolo. Naprosto úžasné a perfektní. Posádka provedla manévr zastavení a sesednutí a odchodu do

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 151 stránek. *lokálu. Venku zůstala jen jedna členka posádky a s tou jsme si povídali.*

Nakonec i ona odešla do nálevny a tak jsme provedli prudký obrat na východ a vyrážíme. Jede se docela slušně. V klidu a pozvolna se blížíme k dnešnímu cíli. Akorát mi to nějak nejede. A navíc v místě, kde chci zastavit, jedou ostatní dál a nechali mě stát u výborného místa na nocleh. Jedu za nimi. Potkal jsem je asi 2,5 km z kopce od místa mnou vybraného, jak se mrcasej na silnici. Jedu najít jiné místo. Nechal jsem kolo stát v odbočce a blikat. Než jsem se k němu stačil vrátit, všichni tři prosvištěli kolem a mizí kdesi pod kopcem. Jedu za nimi. Na křižovatce pod svahek stojí Markéta a cosi pokřikuje. Nerozumím jí ani slovo. Zastavil jsem u ní a v ten okamžik přijíždí Terka a Martin z protějšího kopce. Pak jsme se po vyjasnění situace vydali zpět k druhému místu. Vyškrabali jsme se na louku, postavili doupata a zalezli.

Jo, ono se totiž stalo to, že jak to Digovi nejelo, tak jsem se držela s ním vzadu. Terka s Martinem uháněli napřed a pak na nás čekali. Jenže než jsme dorazili, tak zase odjeli, a když na ně Dig troubil, už to nemohli slyšet, protože byli dole pod kopcem. Houkla jsem na Diga, že je dojedu, a vrhla jsem se za nimi. Jedu asi 3 km z poměrně vostrýho kopce a doufám za každou zatáčkou, že je už uvidím, že někde čekají. Představa, že to pojedu zase nahoru ... nic

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 151. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlela zbývá 300 - 152 stránek. moc. Jenže je doháním až za další vesnicí. Vlastě je ani nedoháním. Za vesnicí Včelnička je ostřej kopec nahoru a oni jsou už tam. Volám na ně. Vracejí se. Oznamuju jim, že je Dig nahoře, že má místo na nocleh. Vracíme se. Pravda, Martin s Terkou nejsou příliš nadšení, ale Dig čeká nahoře, a protože je bez antény, o kterou přišel v Itálii, a nemůže použít vysílačku, musíme se vrátit. Ujeli jsme asi 1,5 km nahoru a potkáváme Diga jedoucího směrem dolů. A odtud už to znáte. Nedorozumění nastalo asi tam nahoře, kdy Dig neslyšel nebo nerozuměl, že jedu za nimi dolů a že se s nimi vrátím.

V hospodě, kde jsme večereli, jsme viděli v televizi předpověď počasí. Slibuje přeháňky a nic moc teplo. Stavíme proto plnou verzi mobilního příbytku. Dobrou....

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Včelnička	55.5	4831	65.9	14.6	30 - 12

Ráno 11.8. pátek

Ráno nás čekalo příjemné probuzení houkáním projíždějícího vlaku místní úzkorozchodky. Jede cca 50 m od nás. No to je zase výhoda! Ale co. Svítí slunce, v noci nepršelo, co víc chtít. Odjždíme. V Kamenici nad Lipou se jdeme podívat na památnou lípu. Prý nejstarší v České republice. No, ta teda vypadala.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 152. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

No jo, blesk jí v minulém století srazil korunu, tak roste do šířky. Ale má se k světu.

V nedalekém obchodě doplňujeme zásoby a pak sedíme na pódiu před samoškou a debatujeme o tom osmimístném vozítku, které jsme včera potkali. Zejména nám není jasné, jak si asi poradí v zatáčce, nebo v takovém tom hupu jako před Kaplicí (12% dolů a 12% nahoru, jak mi tam praskl poslední drát) *nebo v nějakém Alpském průsmyku, kdy je to nahoru a hned zase dolů. **Nebo v úzkých italských uličkách.** Pak pokračujeme v cestě. Jede se celkem dobře. I když je to tu jako na horské dráze. Nahoru a dolů a doprava a doleva a znovu nahoru. Jak jsem napsal, horská dráha. V tomto duchu jsme dospěli až do obce Želiv. A neškodil by oběd. Pravda není ještě 6 odpoledne, ale chtělo by to jíst. Hospoda „Želivka“ nám nabídla 17 minut čekání a nic. Jedeme jinam. Nakrkli mě tam strašně moc. **Nechod'te tam!!!** V hotelu Kocanda nás uspokojili. Výborně jsme se napapali a pokračovali na Humpolec. Je to sice 10 km, ale dost do kopce. Fakt dost. A když se zdá, že už jsme nahoře, objeví se ještě další kopec. V tom horším případě je před ním ještě mírnejší sešup nebo rovinka, a v tom úplně nejhorším snu je tam 12-ti % klesání dolů a pak jedeme to samé zase nahoru, ještě o 100 metrů výš.*

Konečně jsme v Humpolci a frčíme na Světlou nad Sázavou. Tam jsme co by mrk. Zastavili jsme u naší oblíbené hospody, zašli dovnitř a u piva se rozhodlo, že se nepojede na Seč. Prý to už nemáme, ale podle mě jsou všichni jenom líní a nechce se jim už šlapat. Takže změna plánu. Pojedeme najít nějakou mini vodní nádržku u Kutné Hory, tam si zalenošíme a pak domů. S tím jsme vyšli z hospody a kluci si všimli, že mají v nabídce dne pečené kuřecí stehno. A než jsem se vrátila ze záchoda, přišli s tím, že na to stehno mají hroznou chuť. Takže jsme se do té hospody zase vrátili a teď tu sedíme a dlabeme kuře.

Po jídle jedeme. Hned za mostem Tereza píchla. *Kdyby píchla! Ona jí vyběhla duše z pláště. A to proto, že plášť se zcela prodřel v místech, kde my máme běhoun. Zkrátka terénní plášť nevydrží 4000 km. Martin jej vystlal gumou a doufáme, že nějaký čas vydrží. Taky jsme jim tam vyžrali cukrárnu doslova 5 minut před zavíračkou. Pak jedeme dál. Ze Světlý je to do Habrů víceméně do kopce, ale dá se to. V Habrech se napojujeme na*

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 154 stránek.

hlavní silnici. Musíme po ní jet asi 7 km. Vzhledem k tomu, že už je večer a nejezdí auta, jede se po ní báječně. *Jo. Pálíme to 40 a pořád zrychlujeme. A k tomu máme zapnutá dynamy a dobíjíme.* Svištíme tmou až do Golčova Jeníkova a tam uhýbáme na vedlejší. Kousek za městem jsme to loupili na polní cestu, která vede do lesa. Zalejzáme a usínáme jen tak, pod hvězdičkami. Myslím, že pršet dneska rozhodně nebude.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
G. Jeníkov	69.0	4925	94.1	17.9	33 - 11

Ráno 12.8. sobota

Teda řeknu vám, spalo se nádherně. Až na to zvíře, které kolem v noci pochodovalo a šustilo. Ani ty vlaky nebyly tolik slyšet. Spíme totiž vtipně zase nedaleko dráhy, ale tentokrát jde o poměrně hlavní tah. Taky ptáky tady maj po ránu nějaké tišší než bývá zvykem. Dig zmizel za roh. Je pryč už dobrou půlhodinu. Když se vrátil, vysypal mi na polštář obrovskou hrst malin a ostružin a vydal se znovu na lov. Opět se nevrátil s prázdnou. Pak jsme posnídali, opravili duše, vyměnili Digovu píchlou přední a vyrážíme. Jedeme najít tu vodní nádrž u Kutné Hory, u níž se hodláme nějaký čas válet. Počasí je vysloveně na koupání. Ve Zbýšově mají otevřené smíšené zboží. Nakupujeme tedy jogurty a mléko a svačíme. Pokračujeme. Terén je podstatně míň zvlněný než včera, ale silnice jsou stejně rozbité, takže postup není valný. Taky to trochu komplikuje to, že nemáme nijak extra podrobnou mapu, takže jsme si cestu maličko prodloužili přes Čáslav. Odtud jedeme na Uhlířské Janovice. Jedu poslední. V Klukách vidím ostatní, jak najíždějí k hospodě. Ale nejedeme na oběd ani na pivo, ale Dig má opět prázdnou přední duši. Než jí vyměnil, dali jsme si alespoň to pivo. Pak pokračujeme směr Malešov a tamní voda. V Křeseticích na nás čekají Martin s Digem v zatáčce. Do Malešova jsou to 3 km. Jakmile jsme tam dojeli, zjistil Dig, že opět píchl. Konkrétně tam, kde na nás čekali. Místních jsme se doptali kudy tudy ke koupališti, a pak rychle k němu, než bude ta duše opět prázdná. Našli jsme jakž takž dobrý místo a zaparkovali kola. A tam jsem definitivně ulomila

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 154. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 155 stránek.

nožičku stojánku. Teda, není úplně zlomená, ale trčí v pravém úhlu a jakýkoliv pohyb s ní by znamenal, že upadne definitivně. Rybník je docela dobřej, jenom k němu není skoro žádné přístup. Takže parkujeme asi 3 metry nad vodou a ležíme na dost skloněným svahu. Ovšem koupel je výtečná. Po ní ležíme na tom svahu a ládujeme se vším možným, sladkým a slaným, neboť doba oběda již dávno minula a my jsme ho nějak prošvihli. Povídáme o všem možném i nemožném a vůbec nesledujeme hodiny. Schyluje se k večeru. Dig začíná měnit píchlou duši, lepíme, balíme a vyrážíme. Než jsme dojeli na silnici, má ale přední kolo opět prázdné. Příčinou je díra v plášti. Takže opět výměna, ale nejprve je přední plášť pro jistotu vystlán kusem gumy. Hotovo. Dig se tváří nešťastně. Není divu. Čtyřikrát za jediný den rozebírat kolo... Vyrážíme do Kutné Hory. Hledáme hospodu, kde by nám uvařili věču. Asi napočtvrté jsme byli úspěšní. Mají tu sice vyšší cenové relace, nicméně nám moc chutná, tak si dáváme ještě zákusek. No, jsem zvědavá hlavně na Terčin a Martinův flambovaný banán. Když ho přinesli, nevypadal nijak extra. Spíše připomínal mnou předem popsanou verzi, a sice banán ohořelý až zuhelnatělý. Avšak Terka a Martin se do toho pustili a vypadá to, že se neotrávili. Po pozření zákusků a zaplacení

RESTAURANT --- CAFE
HARTONIA
U SV. JANA
HROCHA 104, KUTNA HORA
12-06-2005, 13:13
STIL C
1 KUPA P. DOJIKENO 94.00
1 K. STEK S BROSK. 94.00
1 ANJOLIVY 22.00
1 KOSKY 25.00
1 OFENNE BRAMBORY 20.00
1 SMAZENY SIR 47.00
1 PAL. ZREZ. DUL. OK. 46.00
2 FLAMBOVANY BANAN 84.00
1 POUK S VAI. LK. 49.00
3 KOUER 9.00
1 TATONI 16.00
3 PROZNOZ 0.5 l 75.00
1 KOR. SYR. BROKOLIE 94.00
1 ERN. PLACIV 25.00
1 KESOLLET 200.00
HODINOST 700.00
OPEC 11 4/137 5/1275
DEKUZITE
TESNE SE NAČLEMANOU

jedeme najít a použít poslední nocleh Expedice 2000. Po necelých pěti kilometrech ho máme. Je v malém březovém hájku mezi polema. Tak letos naposledy - Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Miskovice	52.5	4978	52.6	16.9	32 - 11

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 155. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 156 stránek.

Ráno 13.8. neděle

Budíme se před osmou. Začíná nádherný den. Na obloze vrčí motorový rogalista, po poli hopkají zajíci, je teplo, akorát je to dneska naposledy. Balíme. Neradi.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 156. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Dneska se vrátíme do Prahy, vykoupeme se ve vaně a ulehne do peřin. Ráno se vzbudíme, nasnídáme se a půjdeme do práce. Jako každé jiné normální člověk. Nebudeme mít strach, jestli bude pršet a že to bude do kopce. Nebudou nás trápit komáři a pražící slunce a budeme jezdit tramvají. Na vzpomínky z Expedice bude pomalu usadat prach a budeme si říkat: „Jó, to tenkrát, když jsme byli v Itálii, to bylo...”

Tak a dost. Jede se. Martin a Tereza mají ještě 2 týdny prázdniny, to jenom mě děsí představa, že už zítra budu sedět v kanceláři.

Vyřážíme. Nebe bez mraků, prázdná silnice, zkrátka ideální podmínky. Terén je lehce zvlněný, jede se příjemně. Před KNČL Dig brzdí a oznamuje mi, že jsme právě najeli letošní pět tisíc kilometr. To znamená, že jsme překročili tři tisíce expedičních kilometrů. Bomba. (*puma*) Zajíždíme do KNČL na oběd. Po jídle se nám nikam nechce. Ostatně jako ze žádné hospody. Inu, Češi to mají zkrátka v krvi. Ale i tak odjíždíme. Po odjezdu z KNČL mi něco cvaká vzadu na kole. Nevím, co to je. Zastavuju a zběžně kontroluju dráty, blatník, ... nic nevidím. Ostatní zmizeli kdesi vpředu. Jedu dál. Najednou cvak, syčení vzduchu, sakra, díra v zadní duši. Jsem zhruba 1,5 km před Vyžlovkou, kde zpravidla odbočujeme z hlavní. Doufám, že tam na mě počkají. Vedu kolo a je to zatracená dřina. Je těžký, navíc se napůl vyzul plášť. Pro jistotu zapínám vysílačku. Zanedlouho se ozývá Martin, co že se děje. Čekají, zaplat'pánbůh, za křížovatkou. Blížím se k odbočce. Dig mi přichází naproti a pomáhá mi s kolem. Při výměně duše, při které používáme poslední neporušenou – od Martina –, se zjistila příčina: prořízlý plášť. Dig ho sice vystlal gumou, ale i tak je tam celkem velká boule. Drhne to, kde to jde. Dig dělá všechno proto, abych na kole mohla dojet: odpojuje parkovačku, šteluje zadní brzdu a zakazuje mi jí používat. Jedeme. Jedu pomalu a ostatní jedou solidárně se mnou. Blížíme se ku Praze. V Dubči stavíme v hospodě na pivo a na zmrzlině. Jsou 4 hodiny a domů zbývá nějakých 14 km. Zatraceně se nám nechce. Ale je na čase, abychom se vydali k domovu.

Hlavní silnice, po které zpravidla Dubčí projíždíme, je rozkopaná. To bude ještě legrace. Nakonec jsme tamtudy v pohodě projeli. A dohodli jsme se, že k dojezdu použijeme nejkratší

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veděla zbývá 300 - 158 stránek. možnou cestu, tedy po hlavní silnici „Údolím dutých hlav“ na Spojovací a odtamtud přímo na Stadión. Na to, abychom jeli tradičně kolem rybníků, máme příliš poškozené pláště na většině kol. Takže jsme vyfuněli poslední kopec na konečnou tramvají a společně v 17.00 hodin dorazili na Pražáčku. Tak jsme tady. To je úleva. A hele, naši výborní kamarádi ze Žižkova. Přišli nám říct nazdar a vřele nás přivítat. **DĚKUJEME VÁM.**

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	54,0	5045	67,5	18.8	30 - 22

Celková technická data:

Účast: 2 expedičionmani a 2 ženský

Oficiálně priznaná kilometráž: **3045 km**

místo	max.	celk.	km/den	prům.	teplota
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Praha	0	2000	0	0	16
Wallersdorf	68.5	2085	85.0	16.9	22 - 8
Altötting	62.5	2184	95.4	16.3	27-12
Marquartstein	47.5	2250	69.9	16.1	24-10
Marquartstein	0	2250	0	0	11- 9
Pill	57.5	2343	93.1	18.5	17-10
Imst	55.5	2427	84.1	17.3	25-10
Tschlin	57.5	2343	77.4	17.4	15 - 9

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 158. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlila zbývá 300 - 159 stránek.

Chiavenna	75.0	2626	122.7	18.1	27- 6
Bregnano	55.0	2723	96.8	19.3	36-14
Cozzo	34.0	2815	92.0	19.1	33-13
Canale	58.0	2902	87.0	18.1	31-11
Remontě	39.5	2996	94.1	17.2	34 -16
Barcelonette	57.0	3070	74.2	14.9	30-9
Castellane	60.0	3155	84.4	14.9	30-7
Vidauban	51.0	3244	89.1	19.5	39-9
pláž 6 km za St. Raphaël	45.0	3327	82.5	16.8	29-20
Eze	42.0	3409	81.8	16.0	34-21
Cervo	48.5	3492	83.5	16.8	31-17
St.Margarita	47.5	3626	134.1	17.1	30-18
Bracco	60.0	3667	40.4	12.8	30-16
Collagna	42.0	3761	94.5	14.6	34 -9
Budrio	56.6	3839	77.9	20.7	32-17
Tresigallo	36.0	3957	117.2	20.3	38-14
Camponogara	37.5	4044	87.1	20.3	33-12
Stiago	37.5	4137	93.2	20.5	36-14
Gemona	37.0	4222	85.2	20.5	33-18
Steindorf	47.0	4330	107.8	20.4	29-15
Althofen	45.0	4376	45.8	18.6	22-14
Hohentauern	55.0	4457	81.0	16.7	17-10
Weyer	79.5	4543	86.3	20.9	25-12
Anitzberg	62.0	4638	95.0	18.3	30-13
Kaplice	70.0	4689	50.9	18.3	34-12
Soběslav	62.0	4765	75.7	21.2	28-14
Včelnička	55.5	4831	65.9	14.6	30-12
G. Jeníkov	69.0	4925	94.1	17.9	33-11
Miskovice	52.5	4978	52.6	16.9	32-11
Praha	54,0	5045	67,5	18.8	30-22

EPILOG

Po třiceti sedmi nocích strávených mimo domov jsme večer po návratu z Expedice ulehli do svých postýlek. Dlouho jsem nemohla usnout. Postel byla měkká, nikde mě nic netlačilo a mohla jsem ležet jak jsem chtěla. Nemusela jsem se vyhýbat kamenům, šíškám a jiným terénním nerovnostem. Kolem bylo naprosté ticho. Nikde nic nebučelo, nešplouchalo, nešustilo, nepraskalo, akorát

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 159. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 160 stránek. pod okny občas projelo nějaké auto. Nefoukal tady žádný vítr a nebyla přítomna ani jedna muška či komár. Taky vlaků kolem jezdilo nějak málo a už vůbec nic mi nekapalo v noci na hlavu. Pod peřinou bylo teplo a dokonce tady ani neštrachalo v noci žádné zvíře. Žádní slimáci mi nenalezli do bot a když jsem potřebovala jít na záchod, nenarazila jsem ani do jednoho stromu ani jsem si nesedla do kopřiv.

A když jsem pak konečně usnula, zdálo se mi o mořském slaném a teplém vánku, o horském sluníčku, o zelených pláních a nekonečných lesích. A ještě potom uprostřed noci jsem přemýšlela o tom, co člověk vlastně vydrží. Kolik nocí by dokázal strávit v přírodě. Možná tak do začátku zimy, a pak by se zase sám rád vrátil do tepla domova a do civilizace. A taky o tom, jak je vlastně krásná ta naše česká zemička, ta krajina čtyř ročních období, protkaná dráty elektrického vedení. A že kvůli tomu asi cestujeme. Právě kvůli tomu, abychom se zase mohli těšit domů, do země, kde rozumíme lidem okolo, kde jsme se narodili a kde to známe. Cizí země jsou krásné, exotické a zajímavé. Ráda se tam zase někdy podívám. Nechám si omývat kotníky mořskou vodou a budu se kochat nebetyčnými štíty hor, které u nás nejsou. A pak se zase **budu těšit na české vesničky, na knedlíky a na svíčkovou. Že je to přízemní? Možná. Ted' mě ale omluvte, chce se mi už strašně spát. Jsem po té cestě přeci jenom nějak unavená. Bylo to krásné a doufám, že ne naposledy.**

Tak zase příští rok. Jo jo. No, možná...

Ještě si prohlédněte zbytek obrázků na následujících stranách.

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 161 stránek.

U východu B je připraveno kolo k odjezdu na cestu kolem Evropy.

Vše je připraveno, hasičské slavnosti mohou začít.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 161. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 162 stránek.

Zase prší. I když jen lokálně.

Katedrála uprostřed lesů? Zvláštní...

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 162. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vededíla zbývá 300 - 163 stránek.

Oběd pod plachtou.

Slavnostní likvidace místa pro oběd.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 163. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veděla zbývá 300 - 164 stránek.

První jogurto – mléčná svačinka v Německu.

Dojídání mrtvého cyklisty. Nebo “U mrtvého cyklisty”?

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 164. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 165 stránek.

Tohle je v Německu.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 165. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 166 stránek.

Na obzoru jsou jasně patrné stopy Alp.

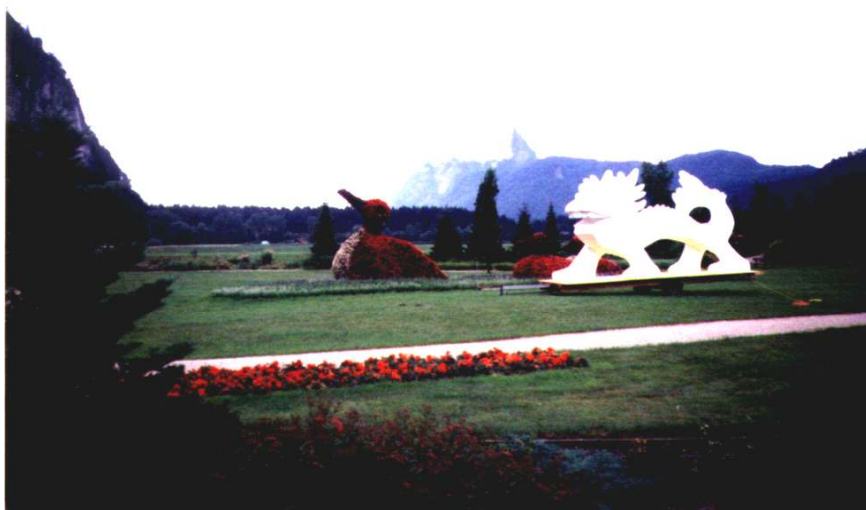
A tady jsou z blízka.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 166. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 167 stránek.

Něčí letní sídlo. Proč zrovna letní? Protože nemá střechu!

Tady se zase chystá “fest” nějakých zvířat.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 167. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 168 stránek.

Něčí zimní sídlo. Proč zrovna zimní? Protože má střechu!

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 168. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlila zbývá 300 - 169 stránek.

Spar? To zavání jídlem.

Odpočinková a jídelní pauza zatraceně blízko “čáry lyžování”.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 169. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 170 stránek.

Tady máte “čáru lyžování” jak na dlani.

Koupací pauza při výstupu na Colle della Maddalena. Voda je vlevo od nás za roštím.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 170. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 171 stránek.

Výstup na Colle della Maddalena.

Místo, odkud jsme poprvé viděli “rozšláplý kastról”.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 171. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 172 stránek.

To je on. Akorát není moc vidět.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 172. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veděla zbývá 300 - 173 stránek.

Tohle volně roste na neudržovaných místech na pobřeží Francie.

Obě “dámy” vracující se z “tankování”.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 173. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 174 stránek.

Naprosto příšerný výstup od pláže.

Netušil jsem, že můj mateřský podnik má rekreační objekt na Riviéře!

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 174. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlela zbývá 300 - 175 stránek.

Kontrola trasy jestli souhlasí s mapou.

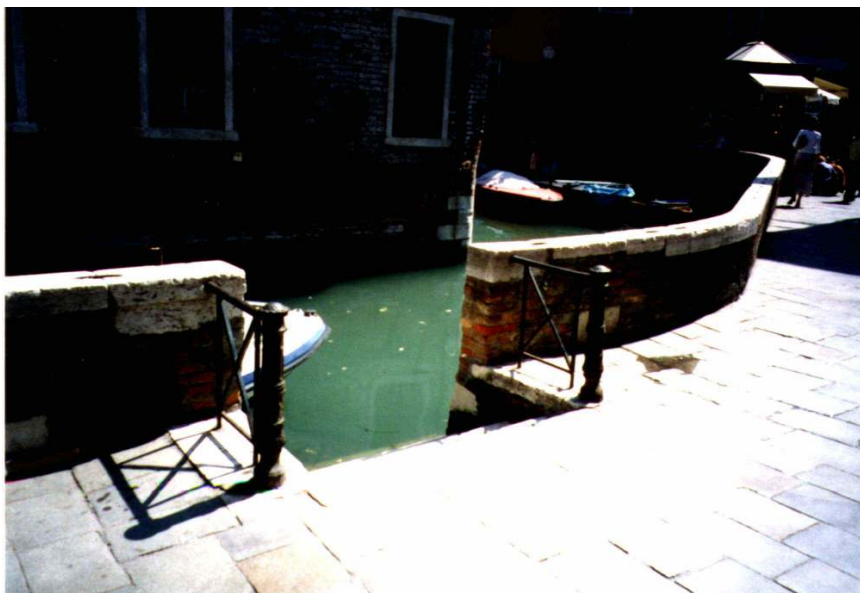
Chutná večere po odjezdu carabinieriů.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 175. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veděla zbývá 300 - 176 stránek.

A tady to začíná – Venezia (Benátky).

Venezia (Benátky).

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 176. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 177 stránek.

Venezia (Benátky). Plovoucí ovoce – zelenina.

Venezia (Benátky). Zaparkované lodě před domem.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 177. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 178 stránek.

Venezia (Benátky).

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 178. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Venezia (Benátky).

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 180 stránek.

Venezia (Benátky).

Venezia (Benátky).

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 180. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 181 stránek.

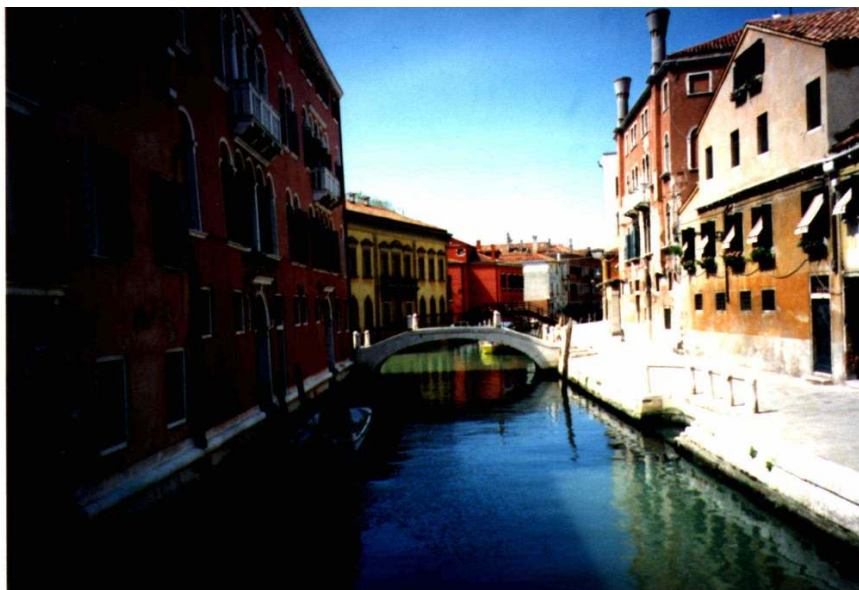
Venezia (Benátky).

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 181. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veděla zbývá 300 - 182 stránek.

Venezia (Benátky).

Venezia (Benátky).

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 182. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vededla zbývá 300 - 183 stránek.

Venezia (Benátky).

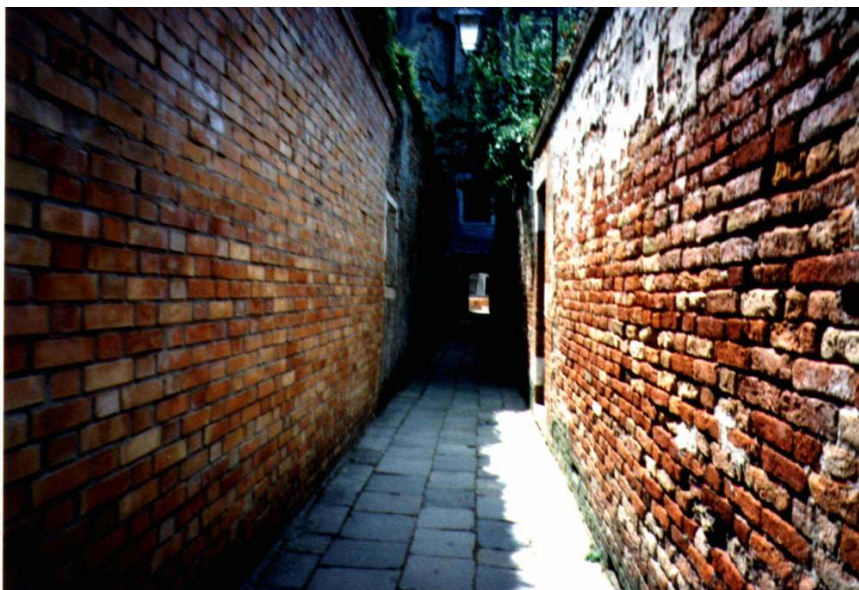
Venezia (Benátky).

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 183. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 184 stránek.

Venezia (Benátky).

Venezia (Benátky).

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 184. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 185 stránek.

Venezia (Benátky).

Venezia (Benátky). Grand Canal.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 185. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 186 stránek.

Venezia (Benátky). Basilica dela Saluto.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 186. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 187 stránek.

Venezia (Benátky). Náměstí St. Marco

Venezia (Benátky). Náměstí St. Marco

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 187. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlela zbývá 300 - 188 stránek.

Venezia (Benátky). Náměstí St. Marco

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 188. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlela zbývá 300 - 189 stránek.

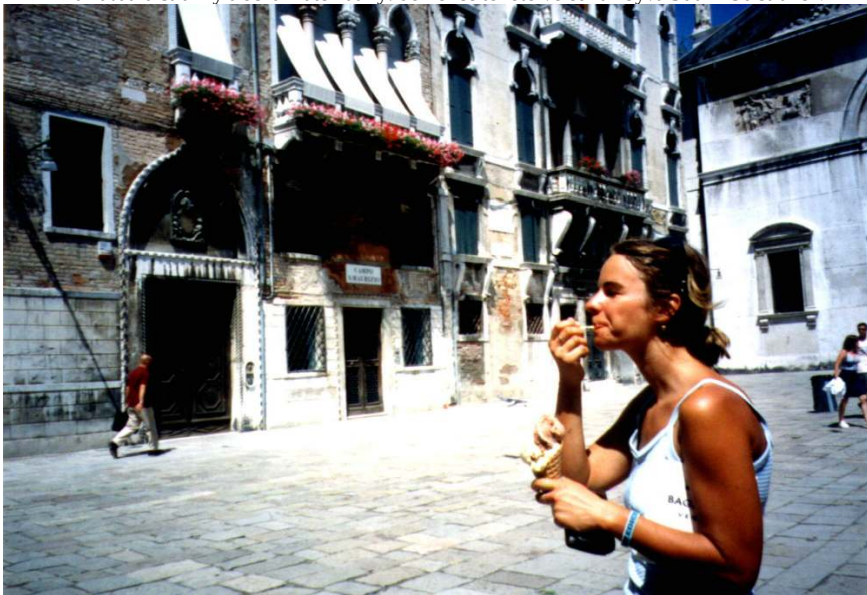
Venezia (Benátky). Náměstí St. Marco

Venezia (Benátky). Náměstí St. Marco.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 189. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 190 stránek.

Venezia (Benátky). Markéta a zmrzlina.

Tohle je daleko za Venezia a tady je to proto, aby následující obrázek mohl být na stránce sám.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 190. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 191 stránek.

Venezia (Benátky). St. Venezziano.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 191. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vededíla zbývá 300 - 192 stránek.

Zase se nám vylepšilo počasí.

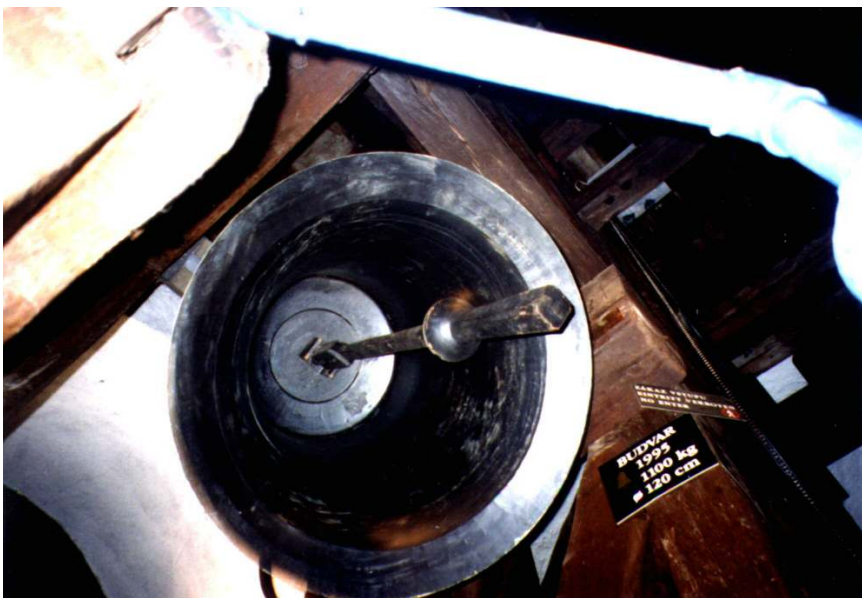
Samozřejmě neprší. Že ne?!

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 192. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto vedlila zbývá 300 - 193 stránek.

Jeden z vrcholů Alp na zpáteční cestě.

Černá věž – právě zvoní poledne!!!

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 193. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

České Budějovice – náměstí – pohled z Černé věže.

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 194. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.

Hluboká nad Vltavou v pravé odpoledne.

Na začátku stránky trocha matematiky: do konce tohoto veledíla zbývá 300 - 196 stránek.

© Hell's Tour+ 2000
„D“ & „Ma“
Neprodejné

Když už jste se doslabikovali až sem na konec 196. stránky, tak už to do konce snad nějak přežijete.